

АРТЪР ДЖ. КУИНЪЛ МАХДИ

Превод от английски: Васил Дудеков-Кършев, 1998

chitanka.info

Според мюсюлманските традиционалисти Мохамед обявил, че един от неговите наследници, Божият имам, който ще изпълни света със справедливост и правда, ще носи името ал Махди.

Може би тези разкази са далеч от историята, където човек обикновено чете, че еди-кой си цар изпратил еди-кой си пълководец на еди-каква си война и че в еди-кой си ден воювали или постигнали мир, и че този победил оня или оня победил този, а после отишъл някъде. Но аз пиша онова, което заслужава да бъде отбелязано.

Баяки Тарик (VI век)

ПЪРВА КНИГА

Беше поклонничество. Пътуване, което да удовлетвори душата.

Той зави от главното шосе Куала Лумпур — Пенанг по един страничен, пращен път към дълбоката джунгла. Бяха му казали: „Ще тръгнете към река Кланг, а после ще завиете вляво. Ще я познаете, като я видите.“ Имаше чувството, че е трябвало да изпрати съобщение, може би в куха тояга, носена от бързоходец с препасано около бедрата парче плат, но местният агент се беше засмял и поклатил глава:

— Ще разбере, когато пристигнете. Вземете си смокинг. Той винаги се преоблича за вечеря.

В светлината на фаровете пътят сякаш все повече се стесняваше, лъкатушейки покрай високи, заплашителни дървета. В мъжделивата, подскачаща светлина дребни животинки от време на време бързо пресичаха пътя. В съзнанието му почнаха да се прокрадват съмнения. Беше ли поел по правилното разклонение? Какво правеше всъщност в дълбините на малайската джунгла? Би трябвало да е взел следобедния самолет за Токио и след нощния полет да се е отправил към Вашингтон, към дома и към Джулия.

Обаче беше попаднал в някакво духовно магнитно поле — тръгнал да се срещне и да изрази уважението си към *доайена* на своята професия. И все пак съмненията продължаваха да се трупат, докато той внезапно и рязко взе един завой и се намери пред две бели дорийски колони, осветени от фаровете, между които се очертаваше огромна, боядисана в черно, метална порта. Той плавно натисна спирачките. Трябваше да изпрати известие — портата бе здраво затворена. Остана още известно време в колата, като се опитваше да събере мислите си, после реши, че трябва да слезе, да се огледа наоколо по-внимателно, когато портите бавно почнаха да се отварят навътре и той съзря дребния човечец, облечен в саронг. Бавно подкара колата, а мъжът се поклони и направи изящно движение към него.

Тук джунглата бе облагородена. Дърветата и храстите се трупаха в не тъй безпорядъчни петна. Пътят се виеше край широката река. Отново натисна спирачките, защото пред него се издигаше

постройката. Нито къща, нито вила, нито дори дворец, а някаква странна смесица от трите. Меки прожектори открояваха няколко дорийски колони върху сенчестите очертания на сградата. Тя се издигаше на самия бряг на широката, ленива река. Бял коледен сладкиш, огромен израстък между заобикалящата го джунгла, но притежаващ странна, арогантна елегантност. Сега у него се прокрадна любопитство и той подкара колата нагоре, към широкото стълбище, което водеше до масивна врата от тиково дърво. Вратата се отвори, докато той слизаше от колата, и отпред се появи друг облечен в саронг малаец. Лицето му не изразяваше изненада, докато слизаше по стъпалата, по него играеше само лека усмивка.

— Аз съм Хоук, Мортън Хоук. Навярно трябваше да изпратя телеграма.

Малаецът се поклони и попита:

— Имате ли багаж, туан?

Хоук кимна и измърмори нещо в смисъл че не желаел да притеснява никого, но малаецът мина покрай него, взе малкия куфар, а после с нова усмивка почна да се изкачва по стъпалата. Хоук сви рамене и го последва.

После, застанал под старомодния душ, той остави струите гореща вода да измият праха от пътуването и се опита да се върне към действителността. Малаецът го бе съпроводил до огромна стая за гости на горния етаж, където имаше барче и препълнена купа с лед. Докато Хоук оглеждаше стаята и обляния в лунна светлина изглед към реката, малаецът остави куфара върху леглото, отиде до бара, наля три пръста канадско уиски в една висока чаша и добави две кубчета лед и струйка сода. Той мина край учудения американец и каза:

— Вечерята ще се сервира в девет часа на предната тераса, туан. Сега ще разопаковам багажа и ще изгладя смокинга ви. Ще се върна след половин час.

Така че Хоук изпи уискито си, взе душ и се питаше откъде *доайенът* знаеше не само че идва, но и какво пие.

— Информацията е власт. — Причард избърса устни със снежнобяла салфетка и доброжелателно погледна госта си през масата.

— А аз, драги Хоук, съм предопределен да властвам, както и вие — иначе човек не може да бъде във вашия занаят.

Хоук преглътна последната хапка от пилето и кимна в знак на съгласие. Почти не бе проговорил по време на вечерята, първо, защото беше гладен, а вечерята бе превъзходна и, второ, защото с удоволствие даваше на Причард възможност за изява. Възрастният човек очевидно се наслаждаваше, като се връщаше назад към миналото си със смесица на ирония и цинизъм.

Седнали на обширната тераса, двамата мъже представляваха елегантна, макар и нелепа гледка. Черният цвят на смокингите им контрастираше на белотата на ирландската ленена покривка за маса и на отблясъците от лунната светлина по кристалните чаши. Причард беше възрастен човек със сребристосива коса и кафяво от загара, набраздено от слънцето и от годините лице. Имаше черни, дълбоки очи под почти белите рошави вежди, характерен нос, голям и гърбав, който му придаваше вид на птица. Дългият му слаб врат стърчеше от старомодната папийонка, а смокингът с широки ревери висеше на прегърбеното и ъгловато тяло. Хоук реши, че му прилича на птица, някоя от онези, които се хранят с мърша, може би на лешояд. Лешояд, отгледан върху онова, което бе изкълвал. Странно, че Хоук си го представяше точно по този начин, защото и той самият имаше вид, който отразяваше името му^[1]. Вече надхвърляше средната възраст, но енергията и маниерите му отчетливо говореха, че презира хода на годините. Чертите му бяха остри, имаше тесни, пронизващи очи и смолисточерна коса, късо подстригана не по модата. Ако Причард беше птица, която се храни с мърша, Хоук бе граблива птица със силен, жилест скелет и дълги ръце и пръсти. Той остави вилицата си, от сянката се появи прислужник и отнесе чиниите. Настъпи тишина, но тишина странна, обвита в звуците на тропическата нощ. Бъбренето на щурците, подвижванията на нощните птици, внезапно нахлулия изнервящ зов на диво животно, отправен към друг представител на неговия вид. Причард махна с ръка и се появи момиче, което тикаше пред себе си количка на колела. Дъхът на Хоук замря, когато я съзря. Тя беше не по-висока от метър и петдесет и бе облечена само в саронг, пристегнат около талията. Имаше тъмна кожа, проблясваща като мед на приглушена светлина, и малки, високи, съвършено оформени гърди. Но Хоук бе прикован от лицето ѝ. Лице, което здраво заседна в

дълбините на съзнанието му и в продължение на месеци щеше да изплува пред вътрешния му поглед. Извънредно младо лице със съвършени пропорции и без никаква ъгловатост, само заоблени линии, които преливаха една в друга. Пряма, но широка очи. Очи с насмешлива нотка над пълните, извити устни. Синьо-черната ѝ коса падаше до кръста.

— Нали ще вземете коняк и пура?

Хоук с огромно усилие отново прехвърли вниманието си към Причард и кимна. Момичето запали клечка кибрит и я поднесе към фитила на малка маслена лампа, после взе три големи, тумбести чаши и ги нагръ, а пръстите му се движеха с привична грациозност. То вдигна много стара, тъмна бутилка без етикет и наля от кехлибарената течност в трите чаши. Двете постави пред мъжете. Третата остави върху масичката. Очите на Хоук следяха всяко негово движение. Тя отвори махагоновата кутия, извади голяма пура „Карлос и Карлос“ и като я доближи до ухото си, почна да я върти между пръстите си. Удовлетворена, взе малка сребърна гилотинка и отрязва крайчеца на пурата, после я поддържа над пламъка, като ритмично я обръщаше и затопляше между крехките си пръсти. Хоук вдигна очи към лицето ѝ и откри, че то го наблюдава с някакво палаво пламъче в тях, а после внезапно в движенията ѝ се появи силна еротика. Той се гордееше, че винаги, във всяко положение може да контролира реакциите си, но в този момент се бе заплеснал като хлапак, докато тя сведе глава над пурата, леко обгърна с устни единия ѝ край, а другия завъртя над пламъка. Над масата се разнесе ароматът на хаванска пура. Косата на момичето увисна надолу, обрамчвайки лицето му, и Хоук с потръпване си пое дъх. Накрая то взе третата чаша, потопи крайчеца на пурата в коняка и като се усмихна за пръв път, я подаде на американеца. Той беше като парализиран. Опита се да вдигне ръка, но не можеше да помръдне. Усмивката на момичето леко се разшири, то се протегна и поднесе пурата към устните му, постави я между тях и леко докосна с пръст страната му. Парфюмът ѝ проникваше през аромата на дима.

— Разбрах, че обичате музика.

Думите стигнаха до съзнанието му и Хоук отново се съсредоточи върху Причард. Възрастният мъж го наблюдаваше и очевидно се забавляваше.

Сега момичето приготвяше втората пура и Хоук се опита да пропъди образа ѝ от погледа и съзнанието си.

— Да... т.е. да. Аз... понякога...

Причард се засмя.

— Предполагам, че Бетовен е любимият ви композитор.

Той отведнъж махна с ръка и след няколко мига чувствата на Хоук изведнъж се взривиха. Откъм широката, тъмна река се понесоха началните тактове на Петата симфония на Бетовен. Звученето, чистата акустика и богатството на тоновете бяха грандиозни. Всички насекоми, птици и бозайници от джунглата за миг замлъкнаха, притихнали пред величието на музиката.

Хоук поклати глава, сякаш не вярваше, и въпросително погледна Причард. Той пое пурата си от момичето и енергично посочи към реката.

— В джунглата имам осем стоамперови тонколони, направени по поръчка от Лансинг. — Той се засмя. — Обичам да се забавлявам след вечеря.

Музиката помогна. След около двадесетина минути Хоук се контролираше. Въпреки обстоятелството, че сега момичето седеше до Причард, обвило кръста му с ръка и с глава на рамото му, той можеше да го гледа невъзмутимо. Реши, че то е мелез между малайци и китайци и че е около петнадесетгодишно, въпреки че знаеше колко трудно може да се определи възрастта на азиатките. Дори когато девойката стана, за да напълни чашите отново, той запази хладнокръвие, полупритворил очи, докато слушаше музиката, и само кимна в знак на съгласие. Чувстваше леко раздразнение, защото беше решил да показва пред Причард студеното, безизразно лице на играч на покер.

Причард. Този човек събуждаше противоречиви чувства у Хоук. Като съвременен, извънредно опитен специалист в разузнаването, американецът гледаше на възрастния човек просто като на живописен архаизъм. Антика, от която човек се възхищава с прашна привързаност. Въпреки годините си обаче и псевдоколониалната обстановка, Причард притежаваше странна непосредственост.

За да слезе на земята и да се върне към действителността, Хоук започна да анализира положението си. Като оперативен директор на ЦРУ можеше да се счита за най-големия действащ шпионин от

свободния свят, връх, който бе достигнал след тридесет години простодушна вярност. Верността, вроденият талант за оцеляване както на голото поле на тайните операции, така и в натруфените коридори на властта. И все пак беше оцелял, без да се превърне в подмазвач. Беше поддържал опасна духовна независимост — като дамгосано, своенравно добиче в добре организирана ферма.

Своенравното добиче в него го бе подтикнало да тръгне, за да се срещне с Причард. Това беше краят на едно пътуване, което носеше удовлетворение. Демократите във Вашингтон бяха разпоредили да се свали намордникът от стиснатите челюсти на ЦРУ. Агенцията вече не беше парий. Внезапно и с удовлетворение Конгресът и Белият дом бяха съзрели истината. Човек не може да потуши горски пожар с чаша водица. Комитетите, натоварени с надзора по изразходването на държавните средства, бяха разпуснати, ограниченията по сметките на Конгреса бяха отменени и бяха гласувани огромни допълнителни средства. Като капак директорът на ЦРУ отново бе възстановен в списъка за гости на по-изисканите вашингтонски домакини.

За Хоук обаче това означаваше период на усилна работа. Докато директорът посещаваше приеми, Хоук замина за Азия, за да инспектира всяка резидентура там; спящият гигант отново трябваше да се подхрани; трябваше да се задействат обширни проекти, да се мотивират уморените и разочаровани агенти и да се огледа противникът.

Малайзия беше последната му спирка и на една вечеря преди два дни в хотел „Мерлин“ местният агент му беше споменал за Причард и бе попитал Хоук срещал ли го е някога.

Не беше го срещал, но знаеше доста за него, подобно на всички шпиони на великите сили. Причард беше просто легенда, но което правеше още по-силно впечатление, той беше загадка.

Бе англичанин или поне мислеха, че е англичанин, и за пръв път се беше появил в Средния изток през тридесетте години, работейки за някакъв тайнствен отдел в английското военно министерство. Докато европейските сили се надлъгваха и ласкаеха една друга за влияние върху тази променлива шахматна дъска, Причард шеташе нагоре и надолу. Винаги беше налице, когато някоя от главните фигури трябваше да се помести или отстрани. И винаги се спотайваше, когато даваха шах.

С избухването на войната беше изчезнал. Носеха се слухове, че е изпаднал в немилост пред британските власти в Кайро и че дори е извършил огромния тогава грях да се ожени за арабка, която му родила син. Просто нямаше нищо подобно. Всеки би могъл да стане туземец — но не и човек от този вид. Все пак бе изпаднал в немилост и сянката му вече не се появяваше в хотел „Шепърд“ или в Английския клуб. Но през 1944 г. турското правителство получи списък на всички германски агенти в страната си. Размерът на това проникване подпомогна решението на колебливото правителство да не се присъединява към Оста. Причард, изглежда, не бе стоял пасивен. Той очевидно беше посещавал не точно този Оксфордски колеж, който би трябвало, бяха го обучавали не точно тези преподаватели и беше имал някакви съмнителни приятели левичари. Вероятно, ако бе показал и най-малката склонност към хомосексуализъм или дори ако бе проявил по-голяма интелигентност, подозрителният МИ-6 просто щеше да го изхвърли. Вместо това го бяха пратили резидент в Сайгон и той незабавно беше започнал да работи за французите. Хоук си спомни коментара в едно досие, приписван навремето на Причард: „В края на краищата французите не са руснаците — а и стойността на паунда вече не е такава, каквато беше.“

После се беше преместил в Холандска Източна Индия и бе останал там, докато бунтовниците спечелиха войната и се роди Индонезия. Човек можеше да помисли, че холандците бяха използвали услугите му също като англичаните, но имаше две събития, които сякаш опровергаваха това. Първо, бунтовниците бяха победили и, второ, ново наместилият се президент Сукарно му беше дал малка, но доходоносна каучукова плантация в Южна Суматра.

Все пак англичаните продължаваха да го държат, защото вероятно знаеха за него нещо, неизвестно никому другиму.

След това дълго беше пътешествал. Бе посетил Япония, после Филипините, следваха няколко години престой в Тайван, вероятно навсякъде в служба на МИ-6. Никой не знаеше какво е станало с жена му, арабката, и с детето, защото той водеше живот на закоравял ерген.

Именно в Тайван ЦРУ за пръв път предположи, че той се води на ведомост в КГБ. Тази организация бе извънредно активна в Тайван, като напразно се опитваше да причини затруднения на Китай, и Хоук бе виждал няколко доклада, кои го сочеха, че Причард е в контакт с

някои известни агенти на КГБ. Точно по това време ЦРУ беше започнало да оказва голям натиск върху МИ-6 и загадката се задълбочи. Отначало англичаните нямаха никакво намерение да обсъждат проблема, но след като натискът се увеличи на най-високо равнище, те станаха по-отстъпчиви и един високопоставен чиновник от МИ-6 пристигна в Ленгли с голямо куфарче с документи. Хоук бе един от тримата официални представители на ЦРУ, на които позволиха да ги прегледат, докато облеченият в костюм на райета англичанин седеше до тях и ги наблюдаваше — както детектив от голям магазин наблюдава някое хипи на щанда за бижута.

Документите съдържаха подробности от доклади, изпращани от Причард в продължение на години. Доклади, които завладяваха въображението. Причард не само бе работил като двоен агент за французите, холандците, японците, руснаците и цял куп други правителства, но той беше служил и като троен агент на различни организации, противопоставящи се на тези правителства. Единственото, което документите не можеха да потвърдят, беше неговата вяроност към Англия.

Тогава Хоук зададе въпроса: защо англичаните бяха толерирани тази огромна двойна игра? И как Причард бе останал жив толкова дълго? Англичанинът сви рамене и отговори, че всеки изпратен от Причард доклад се бе оказвал точен и полезен; а що се отнася до това, че бе останал жив толкова дълго, то навярно се дължеше на обстоятелствата, че докладите, пращани от него до другите правителства, са били също толкова значими и полезни.

С една дума, Причард се бе оказал от най-редкия вид агенти: майстор шпионин, работещ на международно равнище и пазен както заради онова, което знаеше, така и от своята безспорна преданост.

След това Хоук се изненада от самия себе си, когато предложи на тогавашния директор на ЦРУ, след като съвсем не беше нужно да се ограничава дейността на Причард, ЦРУ да се включи в обсега на ведомствата, на които той сътрудничесе. Препоръката му беше възприета и в продължение на години редица високопоставени служители на ЦРУ насаждаха уважение към Причард и възхищение от неговата почти въображаема информация. Но Хоук никога не се бе срещал с него, защото малко след тези събития беше принуден да напусне отдела за Южна Америка и трябваше да прекара шест години,

опитвайки се да запази някои диктатури. Когато най-после се върна във Вашингтон като оперативен директор и мощен авангард в акцията срещу губещите кръв републиканци в собствената си страна, Причард вече се бе оттеглил в джунглите на Малайзия — доайен в професията и извънредно богат стар човек.

Струнният квартет поведе симфонията към последната ѝ част и мисълта на Хоук се прехвърли от Вашингтон към предстоящия му доклад до директора в смисъл че пътуването му е потвърдило увеличаващата се ефективност на Управлението в Югоизточна Азия. Само двама шефове на агентурни центрове трябваше да бъдат върнати обратно за работа в главната квартира и той вече си бе набелязал хората, които щяха успешно да ги заместят. В срок от една година, той очакваше да създаде действащи ядра във Виетнам, Лаос и Камбоджа. Удовлетворителна перспектива. После трябваше да се съсредоточи върху Средния изток. Голяма част от бюджета на ЦРУ бе насочена към този район, но резултатите от разходите досега бяха разочароващи.

В мислите си той се връщаше към различни стратегически хитрости, докато симфонията завърши във величествени акорди, джунглата стихна, а после постепенно се върна към нощните шумове.

— Моите благодарности — каза Хоук. — Беше много приятна и интересна вечер.

Причард наклони глава:

— На мен също ми беше приятно. Един стар, оттеглил се човек винаги може да оцени компанията на другите. Какво ще кажете за една чашка преди лягане?

Без да дочака отговора, той потупа момичето, то стана и наля още коняк в чашите. Причард каза нещо на малайски, то се засмя, взе третата чаша, върна се при него, отпи и нетърпеливо изгледа Хоук над ръба ѝ.

— Как пътувахте?

Още веднъж американецът трябваше да се насили, за да насочи вниманието си към Причард.

— Чудесно. Но ще трябва да се свърши доста работа. Сам разбирате.

Причард кимна:

— Разбира се, но сега махалото се движи за вас — и то бързо. — Очите му замислено се присвиха. — Няма да е много трудно.

Естествено, ще трябва да смените Брейдън в Джакарта. — Той се засмя. — И Рейбърн, за съжаление, отдал се е на демона на пиянството, тъй че ще трябва да си иде. Жалко. Навремето беше добър.

Хоук не отвърна на усмивката му. Почувства известно раздражение и попита:

— Откога сте се оттеглили?

Причард сви рамене:

— О, от пет години. Но пазя връзките си. Тук непрекъснато идват хора да видят антиката — точно като вас.

Раздразнението на Хоук се изпари.

— От всички посоки на света, без съмнение?

Усмивката на стария човек стана още по-широка:

— Да, наистина. Точно преди седмица имах удоволствието да се наслажда на компанията на Козлов на вечеря. Между другото, ако някога сте го канили, той има голяма слабост към Шопен.

Сега беше ред на Хоук да се засмее. Юрий Козлов бе шефът на всички операции на КГБ в Югоизточна Азия.

— Значи, дори в оставка вие си запазвате отворени врати?

Лицето на Причард сякаш стана сериозно, но в очите му все още проблясваше дяволито пламъче.

— Мистър Хоук, ще ви издам една тайна. Нали можете да пазите тайни? — Да, в тези тъмни очи определено играеха пламъчета. — Добре — продължи той. — Всъщност никога не съм работил за руснаците. Би могло да се каже, че от време на време съм поемал от тях някоя малка операция, но това е същото като да имате адвокат и никога да не го използвате.

— Никога?

Причард поклати глава:

— Те навярно вече са знаели всичко, което бих могъл да им кажа.

Сега Хоук реши да задейства машинката си:

— Обаче един шпионин никога не се оттегля окончателно.

Старият човек се засмя на това убождане.

— Козлов дойде само да вечеряме — и за Шопен. Навярно беше чул за музикалната ми апаратура.

Докато Хоук преглъщаше казаното, Причард меко привлече момичето на коленете си и с отсъстващ вид почна да гали лявата му

гръд. После усети погледа на американеца върху себе си и каза свенливо:

— За съжаление, на моите години са ми останали само ласките. Какво става със Средния изток?

Внезапната промяна на темата на разговора отново предизвика сътресение в сетивата на Хоук. По-късно щеше да си спомни, че *доайенът* през цялата вечер непрекъснато го бе държал на ръба на равновесието. За миг се запита дали старият човек не владее телепатията.

— Какво може да става?

— О, вие завършихте своята инспекционна обиколка там и мислите ви навярно още са заети с това.

Хоук кимна:

— Всички мислят за Средния изток. Този регион е предизвикал във Вашингтон повече безсънни нощи от цялата армия стриптийзърки на града.

Причард с насмешливо удивление повдигна вежди и отбеляза:

— Ако се съди по онова, което знам за Вашингтон, това е истинско постижение. И така, какво възнамерявате да предприемете? — Усмивка. — Искам да кажа, със Средния изток.

Хоук стана, отиде с чашата си към края на терасата и застана там, загледан над реката. Бе се отдалечил отчасти, за да избегне противоречивата гледка на костеливите старчески пръсти на Причард и гръдта на момичето, отчасти, за да събере мислите си. Съвсем вероятно беше в тази среща да имаше някакъв подсъзнателен мотив. Нуждата да отпрати няколко мисловни топки по дебелия стена от опит на Причард. Той знаеше, че през идващите месеци повечето от работните му часове щяха да бъдат заети с опити да поддържа позицията на страната си в Средния изток. Позиция, която бе станала едва ли не безнадеждна поради неумелото ръководство в продължение на години, нетактичната политика и липсата на воля за власт. Той се върна при масата.

— Очевидно рязко ще засилим дейността си — в целия регион.

— Значи, вместо две хиляди верни агенти, обикалящи, без да постигат нищо, сега ще имате четири или пет хиляди, които ще правят същото.

Хоук отново почувства бодването.

— Въпреки това ще никнем по-нарядко в сравнение с руснаците.

— Вярно — съгласи се Причард. — Но пък руснаците тъй или иначе постигнаха някакъв резултат — поне в главната си политика да дестабилизираят района.

Иглата определено се заби още по-дълбоко и в гласа на Хоук прозвучаха отбранителни нотки.

— Те разполагаха със сравнително чисто поле. Ние бяхме осакатени в продължение на четири дълги години. Всичко това сега се промени. КГБ и останалите скоро ще разберат, че Управлението се връща в бизнеса.

Причард цинично се засмя:

— Всички ще се радваме, скъпо мое момче, но аз повтарям, че едно очевидно усилие, колкото и да е за препоръчване, съвсем не е достатъчно.

— Очевидно не е. Вие без съмнение разполагате с някакво просто решение на големия проблем, пред който сме изправени?

— Навярно имам някакво предложение. — Причард посочи празния стол. — Защо не седнете и не го изслушате? — Той се усмихна извънредно очарователно. — Ще бъде жалко, ако сте дошли тук само за да се нахраните и заради Бетовен.

Хоук за миг се поколеба, после се върна на масата. Момичето стана от коленете на Причард, наля още коняк, после пак седна на старото си място и загадъчно се загледа в Хоук.

— Религията.

Хоук отново трябваше да охлади разсъдъка си.

— Какво религията?

Причард се наведе напред и каза извънредно сериозно:

— Религията, мистър Хоук, е простото решение на вашия тъй фундаментален проблем.

— О, разбирам. Искате да кажете, че трябва да се молим проблемите ни да изчезнат.

За пръв път по лицето на Причард пробягна сянка на раздражение.

— Вие сте интелигентен човек, Хоук, знам. Знам също така, че сега се ползвате с голямо уважение сред колегите си, които си познават работата — и сред новата администрация. Попитахте ме дали имам

някакво предложение и аз искам сериозно да го направя. Моля, изслушайте един стар човек, който все още не е изкуфял.

Хоук се почувства засрамен. Не каза нищо, просто кимна разбиращо, като по този начин приемаше мекия укор.

— Ключът е в религията — продължи Причард. — Ислямът във всичките му форми и разновидности.

Очите му бяха полузатворени в усилията да се съсредоточи, гласът му стана по-тих и Хоук трябваше да се наведе напред, за да долавя думите.

— Повечето от анализаторите погрешно мислят, че различните течения в исляма работят за интересите на великите сили, че служат за разделянето на ислямските държави в света и че това е добро. Те се позовават на войната между Иран и Ирак. На напрежението между Египет и Либия, между Йордания и Сирия и т.н.

Той поклати глава.

— Но анализаторите грешат. Те не успяха да разберат, че ислямът не е като останалите религии. Не е като християнството, като юдейството или будизма. Той се различава от тях по едно основно нещо — по това, че е религия, която изисква пълно подчинение на вярващите. Подчинение не само на религиозните принципи, но и подчинение на законите. Това е агресивна, млада и настъпателна религия, единствената от основните световни религии, която би могла да се опише по този начин. Самата дума „ислям“ означава „подчинение“.

Хоук трябваше да го прекъсне.

— Много добре го разбирам и просто не мога да си представя нещо по-заплашително от един обединен ислям. Неговата мощ ще бъде огромна.

Причард вдигна ръка.

— Оставете ме да продължа. Мощта му сигурно ще бъде огромна. Но тази мощ би могла да бъде контролирана.

— От кого? — недоверчиво попита Хоук.

— От вас — от Запада. Не ми се смейте. Вие ме помолихте за едно просто решение и аз ви го давам.

Хоук прикри усмивката си и запита небрежно:

— Искате да кажете, че ние първо ще трябва да подготвим обединението на ислямската религия, така ли е? Но това ще бъде

безкрайно по-трудно от обединението между католици и протестанти, да речем. После вземаме връх...

— Точно така.

— И как?

— Като го унищожите.

В гласа на Хоук отново се прокраднаха саркастични нотки.

— Значи, ние обединяваме исляма, побеждаваме го, като го унищожяваме и по този начин почваме да контролираме ефективно един милиард мюсюлмани в четиридесет и петте ислямски държави в света, това ли искате да кажете? — Усети, че става все по-нетърпелив. Може би старият човек в края на краищата бе изпаднал в слабоумие. — Добре, това е блестяща идея, мистър Причард, и наистина простичка. Остава само един малък въпрос: как можем да го направим?

Причард не обърна внимание на сарказма. Той отпи от коняка си и отговори:

— С чудо.

Хоук високо се разсмя.

— Чудо ли? Да, наистина това е пътят.

Причард отново вдигна ръка, за да успокои смеха на американеца.

— Нали не искате да кажете, че една страна, която разработи ядрените оръжия, която изпрати човек на Луната... — Върху лицето му се появи слаба усмивка. — Страната, която построи Дисниленд, не може да създаде едно пълнокръвно, регистрирано в „Лойдс“, сигурно, първоразрядно чудо?

Хоук се опита да остане сериозен.

— Да кажем, че може. Но какво ще бъде неговото предназначение?

Причард се облегна в креслото си, после отново почна да гали гърдта на момичето и каза:

— Чудото ще бъде автентичното, несъмнено появяване на новия пророк Махди. — Той погледна Хоук право в очите. — А аз ще ви разкажа всичко за Махди.

---

[1] Името звучи като думата „ястреб“ на английски. — Бел.пр. ↑

Хоук си взе още един душ. Имаше нужда от него по няколко причини. Първо, нощта бе гореща и влажна, второ, беше пил твърде много, но освен всичко мислите му бяха в пълен безпорядък. Той държеше главата си точно под струята и бавно въртеше крана, докато водата накрая стана съвсем студена. Това помогна. После се измъкна, загърна се в голяма хавлия, влезе в спалнята, наля си чаша вода с лед и още веднъж се загледа над тъмната река.

Бяха минали часове, откакто Причард бе произнесъл думата „религия“. Часове, през които Хоук бе казал съвсем малко, понякога беше вмъквал по някой въпрос, но през цялото време интересът и удивлението му от стария човек и неговите познания и стремително въображение все повече нарастваха.

Причард беше обмислил всичко. Това трябваше да бъде превратът на разузнаването, който щеше да сложи край на всички преврати, подчерта той. Хоук се съгласи.

— Това е все едно да водиш папата на ведомост — коментира той.

— Още по-хубаво — настоя Причард. — Махди ще вземе цялата власт. Всеки глава на ислямска държава ще трябва да се прекланя пред авторитета му или ще бъде свален от народно въстание.

Той се впусна да обяснява онази мистична основа, която кара всеки мюсюлманин да вярва и да се моли за идването на новия пророк. След смъртта на Мохамед беше имало дузина фалшиви претенденти.

В разцвета на своя империализъм, англичаните се бяха борили и бяха убили двама такива лъжепророци. Управляващата династия в Саудитска Арабия напоследък беше езекутирала един млад фанатик и повечето от неговите последователи, защото бяха дръзнали да вярват, че той е благословен за свещената мисия.

Интересът на Хоук нарастваше все повече и той си спомни, че някои са мислили, че аятолах Хомейни е новият Махди. Причард кимна утвърдително, засмя се и цитира друг един аятолах, който казал,

че новият Махди наистина ще дойде един ден, но не с ултразвуков реактивен самолет на „Ер Франс“.

После Причард очерта днешното положение на исляма, неговата жизненост и агресивност. Преди петдесет години имаше само четири ислямски държави. Сега бяха четиридесет и пет. В края на века повече от половината от населението на Африка щеше да бъде мюсюлманско. Към същата дата Русия щеше да има над шестдесет милиона мюсюлмани в пределите на южните и северните си райони. Дори и ако посткомунизмът забави развитието на исляма или поеме контрола върху по-голямата част от естествените енергийни източници в света и по-специално върху петрола.

Причард подчерта, че опасността за Запада се крие в неконтролираните ислямски държави. „Това е по-лошо от слон в стъklarски магазин“, окачества той положението. Едно голямо, тромаво, неконтролирано дете, което чупи всичко край себе си. Дългоочакваната поява на Махди ще промени всичко това. Той ще внесе ред в хаоса. Причард се засмя и каза:

— Той дори би могъл да реши, че днешните цени на петрола се образуват по спекулативен път, а Коранът е извънредно строг към спекулантите. Да, в Сура 19 се казва: „В този ден те ще горят в огъня на Джаханам и там техните чела и страните им, и гърбовете им ще бъдат дамгосани: това вие натрупахте като съкровище за себе си; затова изпитайте сега онова, което сте трупали.“ Много е подходящо, не мислите ли? Може би огньовете на Джаханам ще бъдат захранвани от арабски суров петрол.

Сега Хоук наостри уши. Макар и да не беше човек, склонен да се поддава на силните пориви на въображението си, работата му го беше научила да мисли, че много малко неща са невъзможни. Но практичността му отново се прояви.

— Как точно? — поиска да разбере той. Добре, „чудото“ може да се подготви и то може би ще доведе новия Махди. Но подробностите? Как щяха да подберат „пророка“? Как щяха да го формират? И което е най-важното, как щяха да го контролират? Помислил ли е Причард за всичко това?

Причард бе разработил всички аспекти на плана, от разпространението на първите слухове в мюсюлманския свят до избора на подходящ човек въз основа на житейската му история и на

притегателната му сила сред хората. Той посочи, че основният проблем ще бъде как да се осъществи пълен контрол върху Махди от момента, когато той бъде провъзгласен за пророк. Точно това нещо трябваше да разработят Хоук и неговите специалисти. Такава организация като ЦРУ определено разполага с всички възможности да подбере човека, а после да го контролира и в най-деликатните моменти. Той почна да описва общото въздействие, което ще има появата на Махди, как ще може, стъпка по стъпка, извънредно внимателно, да се оказва влияние върху политиката на всяка отделна ислямска страна, дори ще може да се подготви свалянето на онези правителства, които Западът не подкрепя. Ислямският фундаментализъм извънредно много се беше оживил и дори тоталитарни държави като Сирия, Либия и Саудитска Арабия вече бяха готови да предприемат гонения срещу екстремистите от рода на „Мюсюлманските братя“, чиято единствена цел беше възстановяването на суровото ислямско право във всички аспекти на живота. Иран беше първият и най-многозначителен пример. Причард посочи, че когато те ще бъдат в състояние да контролират Махди, дори Иран ще се съобразява с неговата линия. Хоук слушаше, мълчалив и възхитен. Само веднъж неговият многогодишен опит се прояви и Причард го улови как неспокойно поглежда към момичето, отпуснато мълчаливо и полузаспало върху коленете на англичанина. Причард се засмя и каза на Хоук да не се безпокои. Увери го, че тя говори само малайски, а освен това не е мюсюлманка.

— Девствена е — обясни той и пак се засмя, — а това само по себе си е една мистична религия.

Хоук отпи от водата с лед и освободи мисълта си да се порее край някои възможности. Причард бе надхвърлил рамките на операцията. Хоук си го представяше в неговото уединение край реката, как нощ след нощ планира някаква заобиколна и криволичеща атака срещу тази религия, която имаше най-много последователи и беше най-агресивната на снега. Ставаше въпрос да се използват слабостите на исляма, да се отделят онези негови аспекти, които бяха най-уязвими. Както Причард му беше обяснил, ислямът бе религия, която не поощрява новаторското мислене и науката. В своето развитие той бе стигнал до един етап, който можеше да се сравни с испанската инквизиция. Фундаменталистите се страхуваха от всяко отклонение от

нормата. Така ислямът търсеше вътре в себе си и назад в миналото богословска чистота, която вкарваше в глуха линия всичко ново.

Тази страна на исляма, наред с неговата мистична ревност и вярата в идването на новия пророк, Махди, представляваше сърцевината на стратегията на Причард.

Хоук успя да разбере клопката.

— А какво ще стане, ако планът се разкрие? — попита той. Защото реакцията в Средния изток щеше да бъде унищожителна. Всяка ислямска страна щеше да спре доставките на петрол по-бързо дори от стара уличница, която захвърля своите прелъстителни трикове след оттеглянето си от професията. Причард се засмя, отметна глава и критично огледа госта си. После попита кой е първият урок, който всеки агент от разузнаването трябва да научи. Докато мисълта на Хоук се връщаше към времето от преди двадесет години, когато бе почнал да се обучава, самият Причард нетърпеливо отговори:

— Винаги оставяй друга агентура да почне нападението. В случай че нещата почнат да се провалят, нека тя да носи вината — а ти изчезвай в пушилката.

Хоук кимна в знак на съгласие и попита кой в този случай ще почне атаката? Сега усмивката на Причард стана язвителна:

— Има двама кандидати — отговори той. — Израелците или англичаните.

Беше обмислил въпроса много внимателно и в края на краищата се бе спрял на англичаните. Излагаше съображенията си в логическа последователност. Първо, Мосад, израелската разузнавателна служба, беше твърде хитра и наистина твърде цинична, за да позволи да я използват. В случай че операцията се окажеше успешна, тя щеше да промени правилата и щеше да измъкне всички облаги само за себе си. Англичаните, от друга страна, бяха идеалният ударен отряд. Те имаха специални познания върху арабския свят. Хранеха романтични илюзии относно ролята си в историята на Средния изток. Бяха говорили и продължаваха да говорят безкрайно за Бъртън и Лорънс. Странно, отбеляза Причард, че една страна с най-влажния, най-тъп климат в света, който човек може да си представи, се чувства толкова привързана към пустините на Арабия. Освен това, в случай че ги разкрият, ислямските държави не можеха да навредят на Англия. Англичаните си имаха петрола от Северно море, достатъчен поне за

двадесет години напред. Освен това американците щяха да дърпат конците.

Хоук се възпротиви. Подобно на повечето високопоставени американски служители от разузнаването, той питаеше дълбоки подозрения към своите английски партньори. Наистина те бяха успели по време и малко след войната, но сега се намираха в жалко състояние. Занимаваха се повече с „къртиците“, отколкото с „Уиндзър Грейт Парк“. Изброи ги на пръсти:

— Филби, Бърджис, Маклийн, Васал, Блънт; и само Господ и КГБ знаят колко други още — неразкрити и досега.

Причард не се съгласи с него, убеден, че МИ-6, по-специално задграничната ръка на английското разузнаване, сега бе относително чист, беше се пречистил през седемдесетте години и сега се стремеше отново да укрепи положението си в общността на разузнавателните служби, като подготви някой зрелищен удар. Освен това неговата позиция беше закрепнала от политиката на проникване, провеждана от министър-председателя. Причард отбеляза, че Желязната лейди бе имала достатъчно разум, за да подкрепи всяка промяна, която би допринесла за сигурността на Англия, без оглед на рисковете, които носи.

Хоук не бе убеден в това, но разсъждаваше теоретично. Макар и прекрасен и завладяващ въображението, този план беше повече от онова, което би могъл да предложи на директора си и да го убеди да го приеме, да не говорим за президента.

Освен това имаше и някои въпросителни, що се отнася до насоката на действие и лоялността на Причард. Умът му се връщаше към всичко, което знаеше за този човек, докато в края на краищата стигна до заключението, че каквато и да беше верността, която Причард питаеше, тя изцяло се отнасяше до него самия и до честта на професията. Самият факт, че след оттеглянето си той се беше изолирал от всички подобни учреждения и си беше създал тясно обкръжение, показваше, че Причард желаше да се свърже със своето минало. Каквито и чувства да беше влагал преди в живота си, сега те бяха изкристализирали в цинизъм и в упражняване на интелекта.

Хоук продължаваше да отпива от коняка си и не нарушаваше тишината, тишина, която му позволяваше да мисли и да анализира. Той почна да сглобява едно хипотетично изложение на този замисъл, което

да поднесе на директора. В мислите си оборваше очевидните и непосредствени възражения. Дори помисли за последиците, за собствената си кариера, за успеха — или за провала. Причард вече бе изложил идеята си, сега продължаваше да мълчи и разсеяно гледаше към реката, докато с отсъстващ вид галеше съненото момиче.

Хоук се върна към действителността, отмести стола си, стана и благодари на домакина за незабравимата вечер. Дори и тогава Причард не каза нищо, само кимна. Хоук се сбогува и тръгна към вратата с решетката. Вече бе прекрачил в сянката отвъд, когато гласът на стария човек го спря:

— Ако приемете предложението ми — каза той, — в МИ-6 има един-единствен човек, който би могъл да го направи.

Хоук бавно се върна към осветената маса. Движението му имаше многозначителен смисъл. Това бе желанието да направи фантазията по-реална.

— Гемъл — продължи Причард — Питър Гемъл. Той е шеф на операциите в МИ-6, арабист. Познавате ли го?

Хоук отрицателно поклати глава.

— Това навярно е добре — продължи Причард. — Той е от новата порода, от неопетнените. — Мълчалива усмивка. — Не е бил нито в „Оксфорд“, нито в „Кеймбридж“, но пък има мозък и е упорит — сигурно ще го харесате.

— А баща му? — попита Хоук. — И баща му ли е бил арабист?

Причард избухна в смях, тъничък, пронизителен смях, който показваше, че е оценил въпроса. Гостът му накрая бе проявил остроумие и схватливост. Момичето отвори очи и също се изкиска, без да разбира, но съчувствено.

Смехът на стария човек утихна и той бавно поклати глава.

— Дори и вие, мистър Хоук, няма да стоварите греховете на един син върху главата на баща му. — Засмя се. — Но ако това ще ви успокои, мисля, че бащата на Гемъл е бил миньор. Както казах, той е неопетнен.

Хоук кимна и пое към сенките през вратата с решетките.

Сега той пресуши чашата, наля си още вода, добави кубчета лед и се похвали сам пред себе си. Прощалната му забележка към Причард

за бащата на Гемъл беше контраудар, който трябваше да покаже на стария човек, че не е невежа нито що се отнася до арабския свят, нито по отношение на английското разузнаване. Причард бе споменал Филби. Ким Филби, навярно най-забележителният предател в историята на английското разузнаване. Къртица, работила за КГБ, за да разруши всъщност следвоенната тъкан на МИ-6. По някакво съвпадение бащата на Филби, Сейнт Джон Филби, бе прочут учен и авторитетен специалист по арабистика и ислямска култура. Но, продължаваше да размишлява той, старият човек имаше право, никой не може да обвинява един мъртъв баща за греховете на сина му.

Извърна се при слабия шум и видя как вратата бавно се отвори. В слабата светлина на прага стоеше момичето. То влезе в стаята. Носеше тънък сребърен поднос. Върху подноса имаше сгъната малка бяла хавлия. Хоук остана неподвижен, докато момичето остави подноса на масата, взе хавлията и леко изтри лицето му. Хавлията беше влажна и леденостудена и то леко проучваше с нея очите и ушите му, после я прокара по голите му гърди. След това с мека усмивка я върна върху подноса и се отпрати към леглото. Там отметна колосания чаршаф, освободи саронга си и го остави да падне в краката си. Беше мъглист, златен, подвижен мираж и мозъкът на Хоук отново почна да фантазира. Той остави чашата си и пристъпи към миража.

Няколко месеца по-късно, цял един живот по-късно, Хоук щеше да си спомни, че старият човек го бе излъгал: момичето не беше девствено.

3

Джулия Хоук беше жена с мимолетни и екстравагантни капризи, които, съчетани с излишъка ѝ от енергия, я правеха човек, с когото се живееше трудно. Но тя, за нейна чест, определено осъзнаваше недостатъците си и макар и да не можеше да ги поправи, полагаше всички усилия да ги компенсира по някакъв начин. Сега тя кръстосваше малката гостна на елегантната си къща в едно вашингтонско предградие и често поглеждаше ръчния си часовник. Вече бе телефонирала на летището и знаеше, че самолетът на мъжа ѝ се е приземил преди половин час. Той навярно вече бе приключил с формалностите, беше се качил на чакащата го лимузина на Управлението и щеше да пристигне всеки момент. Тя никога не ходеше на летището да го посрещне или изпрати, защото се превъзбуждаше, а отдавна бе разбрала, че това го смущава. Той бе извънредно сдържан човек, който се чувстваше неудобно при изблиците на чувствата ѝ дори пред близки приятели.

Очакваше го с нарастващ трепет, защото знаеше, че Мортън ще побеснее още от момента, в който влезе в къщата. Цялата работа бе свързана с баща ѝ, много богат предприемач от Хюстън. Тя бе единственото дете и баща ѝ, сякаш привързан към нея, не можеше да ѝ откаже нищо. Така по времето, когато тя трябваше да постъпи в колежа, вече беше извънредно разглезена млада госпожица. Освен това бе руса, висока, красива и жизнерадостна и Мортън Хоук, студент трети курс по политология, я бе преследвал неуморно в продължение на осем месеца, преди тя да приеме предложението му да се омъжи за него. Бракът излезе сполучлив. След две години му роди син, година по-късно още един и децата пораснаха като интелигентни, представителни, но самостоятелни младежи.

В брака ѝ имаше един недостатък и това беше нейният баща, който виждаше в резултата от този съюз не придобивката на зет, а просто факт, че дъщеря му си има придатък. Мортън бе дошъл от низините. Дядо му бе работил като прокатчик на ламарина в една детройтска фабрика, баща му бе тръгнал на работа в същата фабрика и

се бе издигнал до надзирател на производствена линия. Парите някак им стигаха, но семейството не можеше да пести и Мортън още от дете свикна да живее икономично. Постъпи със стипендия в един колеж като футболист, но след първата година откри, че академичният живот е по-привлекателен и се съсредоточи върху науките си, докато не срещна Джулия. Освен това беше младеж с високи и доста твърди принципи и след като Джулия прие предложението му, ѝ обясни, че след сватбата им той сам ще я издържа и двамата ще трябва да живеят според доходите си. Извънредно влюбена и абсолютно наивна, що се отнася до парите, Джулия с радост прие предложението. Но не и баща ѝ. Той много харесваше Мортън Хоук и въпреки незначителния му произход бе одобрил женитбата им.

Проблемите обаче започнаха с неговия сватбен подарък, малък, но красиво обзаведен дом в едно от най-представителните предградия на Хюстън. Когато тръпнещата Джулия му съобщи за подаръка, Мортън се озъби и се отправи на бурен разговор с баща ѝ. Твърдият стар тексасец накрая се примири с положението, което мислеше за временно, и Мортън и Джулия се преместиха в малко апартаментче на четвъртия етаж на давана под наем сграда в един от най-западналите квартали на Хюстън. Мортън собственооръчно го боядиса и обзаведе кухничката. Обичаше да работи с ръцете си и намираще, че боядисването на стени и дърводелската работа го успокояват, още повече, когато човек виждаше плодовете на собствените си усилия. Джулия мислеше, че апартаментът е хубавичък и скоро се научи да готви, да се справя със старата перална машина и да глади ризите на Мортън. Дори и когато ограниченото пространство и обществото на съседите им понякога я потискаха, свежестта на брака им и на любовта, която изпитваха един към друг, я поддържаше. Оптимизмът ѝ подсказваше, че след година Мортън ще се дипломира, ще му предложат високоплатена работа и тя отново ще може да заживее по начина, с който бе привикнала от рождението си. Освен това мислеше, че Мортън с времето ще смекчи принципите си и ще позволи да приемат известна помощ от баща ѝ.

Но баща ѝ нямаше търпение да продължи с глезотиите. Една вечер, три месеца след сватбата им, Мортън се върна вкъщи и намери няколко съседски деца да се дивят на чисто новичка, светлозелена спортна кола „Емджи“, подарък за малкото момиченце на татко. Когато

Мортън върна колата, имаше сълзи, но той остана непреклонен и си остана непреклонен и през следващите години. ЦРУ го вербува направо от колежа, но обучаваните новобранци не бяха платени много добре и през идните години, докато младата двойка се местеше из страната и отглеждаше децата си, те продължиха да живеят скромно, а бащата на Джулия никога не престана с усилията си да промени положението им. Беше извънредно учуден, когато Мортън му отказа високоплатена длъжност в неговата компания, макар че да има зет шпионин за тъста му беше своего рода превъзходство сред приятелите от скъпия му клуб. И така, проблемът никога не бе изчезвал, дори когато Мортън почна да се катери по служебната стълбица, а с това растеше и заплатата. Бащата на Джулия се тревожеше, че парите никога нямаше да му стигат, дори и да станеше директор на Управлението. От друга страна, майката на Джулия разбираше и одобряваше поведението на Мортън и правеше всичко по силите си да усмирява яростта на съпруга си, когато скъпите подаръци, предназначени за внуците им, се връщаха. „Най-много до петдесет долара“, се бе уговорил Мортън, а бащата на Джулия му беше отвърнал с учудено негодувание: „Та с петдесет долара човек не може да изкара и една нощ в Лъбък, Тексас!“

Този принцип на Мортън продължаваше да бъде един от двата облака, които засенчваха иначе спокойния живот на Джулия, макар че облакът намаляваше все повече, когато Мортън започна да доближава върховете на професията си и вече беше в състояние да й купува по-скъпи дрехи, а понякога и по някоя скъпоценност. Другият облак се дължеше на синдрома „Направи си сам“. Мортън обичаше да прави сам всичко, свързано с дома им, и на година-две сам боядисваше къщата и сменяше тапетите. Проблемът беше, че Мортън разполагаше само с оптимизма на страстния любител и ако той беше достатъчен за малкото апартаментче от началото на брака им, съвсем не стигаше за дома им във Вашингтон, в който имаше четири спални. Приятелите на Джулия обичаха да се шегуват по този повод и твърдяха, че Мортън трябва да се откаже от шпионството и да се заеме с бояджийство и въобще с поддържането на къщи. Така че Джулия в края на краищата се разбунтува и когато Мортън замина в продължителна командировка в Югоизточна Азия, тя повика един от водещите дизайнери на Вашингтон и къщата се преобрази от горе до долу. От завесите до

килимите, от полилеите в трапезарията до новите плочки в баните и съвършено обновената кухня. По време на преобразуванията, сред хаоса, я завладя друга една мисъл, особено когато се оказа, че изразходваните от дизайнера средства далеч надхвърлят приемливото. Завърнал се от колежа, по-големият ѝ син влезе в къщата, поклати глава и заяви: „Мами, старецът ще разпердушини всичко това.“ Каза ѝ го с усмивка, но Джулия знаеше истината. Беше неспокойна, особено след като сметката пристигна и най-вече заради това, че преди тръгването си Мортън със светнали очи обеща, че първото, което ще направи, когато се върне у дома, ще бъде да пребоядиса къщата.

Тя чу шума от колата, която приближаваше по посипаната с чакъл пътека, нервно се отправи към входа и отвори. Шофьорът на Управлението вече придържаше задната врата и Мортън изскочи от колата с куфарче в ръка. Той усмихнато ѝ махна с ръка, каза няколко думи на шофьора, после изкачи стълбите, прегърна я и топло я целуна. Дватамата влязоха в къщата, прегърнати през кръста.

— Как пътува, скъпи?

— Чудесно, но наистина се радвам, че съм си у дома.

— Много ли си уморен?

Той я притисна още по-плътено до себе си:

— Много. И поради смяната на часовия пояс сигурно няма да мога да заспя — намигна той, — освен ако ти не ме измориш още повече.

Прекошиха антрето и влязоха през широката врата във всекидневната. Двата нови полилея бяха запалени.

— Ще ти приготвя питието, скъпи — каза бързо тя, отиде до барчето, наля в чаша от обичайното канадско уиски и пръсна струя сода. Мортън я последва до бара, тя му подаде питието и той отпи голяма глътка.

— А ти как прекара? — попита той. — Намираше ли си работа?

— Да, свърших някои неща. — Не можеше да разбере. Мортън беше вървял по новия, мъхест килим, бе минал край новите мебели, тапицирани с кадифе, и стоеше до любимия си бар, който тя бе покрила с естествен, дървен фурнир, и въпреки че познаваше острата му наблюдателност, той сякаш не бе забелязал нищо. После Джулия улови загрижения му, учуден поглед.

— Всичко ли е наред? Децата добре ли са?

— Добре са — отвърна колебливо тя. — Навярно си много уморен, Мортън, нищо ли не забеляза?

Той внимателно я погледна, а тя продължи с нарастващо нетърпение:

— Стаята, виж стаята!

Погледът му бавно се завъртя наоколо, после той мълчаливо отпи още една голяма глътка от уискито си и кимна.

— Мислех, че си имал ужасно много работа — допълни тя в скоропоговорка. — В края на краищата беше казал, че скоро ще трябва да заминеш за Средния изток.

Страхливо го наблюдаваше, после се засмя с облекчение, когато видя как върху устните му бавно се появи усмивка.

— Нали нямаш нищо против? — попита тя. — Нали наистина нямаш нищо против?

— Не, имам — отвърна той и учудено вдигна рамене. — Но какво мога да направя, по дяволите? — Изведнъж нещо му хрумна. — Колко?

Тя взе чашата му и пак наля три пръста уиски.

— Колко?

Джулия се върна при него, без да си направи труда да добави сода.

— Колко?

— Двадесет и три хиляди — съвсем тихо промълви тя.

Той пое дълбоко дъх, но преди да успее да каже нещо, вратата се отвори и в стаята влетяха синовете им, поздравиха го внимателно, но топло, и поискаха да им разкаже всичко за пътуването си — или поне онова, което би могъл да разкаже.

По-късно, след вечерята, която Джулия бе приготвила с обич в новата кухня, те отидоха в спалнята и преди още той да има възможност отново да повдигне въпроса, тя го съблече и го побутна към леглото. Беше сигурна, че през следващия час той няма да мисли за нищо друго.

Но не беше нужно да предприема такива тактически ходове, защото откакто бе напуснал Малайзия, Мортън Хоук изцяло бе погълнат от мислите си. Всичките му опити да прогони впечатленията си от вечерята с Причард бяха неуспешни. По време на дългия полет от Токио беше изгледал два филма, а между филмите бе говорил

задълбочено със седналия до него пътник, адмирал в оставка с много твърди възгледи за отбраната на страната, които случайно съвпадаха с възгледите на Мортън. И все пак през цялото време в съзнанието му възникваха различни картини. Напомнящата коледен сладкиш сграда, широката, тъмна река, приглушената музика на Бетовен и циничният, белокос, възрастен мъж с неговото живо въображение. Предложената от Причард схема подкачаше в съзнанието му като тенистопка по време на бърза размяна на удари. Той на няколко пъти се опитваше да я отхвърли като абсолютно нелепа, но всеки път могъщата мисъл запрящаше, топката над мрежата. Отдавна беше решил, че мотивацията на Причард е чисто и просто професионална суета, опит да подбуди една последна интрига, която щеше да увенчае постиженията на целия му живот. И Хоук неумолимо беше започнал да възприема едва ли не по принципа на взаимното проникване мотивите на стария човек. Но все пак мислеше, че опитът да изложи тази схема пред своя прагматичен директор щеше да бъде доста обезсърчително начинание.

Трябваше да докладва на директора идния следобед, след като секретарката му отпечаташе написания на ръка доклад, намиращ се в куфарчето му. Беше позволил играта на тенис в съзнанието му да продължи няколко дни, преди да реши какво ще прави.

Мислите му отново се върнаха към момичето с бадемовите очи и за миг го прободеше остро чувство за вина. По природа не бе склонен към безразборни връзки, но като мъж лесно се вълнуваше от женската красота. Беше верен по характер и тази му вярност сега го караше да се чувства виновен и отчасти това беше причината за безмълвната му реакция на преустройството на дома му. Той обичаше жена си, макар тя непрекъснато да го дразнеше, и няколкото му изневери в миналото винаги го бяха карали да се терзае повече, отколкото трябваше. Точно затова, докато лежах в леглото, въпреки нейните ласки той се чувстваше смутен.

С глава на рамото му Джулия лежеше задоволена, но и учудена. Беше доволна, че той не избухна още с влизането си в дома им, но все пак долавяше, че е умислен и се питаше на какво ли се дължи това. По време на вечерята Мортън не беше говорил много за пътуването си и каза съвсем кратко, че е минало успешно, а после ѝ предаде поздравии от някои хора, които тя познаваше отпреди. Джулия реши, че нещо

друго го тревожи и за момент ѝ се мярна друга жена, после отхвърли идеята. След двадесет и две години брачен живот мислеше, че познава мъжа си. Можеше да приеме някое случайно прегрешение, макар че досега не бе се сблъсквала с такова нещо. Знаеше, че при цялата му резервираност и принципност той никога не би го допуснал. Но умът му определено бе зает с нещо — може би трябваше да поговорят по-късно. Джулия потъна в дълбок сън.

Беше три сутринта, когато се събуди. Нощната лампа светеше и Мортън седеше на ръба на леглото с гръб към нея. На нощното шкафче имаше два телефона, единият беше обикновеният им домашен апарат, а другият, зелен и обемист, пряко бе свързан с Управлението. Той говореше именно по този телефон. Чу го как нареждаше: веднага щом директорът влезе в кабинета си утре сутринта, да му доложат, че Мортън Хоук желае спешна среща с него на четири очи и че директорът ще трябва да отмени всичките си ангажименти до обяд. Разпореди се също така досието на някой си Джеймс Върнън Причард да бъде на бюрото на директора преди пристигането му. После остави слушалката и отново се вмъкна в леглото.

— Не спиш ли? — попита тя.

— Не. Буден съм. Умът ми още работи с тринадесет часа напред от вашингтонското време.

— Да ти донеса ли нещо? Искаш ли приспивателно?

Той твърдо поклати глава:

— Не, Джулия, мисълта ми трябва да е много бистра сутринта.

— Проблеми ли имаш?

Той мрачно се засмя:

— Не, не проблеми. Да кажем, че съм запратил топката и се надявам, че не е излетяла извън корта.

Тя беше чувала подобни загадъчни фрази много пъти през брачния им живот, така че просто нагласи възглавницата си по-удобно и отново заспа.

Директорът го слуша в продължение на четирийсет минути, без да променя израза на лицето си и без да го прекъсне нито веднъж. Когато монологът завърши, той отвори едно досие пред себе си и през

следващите два̀йсет минути мълчаливо го изучава, после вдигна очи и каза на Мортън Хоук:

— Бях назначен да оглавя Управлението преди шест месеца. В това време подочух за някакви безумни, вятърничави планове, но на такова нещо попадам за пръв път. Честно казано, Морт, ако някой друг ми го беше казал, щях или да се изсмея, или да го пратя при някой от нашите психиатри.

Хоук почувства раздразнение не заради споменаването на безумните планове или психиатъра, а защото вече бе уведомил директора, че мрази да го наричат Морт. Директорът или беше забравил, или сега използваше положението си, за да му докаже, че може да нарича всекиго с всяко проклето име, което си пожелае. В този момент чувството за независимост на Хоук се появи на повърхността.

— Чудесно, Дан — отвърна той. — Сигурен съм, че за тези шест месеца си разбрал, че ръководенето на една разузнавателна агенция малко се различава от управлението на банка.

Преди Даниел Бранд беше работил като президент на една от най-големите банки в страната и бе отдавнашен привърженик на новия президент. Като награда за поддръжката му го бяха назначили на тлъстата длъжност директор на ЦРУ. За няколко секунди той изглеждаше изумен, после се засмя.

— Първото, което научих тук, Морт, е, че ти си един средно умен копелдак. — Усмивката му стана още по-широка. — Навярно затова те харесвам и може би затова изслушах безумния ти план.

— Не е толкова безумен, колкото изглежда на пръв поглед. Моята първа реакция беше същата, но през последните седемдесет и два часа много мислих върху него.

— Нали не искаш да кажеш с трепетен глас, че след двадесет години опит в този бизнес ти мислиш, че планът може да се осъществи?

— Не съм сигурен — отговори Хоук. — Още е много рано, но ми се струва, че си заслужава да го обмислим.

Бранд отново погледна досието, после почука с пръст по него.

— Тук са всички подробности за този човек — заяви той. — Тъй нареченият майстор шпионин, заседнал в джунглата, заобиколен от прислуга и огромни високоговорители, който по всяка вероятност пие твърде много джин и има халюцинации. Но след като вече сме тук и ти

очевидно говориш сериозно, приемам, че гледаш по-различно на това или просто изпитваш някакви сантиментални чувства към един уважаван колега по занаят.

— Не съм сантиментален човек, а Причард няма халюцинации. Той между другото пие само малцово уиски, а не джин.

— А неговата вярност? Какви са мотивите му — искам да кажа, неговите лични мотиви?

Хоук изразително сви рамене:

— Това са два съвсем различни въпроса и те са непрекъснато в ума ми. Струва ми се, че е верен само на себе си. Целият му живот го показва. Колкото до мотивите му, може би това е гордостта. Стигнал е до една удивителна идея. А той е от този тип хора, които искат да видят идеите си осъществени на практика.

Бранд го изглежда скептично.

— Нещо като венеца на славата в кариерата му, така ли?

— Точно така. Честно казано, да. Не можеш да получиш точна представа за този човек само от досието му. Трябва да го познаваш, да си разговарял с него. Той не вижда нещата така, както ние ги виждаме. Прилича ми на някакъв учен, може би на математик, който изпитва удоволствие от една сложна формула.

— Това го приемам — отвърна Бранд, — и повярвай ми, съвсем не съм против теоретизирането в нашия бизнес. След като не е бил верен никому, освен на себе си, защо подхвърля тази си идея точно на нас? Защо не на англичаните или дори на руснаците? Ти спомена, че Юрий Козлов е бил при него преди известно време.

— Да — съгласи се Хоук, — и аз му зададох този въпрос. Отговорът беше, че руснаците ще допуснат много груби грешки и ще го направят съвсем ачик, освен това събитието навярно ще трябва да стане в Саудитска Арабия, а нашите връзки там са безкрайно по-добри от техните. Колкото до англичаните, те просто нямат парите.

— Но той предлага да ги използваме като прикритие, тези безобидни бостански плашила, ако нещата се провалят. Малко е странно, че такава мисъл идва от един англичанин.

Хоук отново поклати глава:

— Съвсем не е странно. Както казах, той е верен само на самия себе си. Работил е за англичаните, когато му е отървало, точно както е

работил за всеки друг, когато е бил на сметка, а в идеята му има доста смисъл. Ако ние натиснем спусъка, откатът ще бъде ужасяващ.

— И ти мислиш, че англичаните ще го направят вместо нас? И ако го направят, ще бъде надеждно? Те не се ли занимават още с къртиците си?

Сега Хоук почувства, че директорът започваше да се отнася по-положително към предложението му. В края на краищата той вече разглеждаше механизма на идеята. В гласа на Хоук се прокрадна нотка на рядко за него въодушевление:

— Да, мисля, че англичаните ще се навият. В момента политиците на тази страна са на място, а ние имаме пълно доверие в състоянието на МИ-6. Те направиха голямо прочистване през последните десет години. Повечето от хората, внедрени от Съветите, бяха в контраразузнаването, в МИ-5, а контраразузнаването няма да бъде намесено по никакъв начин. Причард спомена името на някой си Гемъл. Той е заместник-директор по операциите в МИ-6. Първото, което направих тази сутрин, беше да поискам досието му и той ми изглежда надежден. Освен това е арабист и не е от старите кадри.

Директорът рязко стана от мястото си и почна да кръстосва из кабинета.

— Нека съпоставим рисковете и резултатите. Ако рисковете бъдат сведени до минимум, като накараме англичаните да се поперчат, тогава въобще няма да има никакво равновесие, защото печалбата ще бъде невероятна. Виждал ли си последния бюлетин по енергетика, изпратен на президента? Саудитците са изцяло против това ние да се запасяваме с петрол. Нашата програма да преминем на въглища е извънредно оптимистична, както и програмата на „Шел“ за алтернативни източници на енергия. Арабите ни държат за гушата и сигурно ще стане още по-зле, преди положението да започне да се подобрява. Те не желаят никакви военни бази в Пролива и горчивата истина е, че ако в самата Саудитска Арабия се случи нещо лошо и петролният поток бъде отрязан, тази страна ще преживее такава индустриална криза, пред която Голямата депресия ще изглежда като икономически бум. — Той престана да крачи из стаята и се обърна към Хоук. — И така, колкото и безумна да изглежда тази идея, тя ни дава възможност, ако успеем, да дърпаме всички конци в този район.

Хоук не отговори. Вече знаеше, че Бранд е готов да направи първите крачки.

Бранд продължи разходката си.

— Въпросът е сега да можем да я пробутаме на президента, а после да държим Конгреса колкото е възможно по-надалеч. — Бранд разсъждаваше на глас. — Първо, ще трябва да спечелим Клайн на наша страна. Евентуално бих могъл да поговоря с президента за това, но той се вслушва в думите на Клайн също толкова, колкото и в моите, и навярно дори и повече, и ако Клайн е против, ще се опита да разубеди президента.

Говореше за Гари Клайн, съветник по националната сигурност на президента и човек, прочут със своя цинизъм, неотстъпчивост и кръвожадни намерения. Бранд продължи да говори за Конгреса.

— Ще бъде невъзможно да получим формално одобрение от комитетите по надзор над разузнаването. Би трябвало да се опитаме да докопаме неофициално Сам Дул. Макар че менгемето се разтвори, има няколко члена на неговия комитет, които ще нададат вой до Господа Бога, ако разберат, че ЦРУ е намесено в някакъв опит за съсипването на цяла една религия.

Тук Хоук най-после се намеси:

— Най-малкото ще трябва да имаме моралното мнозинство на наша страна.

Бранд се ухили насреща му:

— Това със сигурност. Те са готови на нова „Пустинна буря“, но все пак ние първо ще трябва да се позанимаем с Конгреса и преди всичко с Клайн.

— Ще направите ли писмен доклад?

— Не, по дяволите — отговори Бранд и енергично разтърси глава. — Не желая нищо написано, нищичко. Ще трябва да почнем извънредно внимателно и извънредно бавно, а ако получим зелен светофар, ти ще заминеш за Лондон и ще поговориш с МИ-6, но никой, абсолютно никой не бива да чуе макар и шепот по този въпрос. — Погледна часовника си. — Първо ще си уредя среща с Клайн и ще разбера реакцията му. После ще видим докъде можем да стигнем.

Хоук стана и се отправи към вратата. Вече на прага, той попита:

— А какво става с пътуването ми до Средния изток? Трябва да замина след около две седмици.

Бранд се изправи наред кабинета, като се поклащаше на токовете си:

— Утре по това време ще знам реакцията на Клайн, а после ще видим.

Хоук си тръгна, но Бранд добави след него:

— Между другото това беше интересна идея и аз се радвам, че не закъсня да ме запознаеш с нея. Добре свършена работа, Мортън.

Докато вървеше по коридора към кабинета си, Хоук се усмихваше.

Вятърът духаше откъм север, през Пиренеите, и набираше скорост, докато пресичаше бреговете на Средиземно море. Още преди да стигне до остров Майорка, беше стигнал петдесет възела и това правеше много нещастен Хавиер Сансо.

Той седеше в препълнения бар на „Клуб де Мер“ в Палма, пиеше бренди „Соберано“ и съзерцаваше остатъците от своя екипаж.

Хавиер имаше няколко страсти: разнообразната си бизнесимперия, съпругата и децата си, голямата винарска изба, различните приятелки, но повече от всичко обичаше състезанията с яхти.

Отвън, на един от кейовете на клуба, омотан във въжета, бе състезателният му едномачтов платноход „Сайра IV“. Той бе гордостта на живота му, развиваше четирийсет и шест фута на равномерен ход и бе построен по немски проект в Барселона под критичния му поглед. Регатите са спорт за фанатици, за богати фанатици, а Хавиер обичаше да побеждава. Утре беше стартът за купата „Пепе Томас“, едно състезание около островите Тагомаго и Кабрера и обратно до Палма. При обикновени обстоятелства силният, поривист вятър щеше да радва Хавиер, защото „Сайра IV“ бе една от най-големите и мощни яхти за бързи преходи, но тази нощ Хавиер се беше сблъскал с няколко проблема. Той обичаше да се състезава с екипаж от дванайсет или поне от шестима от онези едри, силни, млади мъже, които нямат много зад челото си, но могат да опъват въжета и да сменят платната във всякакви условия. Самият Хавиер не изразходваше особено много енергия, защото тежеше около сто четирийсет и пет килограма. Както обичаше да казва, беше едновременно „и шкипер, и баласт“.

Но сега имаше проблем. Двама от неговите едри, силни, млади мъже се сбиха и си размениха достатъчно удари, за да прекарат няколко дни на брега. Друг беше избягал за състезанията от бременната си в осмия месец жена, без да й каже нито дума, но само преди час огромният ѝ корем се появи на входа на бара и тя си го отведе у дома.

И така Хавиер оставаше с девет души, всъщност с осем мъже и едно момиче. Привлекателна девойка с тъжни очи, но пък беше добра на лебедката. Хавиер обичаше да има поне едно момиче в екипажа си, което да може да съзерцава по време на безветрие, но това, че сега имаше какво да гледа, само увеличаваше проблемите му. Той се нуждаеше от силни мъже за бака, ако искаше да има поне някакъв шанс да спечели най-важното състезание за сезона.

Оглеждаше мрачно претъпкания и шумен бар, но в тълпата имаше само моряци, вече наети на други съдове, или безделници, които не можеха да различат кнехта от въжето, спускащо се от върха на мачтата до напречната рейка на платното. Той въздъхна и направи знак на сервитьора да му донесе още едно „Соберано“. Можеше да вземе някой търтей, който нямаше да свърши работа, но нямаше и да навреди.

Сервитьорът постави чашата пред него, когато той забеляза един непознат, който влезе в бара откъм трапезарията. Елегантно облечен мъж в тъмносин костюм. Мъжът спокойно се промъкна през тълпата и застана пред масата му.

— Сеньор Сансо?

Хавиер кимна.

— Говорих със сервитьора. Той ми каза, че имате нужда от хора за утрешното състезание.

Гласът беше много спокоен. Акцентът му — подчертано английски, но дори и през надвикванията в шумното помещение всяка дума прозвуча отчетливо. Хавиер отново кимна, а англичанинът продължи.

— Тук съм на почивка и съм малко затруднен. — Замълча за миг. — Ако се нуждаете от човек за екипажа...

Хавиер се наведе с цялото си тяло напред. Останалите от екипажа с интерес го наблюдаваха. Момичето с тъжните очи взе чашата си и присмехулно огледа чужденеца.

— Това не е увеселително пътуване — каза рязко Хавиер. — Аз се състезавам, за да победя, а залогът е пет срещу шест.

Чужденецът сви рамене и не отговори нищо.

— Някакъв опит? — попита Хавиер.

— Не особено голям — отвърна англичанинът. — Два пъти съм участвал в Сидни — Хобарт, в състезанието в Южнокорейско море

веднъж и разни странни регати тук-там.

Мъжът не изглеждаше особено обезпокоен от откровено критичните погледи на осемте мъже и на момичето с тъжните очи. Стоеше спокойно, а очите му не изпускаха лицето на Хавиер.

— На колко години сте?

Въпросът прозвуча остро откъм един млад, загорял мъж, седнал до момичето.

— На четирийсет и четири.

— Дявол да го вземе! — Младият мъж завъртя очи и се обърна към Хавиер. — Ние имаме нужда от хора за бака, които да стоят денонощно там и да сменят платната, да плуват в пот и да умират от умора и все пак да използват мускулите си, а не от пасажери.

— Джейми! — каза предупредително момичето, но Джейми не му обърна внимание и отново се обърна към Хавиер, подчертавайки думите: — Ние имаме нужда от мускули!

Хавиер понечи да каже нещо, но после погледна изправения пред него мъж и думите не излязоха от устата му. Чужденецът гледаше Джейми. Странен поглед, който нито заплашваше, нито изразяваше гняв или обида. Поглед безучастен, но снизходителен.

— Мислите ли, че сте по-силен от мен?

Гласът му беше съвсем равен, съвсем спокоен и съвършено ясен.

Джейми се отпусна назад и критично огледа чужденеца. Пред него стоеше мъж малко под сто и деветдесетте сантиметра, тялото му изглеждаше почти крехко в добре скроения костюм. Имаше тъмна, късо подстригана коса и изсечено, загоряло лице. Очите му бяха тесни и сиви. Права уста над брадичката с трапчинка в средата.

Погледът на Джейми се плъзна по ръцете на мъжа, отпуснати спокойно покрай тялото, и той се засмя, защото те също бяха изящни, с дълги пръсти и грижливо изрязани нокти.

— Така си мисля — арогантно заяви Джейми.

— Тогава опитайте!

Джейми се изправи, защото в равния досега глас прозвуча оскърбителна нотка. Той се обърна към Хавиер, който само сви рамене, но както се виждаше от израза на очите му, беше почнал да се забавлява.

Джейми се ухили, посочи масата пред себе си и намести левия си лакът.

— Тук, на Майорка — обяви той, — ние си падаме по канадската борба.

Огледа мускулестата си плът от лакътя до китката, после огромната си длан, усмивката му се разшири и той въпросително изгледа хората край себе си.

Един от екипажа, седнал срещу Джейми, се изправи и с насмешлив жест, който пародираше учтивост, предложи стола си на чужденеца. Из бара се разнесе шепот и тълпата се помести по-близо, за да наблюдава схватката. Чужденецът взе предложението му стол и също облегна лакът на масата. Двете ръце се съединиха, пръстите за миг се разшаваха и мъжете заеха позиция.

— Така — заяви Джейми, като продължаваше да се хили, после устните му се свиха, понеже усети натиска. Изразът на лицето на чужденеца остана непроменен, само очите му се присвиха още повече, докато гледаха Джейми право в лице го.

Цяла минута не се случи нищо.

Двете ръце сякаш бяха застинали в тишината. После много бавно жилите по врата на Джейми започнаха да набъбват и той увеличи натиска си до краен предел. Ръцете още не помръдваха.

— Готов ли сте?

Гласът на чужденеца беше спокоен, в него нямаше никакво напрежение, Джейми бавно повдигна глава, вгледа се в сивите очи, по лицето му пробягна удивление, а Хавиер се разтреса от смях. После деликатните пръсти почнаха да се стягат, лицето на Джейми се разкриви от болка, наоколо отчетливо се чу хрущене, последвано от остър звук, ръката на Джейми се удари в масата, Хавиер отметна глава и се разхили към тавана. В бара настъпи тишина и момичето с тъжните очи се усмихна.

Джейми бавно изтегли ръката си, пръстите му бяха свити, сякаш атрофирани. Протегна другата си ръка, докосна ги, после потръпна и се обърна към Хавиер.

— Струва ми се, че ще имаш нужда от него — каза той през стиснати зъби. — Мисля, че ми счупи ръката.

Огромното тяло на Хавиер се тресеше от смях.

— Как се казвате? — попита той.

— Гемъл — последва отговор. — Питър Гемъл.

На разсъмване „Сайра IV“ обърна курса към северния бряг на Кабрера. Подобно на червеното изгрыващо слънце, отслабналият вятър идваше от изток.

— Триъгълното платно — изгрухтя Хавиер иззад кормилото и хората от екипажа на бака, свили се като пашкули в омазнените си кожи, слепешком потърсиха ръчките и повличаха изтощените си тела по мократа палуба. Бяха прекарали ужасна нощ, вятърът вилня със седем възела в продължение на десет часа, след като заобиколиха Тагомаго. Нощта бе студена за сезона, вълните злобно биеха на неравни интервали. През една от двучасовите смени още един от силните млади мъже на Хавиер си счупи ръката, след като се подхлъзна върху подскачащата палуба. Хавиер не беше и помислял за възможността да напусне състезанието. Момичето с тъжните очи отведе пострадалия долу и като използва няколко дъсчици от дюшемето вместо шина, превърза ръката му и го настани на една защитена от вятъра койка.

— Откъм подветрената страна — изръмжа Хавиер, вперил поглед в люка. — Мръсна регата... Ако не може да се държи на краката си, поне килограмите му ще ни бъдат малко от полза.

Младият мъж се бе прострял и простенваше при всеки удар на зелените грамади, докато те се блъскаха от север на големи талози по платноходката, а после се обръщаха, за да се върнат в морето. Остатъците от екипажа се бяха превърнали в премръзнали, мокри зомбита, а Хавиер продължаваше да изкрепява промените на платното в отговор на поривите на вятъра. През последните два часа бурята беше започнала да утихва. Хавиер страстно желаше да подгони яхтата до краен предел и в резултат въжетата почнаха едно след друго да се късат.

Но Хавиер бе не само специалист по измерване на силата на вятъра. Той познаваше хората и техните пределни възможности и докато ги наблюдаваше как се борят с триъгълното платно, знаеше, че това трябва да бъде последната промяна в положението му и се молеше вятърът да се задържи така и да ги откара към залива на Палма и на финала.

Единствено у англичанина бяха останали някакви остатъци от сили и според ритуала другите на бака сега инстинктивно му се

подчиняваха и мълчаливо приемаха спокойните му команди.

Свитото триъгълно платно се смъкна от върха на мачтата, момичето коленичи до скрипеца и завъртя ръчката, прътът се олюля и с шумолящ трясък многоцветното платно се изду. „Сайра IV“ се понесе към дома.

Момичето пусна скрипеца и затегна голямото платно, наблюдавано само от Хавиер и Гемъл. Останалите от екипажа тежко се бяха отпуснали, сврели глави между коленете си. Хавиер протегна огромната си ръка върху рамото на Гемъл и за миг го стисна в рядък за него жест на благодарност. Момичето вдигна глава и за пръв път видя усмивката на англичанина. Тя изцяло променяше лицето му и устата, станала сякаш още по-голяма от изтощението. Нещата вече бяха под контрол и те можеха да плуват по-спокойно напред. Дори стоновете отдолу бяха престанали. Хавиер се обърна и погледна назад. Виждаше се само островът. Никакви платна. Той се ухили на момичето и каза:

— Ако спечеля това състезание с половин екипаж, ще пия цяла седмица!

Момичето му върна усмивката:

— Нещо ново?

Като чу гласа ѝ Гемъл се обърна. Вече беше забелязал акцента ѝ.

— Холандка ли сте? — попита той, момичето кимна с глава и той продължи:

— Хавиер беше прав. Не приличаше на увеселително пътешествие. Защо го направихме?

Отговорът дойде от Хавиер:

— Същото е както с човек, който винаги носи обувки, по-малки с два номера. — Изчака въпросителния поглед на Гемъл и продължи: — Единственото удоволствие в живота му е да ги свали през нощта.

Гемъл се усмихна и попита:

— Нима нямате други удоволствия?

Хавиер избухна в смях:

— Много, приятелю, много. — Потупа огромното си шкембе. — Хубава храна, хубаво вино, хубави жени. Но аз съм шкипер; не е нужно да нося тесни обувки.

Момичето се обърна към Гемъл:

— А вие? Имате ли и други удоволствия?

— Да, малко.

— Какво правите, когато се връщате в Англия? Работите ли?

Гемъл кимна:

— Правя изследвания за един доста скучен правителствен отдел.

— Затова ли обичате да плувате? За да се противопоставите на скуката?

— Навярно.

Отговорът на англичанина беше рязък, едва ли не безцеремонен, сякаш искаше да се противопостави на други въпроси, но момичето беше любопитно:

— И това ли е всичко, работа и плуване? Имате ли лодка?

Гемъл поклати отрицателно глава:

— Не, и не плувам достатъчно. Нашият климат не е подходящ за това през по-голямата част от годината. — Поколеба се, после продължи: — Плуването е като балета; един вид хоби.

Хавиер изглеждаше удивен:

— Да не би да танцувате? Вие!

Гемъл пак се засмя и поклати глава:

— Не, гледам и слушам музиката. Това ме успокоява и стимулира.

Момичето задейства скрипеца, за да задържи триъгълното платно в старото му положение, но сега се извърна и попита:

— Гледали ли сте някой испански балет?

Гемъл поклати глава и отговори:

— Не, но ще гледам. Научих, че Антонио и трупата му са в „Аудиториум“ от четвъртък. Поръчах да ми купят билет. — За миг замълча: — А вие ще идете ли?

Момичето поклати глава:

— Нямах такива намерения. — След кратко мълчание допълни: — Но бих искала.

Гемъл хвърли поглед към Хавиер, който в отговор погледна ръчния си часовник и отново се обърна назад.

— Ако тази шибана яхта „Тодахеса“ не заобиколи Кабрера в срок от две минути, ние ще спечелим наградата и почестите на финала. — Той се ухили към Гемъл: — И тъй като ще пиянствам цяла седмица, можете да заведете момичето на балет. Божичко, дори ще ви купя билетите!

Клубният стюард гледаше как вързаха „Сайра IV“ на кея, видя как свалиха ранения и го отнесоха в линейката, вече поръчана по радиото. Той забеляза умората на малкия екипаж, който трябваше да изтърпи и почистването на палубата. Далеч в морето се виждаше цветното триъгълно платно на „Тодахеса“. Стюардът взе каблограмата и се обърна към бармана:

— Най-добре ще е да донесеш едно кашонче „Соберано“. След десетина минути Хавиер Сансо ще поиска да плува в коняк.

После отиде до пристана. Екипажът започна да слиза, хората се олюляваха по чакъла на пътеката. Той дръпна англичанина встрани и му подаде каблограмата:

— Мистър Гемъл, това пристигна в хотела ви миналата нощ.

Гемъл отвори плика и прочете късчето хартия. Момичето безмълвно го наблюдаваше. После той се обърна към стюарда и попита:

— Кога е следващият полет за Лондон?

— В един и четирийсет и пет, господине.

Гемъл погледна момичето:

— Съжалявам — каза той. — Ще трябва да взема този самолет.

Тъгълчетата на очарователната уста на момичето се отпуснаха надолу.

— Проблеми ли имате? — попита то.

Гемъл поклати глава:

— Просто шефът. Трябва спешно да се върна в Лондон.

Момичето много бавно продължи:

— За изследвания ли?

— Нещо такова — спокойно отговори той.

После отиде да се сбогува с екипажа и с Хавиер.

— Винаги можете да дойдете и да поплувате с нас — обяви Хавиер. — По всяко време!

Той го потупа по гърба и се отправи към бара.

Стюардът поръча такси и Гемъл си тръгна, сподирен от тъжните очи на момичето.

Беше дискретен обяд в един от най-дискретните ресторанти на Вашингтон, един от малкото в света, редовно проверявани от специалистите по подслушвателните устройства.

Знаеше се, че метрдотелът се хвали, че хлебарките в кухнята им се радват на по-голяма сигурност от бълхите по килимите на Белия дом. Тримата мъже седяха на уединена маса в ъгъла. Бяха облечени в тъмни, официални костюми, носеха тъмни връзки и пиеха големи, леденостудени мартинита.

— Съвсем неофициално, разбира се — заяви един от мъжете.

— Разбира се — съгласи се мъжът срещу него.

Третият отпи от мартинито си и кимна в знак на съгласие.

— Искам да кажа, че просто трябва да проучим процедурата — продължи първият. Беше в напреднала възраст, използваше точно думите и след всяка глътка от пиетето изтънчено попиваше устни със салфетката.

— Трябва да се проучи отдалеч — потвърди мъжът отсреща. Той беше приблизително на същата възраст, но съвсем различен по външен вид, висок, червендалест човек, леко изпотен в горещото помещение. Сега изтри лицето си с тъмна кърпичка и отпи още веднъж от мартинито.

Третият беше по-млад, имаше плешивина като на монах и беше подстриган на бретон. Бързи, интелигентни очи надзъртаха изпод бледите клепачи. Ръцете му неспокойно шаваха, подреждайки приборите отпред, въртяха вечната цигара между пръстите или изтърсваха пепелта от жилетката на костюма. Беше човек, който очевидно много обичаше да говори и винаги правеше по някакъв комплимент, докато изслушваше говорещите. Сега само слушаше.

— И съвсем неофициално.

— За Бога, Дан — каза червендалестият, — ако беше официално, или ти щеше да бъдеш в „Къщата“, или аз щях да съм си в Ленгли. Ти настояваше да минем през задния вход, тъй че ще трябва да ни се подмажеш и да ни почерпиш с един хубав обяд. Хайде, карай по-бързо — никак не съм равнодушен към доброто ядене.

Измъченият се засмя и отговори:

— Сам, времената сигурно са се изменили. Предишният директор нямаше дори да ти кимне от другата страна на улицата, без

някой подкомитет на Камарата после да настоява за изслушване, записвано от кинокамери.

Червендалестият безгрижно се изсмя.

— Ти не си политик — заяви той. — Ти искаш да разбереш мотивите. Един от водачите на Френската революция беше казал: „Трябва да разбере накъде вървят хората ми, за да мога до ги поведе.“ Е, в случая със сенаторите на Съединените щати, ние отдавна научихме този урок. Хората гласуваха. Те махнаха добрите момчета и вкараха там копелетата. — Усмихна се обезоръжаващо. — И защото искат да сме копелета, ние ще бъдем копелета. Сега да разгледаме процедурите.

В другия ъгъл на ресторанта бяха седнали две възрастни дами. Две извънредно доволни дами. Те пребиваваха във „външните“ кръгове на вашингтонското общество и често се хранеха в този ресторант с надеждата, че може би ще зърнат някой „вътрешен“ от администрацията, за да могат после да впишат името му сред поканените на бъдещите си „външни“ приеми. Днес тяхното бдение беше възнаградено, защото тримата мъже отсреща бяха Даниел Бранд, Сам Дул и Гари Клайн, съответно директорът на Централното разузнавателно управление, председателят на сенатския подкомитет за разузнаване и съветникът по националната сигурност на президента. Двете дами се разтапяха от тяхната близост.

— Никой не те кара да го харесваш — каза директорът.

— Изморяваш ме — отговори сенаторът.

— Ние искаме картбланш.

— Май много ще трябва да ме убеждаваш.

Директорът сви рамене и се обърна към Клайн, сякаш търсеше подкрепата му. Сега я получи.

— Мен ме убедиха — каза Клайн на сенатора. Гласът му прозвуча почтително. — И аз убедих президента не само, че ръцете на директора трябва да са развързани, но и че за самия президент ще бъде по-добре, ако не знае подробностите.

Сенаторът учудено го изгледа.

— Повярвай ми — продължи Клайн. — Коментарът на президента беше: „Не желая друг инцидент като оня с проклетия Ю-2.“ Аз му посочих, че само неудобствата, които Айк изтърпя, са

достатъчни да предположим, че той е знаел за случая. Президентът хареса идеята. Той вярва в изпълнителната власт.

Тези думи направиха впечатление на сенатора и той открито го показва.

— Добре — съгласи се той, — ако желаете моят комитет да пази гърба ви, аз ще трябва да знам доста неща.

Бранд и Клайд заговорнически се спогледаха: пазарлъкът се очертаваше доста по-лесен. Ако Дул получише онази лична власт, която му предоставяше вътрешната информация, той щеше да държи останалите от комитета в пълно неведение.

— Значи нещата се очертават така... — почна Бранд и тримата мъже се наведоха един към друг.

Двете дами вече бяха на третото си кафе. Нямаха никакво намерение да мръднат оттам, преди събралите се на обяд в другия край на ресторанта да си тръгнат. Разговорът, който водеха, очевидно беше сериозен. Всеки път, когато сервитьорът приближаваше до масата, те преставаха да говорят и правеха изпълнена с нетърпение пауза, докато онзи се отдалечи. Говореше най-вече директорът с нисък монотонен глас. Само веднъж дамите подочуха някакво подобие на свързана дума от групичката. Това се случи, когато сенаторът се облегна назад и каза нещо, което прозвуча като „Мамка му!“. Дамите очевидно бяха чули погрешно.

Междувременно обядът свърши и тримата се отправиха към изхода, съпровождани от раболепния метрдотел. Докато минаваха край масата им, двете дами лакомо се ухилиха и почнаха енергично да люшкат глави. Единствено Сам Дул с инстинкта си на политик ги поздрави с вежливо кимване и по този начин увенча техния свършен обяд.

На улицата тримата застанаха под сенника на райета и наблюдаваха как трите черни лимузини спират до тротоара.

— Мислиш ли, че Лаймс ще се улови? — попита Дул.

Директорът се усмихна:

— Тъй като ние плащаме музиката, има голяма вероятност. А аз мисля, че идеята ще намери отзвук в техните предани мозъци. Периман веднъж ми каза, че те предпочитат интелигентните удари в противоположност на кървавите локви и онези мръсни нещица, към

които ние сме имали вкус. Мисля, че това е последица от прекаран лек удар.

— Кой е Периман?

— В момента той е шеф на МИ-6; англичаните обичат да пазят в тайна тези неща. Тъй или иначе, скоро ще разберем. Хоук лети тази нощ, за да се срещне с него.

Тримата униформени шофьори вече бяха излезли и придържаха отворени задните врати. Дул се отправя към колата си. Гласът на Клайн го спря.

— Сега ти си един от четиримата, сенаторе.

— Какви четирима?

— Четиримата, които знаят всички подробности за цялата операция. Ние тримата и Хоук.

Дул очевидно бе поласкан от доверието, което му оказваха. Той тържествено кимна и се обърна към Бранд:

— Необходимостта да знаеш, а? Не се безпокой, ще стискам тайната по-здраво и от вещица, стиснала чатала си, Дан. Благодаря за обяда. Ще ме държиш в течение, нали?

Бранд кимна и Дул влезе в лимузината. Наблюдаваха я, докато се отдалечаваше.

— Нали си взел предпазни мерки? — попита Клайн.

— Разбира се — отговори Бранд. — Сложихме „бръмбарчета“ в домашния му телефон, в кабинета, в апартамента на приятелката му, нали знаеш, онова гнезденце, където ходи в петък вечер, и в трите бара, където пийва.

Клайн се засмя:

— Сигурно е приятно най-после да ти свалят оковите.

— Бъди повече от сигурен — отговори благоговейно Бранд. — Повече от сигурен!

Клайн се запъти към колата си и подхвърли през рамо:

— Осведоми ме, когато Хоук докладва. Президентът би желал да узнае, че нашите съюзници са с нас.

Той влезе в лимузината и преди шофьорът да успее да затвори вратата, добави:

— Това е последното, което ще иска да знае, преди всичко да е свършило.

Няколко момчета играеха между скелето на полупостроената бензиностанция в покрайнините на Медина. Децата се гонеха през отворите на недовършените врати и прозорци. След около час работниците щяха да се върнат и да ги изгонят, но сега беше само един след пладне и те лудуваха. Играеха на нещо като криеница. Едно от момчетата трябваше да догони другите и да докосне някое от тях, като по този начин му предаваше ролята си на преследвач. Най-малкото от децата се наричаше Бахира, което означава „монах“, но неговата енергия и палавост опровергаваха името му. Беше точно на осем години и едва напоследък му разрешаваха да играе с по-големите си братя и техните приятели. Момчето се беше притаило до купчинка бетонни тухли и напрегнато се вслушваше, защото сега гонеше най-големият му брат и той не желаше да бъде догонен от някой от собствените си братя, това сякаш беше нередно. Докато се вслушваше, то гледаше прашния път към града, дърветата и храсталаците, които придаваха някакъв цвят на селището в оазиса. Пътят нататък преминаваше в кафеникава пустиня. Вниманието на момчето беше привлечено от фигурата на мъж, който идваше откъм града. Мъжът вървеше някак странно, бавно, но целеустремено, сякаш се беше отправил на дълго пътешествие; Бахира не можеше да си представи къде отива, защото пътят водеше към Мека, на около деветстотин мили нататък, и макар и малко, детето знаеше, че между двата града няма нищо, освен пустиня. Когато фигурата приближи, вниманието на Бахира се усили. Той видя мъж на около четиридесет години, среден на ръст, облечен в традиционни дрехи и с кожени сандали на краката. Носеше само мях от козя кожа, повесен на рамото му. Имаше здраво телосложение и приятна външност, големи черни очи, гърбав нос и голяма уста с тежки устни. Независимият му вид и солидната, тежка походка изцяло погълнаха вниманието на момчето и само трополенето на отместената от брат му тухла за миг го отвлече. Като погледна през рамо, момчето с писък побягна от купчината тухли. Брат му беше съвсем близо и почти го достигаше, кракът на Бахира попадна на един

хлабав камък, глезенът му се изкриви, момчето падна и се изтърколи с вик през пътя в краката на мъжа.

Отначало в очите му се появиха сълзи, защото глезенът му беше силно навехнат, а кракът му се издра от острия пясък на пътя, но докато брат му и другите момчета се скупчиха край него, мъжът клекна, пъхна ръка под раменете му и го вдигна, за да седне, а после с дълбок и равен глас го успокои. Допирът с чужденеца веднага го умири и когато пръстите на мъжа леко погалиха глезена му, Бахира преглътна сълзите си.

— Ще научиш — каза мъжът, — че когато овцата се обръща да погледне зад себе си, свършва в корема на пустинното куче. — Той се усмихна на момчето. — Или в най-добрия случай си навяхва глезена и не може да тича няколко дена.

Другите момчета се скупчиха още по-близо, а мъжът свали меха от рамото си, измъкна запушалката и напръска ожуленото коляно на момчето със студена вода.

— Майка ти ще трябва да го почисти както трябва. Как се казваш и къде живееш?

Вместо момчето отговори по-големият му брат:

— Това е брат ми, Бахира, ние живеем тук. — Той посочи с ръка малката, скромна къщичка в самия край на градчето.

Мъжът отново запуши меха, леко вдигна момчето в обятията си и заобиколен от другите, тържествено го понесе към дома му.

— Името му е Абу Кадир — отговори бащата на Бахира на въпроса на сина си, докато гледаха как мъжът продължава пътя си. Превързаха глезена на момчето, почистиха ожулените места, мъжът напълни меха си от водоема и се сбогува с тях.

— Къде отиваш? — попита Бахира.

Мъжът се усмихна и отговори:

— Отивам да чуя тишината и да видя себе си.

И продължи пътуването си.

— Къде отива? — повтори въпроса си Бахира, сега към баща си.

— Към пещерите на Ел Хафа.

— А те далеч ли са?

— На два дни оттук пеша.

Момчето гледаше смаляващата се фигура и каза:

— Но той не носи храна.

— Не носи — съгласи се баща му — и ще остане там три или четири дни, а после ще се върне обратно.

— Без храна ли?

— Без храна, само с вода.

— Но защо?

Баща му въздъхна:

— Защото иска така.

Човек трудно може да отговори на въпросите на едно осемгодишно момче, още повече, ако са свързани с такъв човек, защото по някакъв начин Абу Кадир беше мистично и тайнствено същество. Повечето от хората в Медина го познаваха и се отнасяха към него с благожелателна толерантност. Говореше се, че е роден в Медина в добър хашемитски род и че баща му бил дребен търговец. Когато Абу Кадир бил малко момче, семейството му се преместило, първо в Рияд, после по-нататък, в Кайро и по други места. Той самият се върнал в Медина преди осем години и разправял, че родителите и по-малкият му брат загинали при едно земетресение в Алжир. Единствената му жива роднина беше някаква възрастна и глупава леля, която едва си спомняше за момчето, заминало преди толкова години. Лелята живееше в малка, полусрутена къщурка и съществуваше от милостинята на джамията. Абу Кадир се настани при нея, постегна къщурката и се грижи за нея, докато тя умря преди пет години. Той беше мълчалив и малкото думи, които произнасяше, бяха обвити във формата на цитати от Корана или поне се свързваха с Корана, защото беше религиозен човек. Някои мислеха, че е слабоумен и че говори по този начин, защото е научил Корана като папагал и не знае нищо друго. Имамът обаче мъмреше такива хора и сочеше, че да знаеш Корана значи да имаш благословията на Аллаха, а ако следваш учението му, тогава някой ден сигурно ще идеш в рая.

Абу Кадир се нуждаеше от съвсем малко. Наемаше се да работи срещу дребни пари като пастир или като дърводелец. Земните блага не значеха нищо и затова онези семейства от Медина, които притежаваха големи стада, му имаха доверие. И той работеше, когато си пожелаеше, имаше много свободно време и го прекарваше или в пещерите на Ел Хафа, или в джамията. Често отиваше на гроба на Мохамед, но не за да се моли, а просто да поседи там, потънал в спокоен размисъл. Пазачите, които охраняваха това най-свято място, добре го познаваха и

никога не го възпираха да седне по-близо, за разлика от други хора. И макар че мнозина го мислеха за простоват или слабоумен, все пак го търпяха.

Една седмица по-късно, рано привечер Бахира чакаше край пътя и го гледаше как приближава от далечината със същата целенасочена, тежка походка. Когато доближи още повече, момчето видя, че лицето му е синьо от умора, а мехът висеше сбръчкан и празен. Бахира скочи и тръгна до него. Абу Кадир погледна крака на момчето.

— Добре ли е глезенът ти? — попита той.

— Да — отвърна момчето. — А как са пещерите?

— Както винаги — отговори мъжът. — Както винаги.

Беше слънчев, но студен лондонски ден и Хоук и Гемъл бяха облечени в дебели палта, докато се разхождаха из Хайд Парк.

Те бавно се движеха край „Серпантината“ и наблюдаваха хората, които минаваха покрай тях с леки дрехи, сякаш не искаха да признаят, че лятото е студено.

— Това е необикновено — каза Хоук.

— Кое?

— Начинът, по който действат хората ви.

Беше казано не грубо, а с меко учудване.

— Какъв начин?

Хоук се засмя, за да смекчи онова, което щеше да последва.

— Е... малко е любителски.

Гемъл отвърна на усмивката и продължи да крачи по пътеката. Американецът ускори крачката си, за да го догони.

— Не ме разбирайте погрешно.

— О, не — отвърна Гемъл. — Навярно изглежда така, но вие сигурно не сте работили по-рано с нашия отдел?

Хоук отрицателно поклати глава:

— Никога пряко и никога на толкова високо равнище.

Стигнаха до една пейка. Гемъл направи жест с ръка и двамата седнаха с лице към езерото. След кратко мълчание Гемъл каза:

— И аз никога не съм работил преди с ваши хора, можете да ми кажете по какво се различаваме.

— Става въпрос за подхода. Представете си, че сме си разменили ролите и вие сте пристигнали във Вашингтон с предложение като това, което ви донесох аз.

Погледна към Гемъл и видя как той му дава знак да продължи.

— И така, първото, което ще направим, е да определим група, която ще проучи плана във всеки аспект. Тя ще се състои от специалисти, в състояние да обхванат широк спектър от входяща информация и с мощна обратна връзка.

Видя как Гемъл почва да се усмихва и вдигна предупредително ръка.

— Добре де, да оставим жаргона, но резултатът ще бъде, че моят директор ще получи няколко дълбокомислени гледни точки, няколко документа с различно становище, от които ще може да вземе своето решение.

— А резултатът? — попита Гемъл.

— Резултатът — произнесе натъртено Хоук — ще бъде, че той ще разполага с далеч повече от петдесет процента вероятност да стигне до вярното решение.

Гемъл бавно кимна и потвърди:

— Съгласен съм.

— Наистина ли?

— Абсолютно.

Хоук бе объркан и изразът на лицето му го показваше.

— Мислите, че съм нелоялен ли? — попита Гемъл, но преди американецът да успее да продума, той продължи: — Чакайте, не ми отговаряйте. Първо ми кажете как се отнасяте към нашето предложение.

Хоук разпери ръце и късо се изсмя:

— Периман беше по-учтив. Той ме почерпи чашка отлично шери и търпеливо ме изслуша, а после ме покани у дома си на вечеря.

— Бедният! И ви сервираха чорба от леща?

— Точно така!

Гемъл го потупа по рамото:

— Не се безпокойте. Прави го с всички американци. Веднъж бил поканен на вечеря на „Даунинг Стрийт“ 10, при посещението на президента Джонсън. В менюто имало чорба от леща и Джонсън я

харесал. Оттогава Периман е решил, че всички американци обичат леща. Продължавайте.

Хоук се засмя:

— Не ме обърквайте. Той беше много любезен. Вечерта беше наистина гостоприемна.

— И все пак? — попита Гемъл.

— Това е всичко. През цялата вечер той не продума за операцията. Дори не спомена за нея.

— Би било невъзпитано — парира Гемъл. — Един джентълмен никога не смесва работата с удоволствието. Дори и когато има чорба от леща.

— Чудесно — съгласи се Хоук. — Но на мен все пак ми беше необходима някаква реакция. Трябваше веднага да докладвам. Когато ме изпращаше, каза, че вие с удоволствие ще размените някоя дума с мен, а той самият ще обмисли въпроса.

— Разбирам — промълви Гемъл. — И това ли е любителското?

— Ние действаме по-различно.

Гемъл рязко се изправи.

— Да се връщаме ли? — попита той. Хоук потръпна, също стана и двамата поеха обратно.

Гемъл попита:

— И колко време ще му трябва на вашия директор, за да получи всички входящи сигнали, засечената обратна информация и документите с различни становища?

— Седмица, най-много десетина дни.

— Много добре — продължи Гемъл. — Сега ще бъда недискретен, за да ви успокоя. Вашата първа среща с Периман се състоя в три часа след пладне в четвъртък. В пет същата вечер се събраха шестима души. Аз, един специалист от външното министерство, един представител на министър-председателя, един професор от колежа по проучвания на Изтока и Африка в Лондон и нашият заместник-началник на оперативния отдел по Средния изток. — Той спря и обезоръжаващо се усмихна. — Както и нашият специалист по вътрешните разработки на ЦРУ.

Хоук остана безмълвен, а Гемъл го взе под ръка и продължи напред по пътеката.

— Тази среща — разказваше той — продължи до единадесет преди полунощ, когато телефонирахме на Периман в дома му, за да предадем препоръките си; мисля, че тогава вие току-що сте си тръгвали. В осем на другата сутрин имаше още една среща, председателствана от самия Периман. Не мога и не би трябвало да ви казвам кои са присъствали. В единадесет сутринта Периман вече е бил на „Даунинг Стрийт“, за да предаде препоръките ни на министър-председателя. Там, струва ми се, са били и секретарят на външните работи и министърът на енергетиката. Не мога да ви кажа каква е била препоръката, нито какво решение е взел министър-председателят. Мога да ви кажа само, че съм тук, за да получите непосредствено впечатление от човека, с когото ще работите в случай че си сътрудничим.

Сега Хоук спря наред пътя:

— Не съм ви разбрал — сякаш се извиняваше той, — искам да кажа, че нямаше никакви признаци.

— О, ние работим различно — отговори Гемъл и като погледна ръчния си часовник, поведе американеца напред.

— Ще ви оставя в Петуърт Хаус, за да се срещнете с Периман в четири. Тогава ще научите решението ни. — Отново се усмихна обезоръжаващо. — Точно четиридесет и девет часа, след като направихте предложението си. — В гласа му се прокраднаха твърди нотки. — Любителска работа ли е, мистър Хоук?

Хоук отново се спря и Гемъл направи още няколко крачки напред.

— Чудесно — заяви Хоук. — Ще си посипя главата с пепел. Но защо не бях наясно, защо не ми казахте по какъв план ще действате?

— Много просто — отвърна Гемъл. — Вие се отнасяхте към нас с подозрение, може би с основание. Ние си имахме нашите проблеми, но това вече е минало, повярвайте ми. Нямаше никаква възможност Периман да реагира, преди да се обсъди всеки аспект на предложението ви и министър-председателят да одобри начина, по който ще се действа. Ако нещата не потръгнат, ние ще оперем пешкира.

Хоук разбиращо кимна:

— Това ми харесва — обяви той. — И ако получим зелена светлина, мисля, че с удоволствие ще работя с вас.

Гемъл се усмихна:

— Добре. Но само при условие че не ме наричате Пит; дори и най-злите ми врагове не се обръщат така към мен.

— Какво лошо има в Пит? — запита Хоук, докато двамата продължиха пътя си.

— Съществува една стара и много известна мръсна песничка, приписвана на Рупърт Брук. Тя е за двама герои отвъд Рио Гранде, които се срещат с някаква легендарна дама, наречена Ескимоската Нел.

— И после? — попита Хоук.

— После следват четирийсет и два куплета и двамата герои там винаги биват наричани „Дик Мъртвите очи с могъщия му чеп“ и „Пит с пищов в ръката“.

— После?

— После, предпочитам да съм Дик.

Хоук отметна глава и избухна в смях:

— Чудесно, Питър, и ако и ти на свой ред не ме наричаш Морт, великолепно ще я караме заедно.

На Гари Клайн му телефонираха на тенискорта на Белия дом, където той играеше с пресекретаря на президента в отчаяни усилия да поддържа форма. Той леко се задъха, когато чу гласа на директора на ЦРУ.

— Добре — отбеляза той, когато директорът свърши. — Ще информирам президента. Какво е общото впечатление на Хоук?

— Той всъщност е много впечатлен — отговори директорът. — Каза ми, че те дори вече са взели решението и че имат чувство за хумор.

— Ако нещата се провалят, то ще им трябва — заяви Клайн и прекъсна връзката.

Периман и Гемъл вечеряха в един дискретен лондонски клуб. Периман беше мъж на възраст, облечен в традиционния за високопоставен държавен служител костюм на райета. Двамата седяха на маса в ъгъла и разговаряха за най-обикновени неща, докато сервираха кафето.

Тогава Периман отбеляза:

— Трябва да ви кажа, че Хоук се оказа извънредно стговорчив.

— Наистина ли? — учтиво попита Гемъл.

— Да. И говори изключително ласкаво за вас. Каза, че вие сте от оня тип хора, които използват умствения си багаж както трябва. — Периман лукаво се засмя. — Възприех го като комплимент.

Гемъл сериозно каза:

— Не мисля, че трябва да подценяваме Хоук.

— Точно така.

Периман направи знак на сервитьора и поръча два коняка.

— Във всеки случай — продължи той, — те имат намерение да осигурят целия бюджет и какъвто и да е резултатът, ние ще бъдем в състояние да изсмучем достатъчно, за да се задържим в играта поне десетина години.

— Но те не са глупаци — възрази Гемъл. — Далеч не са.

— Съгласен съм — отвърна Периман. — Но пък са свободни да правят каквото пожелаят с парите си.

Двамата прекъснаха разговора, докато сервитьорът им поднасяше коняка, после Гемъл запита:

— Това ли е всичко? Това ли е цялата сума за нашите цели?

— В никакъв случай — Периман оценяващо отпи от коняка си и продължи: — Имаме нужда и от един златен екип. Кого искате?

Гемъл внимателно помисли, после отговори:

— Бих желал Алън Бойд за мой непосредствен помощник. Той е практичен и говори арабски.

Периман повдигна вежди:

— Само това ли?

Гемъл сви рамене:

— О, ще имам нужда от обичайните юристи и от комуникационна служба, но винаги мога да се обърна към съответните специалисти, те само ще трябва да знаят какво се иска от тях. А колкото до Бойд, необходимо е той да бъде вътре в играта.

— Както желаете — отговори Периман. — Ръцете ви са развързани. Между другото бих желал да се свържете с министъра на отбраната и да се срещнете с един човек на име Климънтс. Ерик Климънтс.

— И?

— О, той е нещо като експерт, специализиран в областта на разработването на оръжие и насочващи системи.

— Така ли?

Периман с широк жест разклати чашата си.

— Това означава, че ако американците искат да се позанимаят с някакво зрелищно чудо, вие ще имате възможност да ги насочвате, като използвате някои от новите им играчки.

— А после?

— Не ставайте досаден, Питър, не ви отива. Ако те решат да ги използват по време на операцията, ние бихме могли да научим нещичко. Тъй че поговорете с Климънтс. Той може да ви даде някои идеи.

— Добре — съгласи се Гемъл, — но не желая никаква намеса в тази посока. Между другото ще ми трябва Чийтам — и то без никакви формалности.

Лицето на Периман стана сериозно.

— Мислите ли, че ще се стигне до това?

— Да, мисля, и то неведнъж. Една операция като тази обещава да бъде доста неприятна.

Периман въздъхна:

— Отлично. Той ще бъде под ваш контрол.

Настъпи кратко мълчание, после Периман каза:

— Искам да използвате Бийчър. — Вдигна ръка, за да предотврати евентуални възражения. — Съвсем ограничено, разбира се, и без никакъв достъп до подробностите.

Гемъл се облегна на стола си и дълбоко се замисли.

— И така, поне ще го използвате, нали?

— Наистина ще го използвам, тази операция дава всички условия за това.

Периман внезапно смени темата:

— А как беше съкратената ви отпуска?

— Беше студено, изморително и мокро.

Периман се наведе напред с усмивка:

— Разкажете ми. Изглежда, че съм ви повикал точно навреме.

Докато портиерът им помагаше да облекат палтата си, Периман отбеляза, че Хоук бе говорил твърде възторжено за ефективността на отдела.

— Казах му, че сте формирали група за действие — отговори Гемъл.

— Какво е това?

— Нещо, което ви праща импулси, засича обратна информация и ви позволява да давате добри препоръки на министър-председателя.

Периман се засмя и пое чадъра си от портиера.

— Ако министър-председателят — заяви той — има поне някаква представа какво сме намислили, ще използва червата ми като каубойско ласо.

Гемъл се усмихна и отговори:

— Сър, като шеф на МИ-6 вие би трябвало да познавате характера му.

Двамата излязоха навън в дъжда.

— Чудесно, а сега ставаме сериозни.

Двамата мъже срещу бюрото престанаха да бърбят и с уважение се обърнаха към Хоук.

Преди петнадесетина минути той им беше съобщил големи подробности във връзка с операцията, вече наречена с кодовото име „Мираж“. В началото бяха потресени, после изненадващо се развеселиха: никой от тях двамата не беше религиозен. Хоук внимателно избягваше този въпрос. Беше ги оставил да побърбят няколко минути, като на свой ред наблюдаваше и преценяваше реакциите им.

От лявата му страна седеше Лио Фолк. Той беше член на службата за стратегически проучвания на управлението. Неговата специалност бе Средният изток и беше защитил докторат по въпросите на семитизма в университета в Корнъл.

Беше човек, скоро навършил шестдесет години, с гладко вчесана руса коса, грубо телосложение и ясни сини очи зад очила без рамки. Той единствен от групата имаше военен опит със старата система за оптически наблюдения и следене. Сред по-младите и по-малко

почтителни агенти Фолк бе известен с прозвището Часовника, а Хоук бе наричан Камата.

Отдясно на Хоук седеше Сайлас Мийд, негов личен помощник и най-младият от групата със своите тридесет и пет години. Имаше кръгло, угрижено лице, увенчано с мека, черна коса. Пушеше цигара след цигара през по-голямата част от времето, когато не спеше.

— Така — каза Хоук. — Искам да изчистите бюрата си и да предадете всичко на своите заместници.

— Моят заместник е болен — отбеляза Фолк.

Хоук се намръщи:

— За Бога, Лио, разпoredи се, каквото имаш да се разпoreждаш, но от осем нула нула сутринта във вторник вие двамата сте на пълно работно време за операция „Мираж“. Такива са заповедите на директора.

Фолк се наведе напред и каза:

— Малко съм смутен, Мортън. Това сигурно е извънредно важна операция, една от най-важните, не, какво говоря, най-важната в историята на Управлението. Но ако англичаните ще я провеждат фактически, защо трябва двама от най-високопоставените мъже тук да бъдат свързани с нещо, което навярно ще продължи месеци?

Хоук взе един молив от бюрото и почна да го върти между пръстите си. На свой ред огледа двамата мъже, а после каза спокойно, но натъртено:

— Защото нямам намерение да оставям англичаните да я прецакат. Тя е твърде важна. Искам да ги наблюдавам на всяка стъпка по пътя. На всяка отделна стъпка. Ние даваме парите и всички технически подкрепления, така че тази операция не бива да се провали.

— Или ще ти посочат вратата — изкоментира ухилено Фолк.

Хоук отвърна на усмивката с усмивка, но в неговата имаше прикрита острота.

— На всички ни ще покажат пътя, Лио. Ако нещата потръгнат зле, ще трябва най-внимателно да преглеждаме колонката „Търси се работа“ на всички вестници.

— Между другото — съобщи Фолк, — аз го познавам този човек, Гемъл де.

— Познаваш ли го?

— Разбира се; той си знае работата. Беше в групата за свързка на НАТО, която съветваше страните по сключването на споразумението от Кеймп Дейвид. Другите бяха въздух под налягане, но Гемъл даде няколко полезни сигнала. Той познава Средния изток. — Усмихна се, докато си спомняше това време. — Гемъл предвиди, че в момента, в който подпишат споразумението, израелците ще почнат да изграждат поселища на Западния бряг със скорост, която ще съперничи на скоростта на Господ, докато създавал света — само че те няма да си дадат почивка на седмия ден.

Хоук кимна в знак на съгласие:

— На мен ми хареса. Той се различава от обикновения педерастки тип, който човек среща в МИ-6. Освен това ми подсказа, че те стават по-ефективни. Като използват съвременни методи и системи, а преди съвсем не беше така, слушайте какво ви казвам. — Той премести стола си по-близо до бюрото. — А сега внимавайте. Нямаме много време, а има толкова работа.

През следващия час той им даде инструкциите. Каза им, че след десет дни ще се срещнат с английския екип. За място на срещата бе избран Лисабон. Бяха решили, че няма да бъде благоразумно нито англичаните да идат в Америка, нито американците да идат в Англия. През тези десет дни екипите трябваше да разработят подробни предложения за осъществяването на операцията. В тях ще трябва да се включи и типът на човека, който ще бъде Махди. На кое място да живее, къде да го вербуват и преди всичко как да го контролират. Това беше основният проблем. После идваше самото „чудо“. Какъв вид чудо трябваше да бъде? Как би могло да се имитира? И къде и кога ще трябва да се осъществи, за да има максимален ефект?

Важен беше въпросът къде да се установят главните квартири на самия екип. Би трябвало да бъде някъде в Средния изток. Накрая Хоук разгледа процедурите и някои проблеми на връзката между отделните изпълнители. Екипът трябваше незабавно да се изолира от останалите служители на Управлението. Трябваше да се поддържа абсолютна секретност. Ако беше необходима помощта на специалист отвън, контактите щяха да бъдат съвсем отделни и по никой начин нямаше да се свързват с операцията.

Хоук си познаваше занаята и докато Мийд бе склонил глава над бележника си, Фолк внимателно слушаше. Накрая Хоук свърши,

облегна се назад в креслото и попита:

— Някакви коментари?

Пръв взе думата Фолк.

— Контролът — каза той. — Контролът върху самия човек. Ние всъщност създаваме един бог. След като го направим такъв, как ще го контролираме? Как ще държим гръмотевиците?

— Това е най-важното — съгласи се Хоук. — Трябва да бъде просто и сигурно. И контролът над всичко ще трябва да бъде в наши ръце, а не в англичаните.

— Десет дни не са голям период — погледна замислено Фолк. — Това не ти е да счупиш орех.

— Но пък е в твоята област — отговори Хоук. — Ти си в този екип, за да дадеш именно този отговор. Бъди сигурен, че англичаните ще имат свои собствени идеи. — Сега се обърна към Мийд. — Сайлас, какво е твоето впечатление?

— Мислех за чудото — отвърна Мийд. — То трябва да бъде дяволски зрелищно събитие и ще трябва да стане пред много, много хора. — Поклати глава. — Какво трябва да предприемем?

Фолк радостно изсумтя:

— Не се безпокой, Сайлас. Американците избраха актьор за президент, можем да сме сигурни, по дяволите, че ще успеем да създадем друго чудо.

Мийд затвори писалката си и промърмори:

— Амин.

В лондонския „Колизей“ Кралският балет изпълняваше „Жизел“ пред голяма и захласната публика. Захласната — с изключение на Питър Гемъл на десети ред в партера. Въпреки извисяващата се музика, грацията и техническото съвършенство на балетистите, мислите му бяха другаде.

— Десет дни — разсъждаваше той — и ние ще сме готови.

Този следобед той също инструктира Алън Бойд. Мисълта му се върна към срещата. Подобно на Хоук, той се бе убедил, че Бойд няма дълбоки религиозни принципи. Всъщност беше атеист. След неверието беше настъпила някаква лека форма на оживление. Идеята бе толкова абсурдна, че отначало той не можа да я възприеме сериозно. Но Бойд

добре познаваше исляма и веселото му настроение бавно се уталожиха, когато започнаха да се очертават някои неща, които тази религия носеше в себе си и произтичащите оттам възможности.

— Божичко! — възкликна с благоговение той. — Какъв преврат може да стане!

Бойд веднага почна да разглежда практическите аспекти на задачата. Посочи, че е цинизъм от страна на американците да използват МИ-6 като ударно прикритие. Те щяха да поемат минимален риск, а щяха да оберат всички облаги.

— Ние ще бъдем падналите ангели — заяви той. — Те точно така казват — „паднали ангели“.

Гемъл поклати глава и отговори:

— Не съвсем. Съществуват определени възможности. Ние чудесно бихме могли да се възползваме от играта. Сигурно има някои области, в които и ние ще имаме облаги.

И също като Хоук, той отново описа начина, по който щяха да работят, и отново подчерта, че ключовите фактори са контролът върху евентуалния Махди и необходимостта „чудото“ да изглежда абсолютно правдоподобно.

На срещата в Лисабон след десет дни двете страни щяха да представят предложенията си, а въз основа на тях по-късно щеше да се разработи окончателната схема.

— Планът на играта — отбеляза Бойд.

Гемъл безучастно го погледна.

— Така го наричат те, „планът на играта“. Изразът, е взет от американския футбол. Те планират всяко движение във всяка среща. Като в шаха.

— О, по-добре е ние да държим топката — присъедини се Гемъл. — Опитвах се да убедя Хоук, че МИ-6 има тази възможност, тъй че след десет дни ние ще разполагаме с един добър „план за игра“.

Първото действие приближаваше кулминацията си, като на сцената се беше събрал целият балет, а Жизел танцуваше своето меланхолично и красиво соло, но Гемъл все още не можеше да съсредоточи мислите си върху сцената. Вместо това мислеше за Бойд, с когото щеше да работи рамо до рамо през следващите месеци. Той

откри, че лесно би могъл да се отъждестви с него, защото и Бойд произхождаше от скромно семейство. Алън скоро бе навършил четиридесет, беше висок, як мъж, спечелил първо стипендия в „Манчестър Грамър Скул“, а после държавна стипендия в университета в същия град. Беше едновременно атлет и учен и играеше ръгби в университетския отбор. Имаше чудесно чувство за хумор и изпитваше истинска страст към истинското пиво от хмел. Криеше остър и пронизателен ум зад грубата си външност и Гемъл високо ценеше неговата практичност. Последната му голяма задача беше в емирството Оман край Персийския пролив, където бе изиграл значителна роля за победата над бунтовниците, поддържани от Южен Йемен. Гемъл го избра за свой помощник, защото знаеше, че колкото и мъчно разбираем и фантастичен да изглеждаше проектът, Алън Бойд ще действа, здраво стъпил на земята.

Гемъл се върна към действителността, когато завесата се спусна след първото действие. Беше малко ядосан на себе си, че не се наслади на танца. Докато си проправяше път към бара, реши да освободи мисълта си и да се отпусне през останалата част на спектакъла.

След като се озова в претъпкания бар, той бе принуден да вземе участие в разговора на неколцина посетители, членове на Лондонското балетно общество, страстни почитатели на балета, които прекарваха по-голямата част от свободното си време, като покровителстваха и съдействаха за развитието на балета във Великобритания.

Те обсъждаха ужасните условия зад кулисите в „Колизея“. Гримьорните на звездите бяха като консервни кутийки, а повторостепенните балетисти трябваше да се справят в условия, които можеха да съперничат на някой от най-зловещите английски затвори. Лондонското балетно общество беше разработило начален план за набиране на средства, за да се направят някои подобрения, но групата членове на комитета бяха използвали голяма част от събраните пари, за да субсидират едно турне на Кралския балет в Южна Америка. После сър Патрик Фейн, председател на комитета, го задържа в дълъг разговор. Фейн го бе издебнал и стискаше чаша уиски със сода в ръката си.

— Питър, старче — почна сериозно той, докато го отвеждаше встрани, — накваси гърлото си и ме изслушай.

Гемъл отпиваше от уискито си и слушаше, докато Фейн го молеше да му даде гласа си на следващото събрание на комитета. По едно време помисли, че Фейн е от този тип хора, които изпитват по-голямо удоволствие от срещите на комитета, отколкото от самия балет. Но Фейн имаше нещо предвид. След няколко месеца трупата на Малий театър от Ленинград щеше да танцува в „Колизея“. Щяха да представят пълната версия на „Баядерка“ без никакви съкращения и пристигаха над петдесет души. Как щяха да ги тикнат в онези килерчета зад кулисите?

Гемъл кимаше в мълчаливо съгласие. Как наистина? Не спомена, както му се искаше, че руските балетисти са свикнали с трудностите, а ако се осмеляваха да протестират, скоро въобще преставаха да танцуват.

Спаси го гонгът, който оповестяваше началото на второто действие, и той се измъкна, като обеща да обмисли най-сериозно въпроса.

— Между другото — обърна се той към Фейн, оставяйки празната си чаша на бара, — аз обикновено пия водка с тоник.

Сър Патрик се загледа в отдалечаващия се гръб на Гемъл, абсолютно убеден, че току-що е изгубил един глас.

Хаджи Мастан би могъл да продава коли втора употреба във всяко едно кътче на света. Не че приличаше на търговец на стари коли. Тъкмо напротив, имаше вид на благо, тромаво добиче — на доволна от живота си крава с кафяви очи. Имаше тлъсто, шеговито лице над възпълното си тяло. Само внимателният поглед в тези кафяви очи можеше да открие неговия пъргав ум. Говореше бавно и винаги учтиво, като правеше множество меки жестове с ръцете и дебеличките си пръсти и винаги намираше начин да постигне своето.

Всъщност Хаджи Мастан продаваше не стари коли, а използвани, регенерирани гуми в град Джеда на Червено море. Тъй като огромните приходи от петрола на Саудитска Арабия захранваха високия стандарт, самият стандарт беше почнал да се отъждествява със символа на положение в обществото, с колата, с голямата, скъпа, луксозна кола. Край този нов начин на придвижване беше израснала цяла индустрия. Говореше се, че бащата на Хаджи Мастан и неговите предци някога търгували с камили, но никой не знаеше нищо със сигурност, защото Хаджи бе по рождение иракчанин и беше пристигнал в Джеда преди петнадесет години, след като бе направил първо поклонничество в Мека и поради това беше добавил пред името си „хаджи“, което значи „човек, направил поклонничество“. Говореше се, че семейството му изпаднало в немилост заедно с управниците от семейство Баат в Ирак и се разпръснало из много страни на Средния изток. Баща му бил мъдър човек и изпратил четиримата си синове на различни места, всички те разполагали с достатъчно капитал, за да започнат някакъв бизнес. Според замислите на бащата един от тях със сигурност щял да успее и по този начин можел да подпомага останалите членове на семейството и бъдещите поколения.

Още с пристигането си в Джеда, Хаджи Мастан бързо намерил местенцето си. Инвестирал капитала си в оборудване, необходимо за регенериране на гуми, закупил къщи с дворове в квартала Ал Кандара, наел двама работници и ги изпратил да се обучават в Кайро. Брат му, изпратен в Египет от баща му, вложил капитала си в един ресторант;

той наблюдавал обучението и осигурил завръщането им в Джеда и обвързването им с писмен договор. И така, двамата майстори работели, Хаджи навлизал в бизнеса и малката компания почнала горе-долу да процъфтява. Отначало било трудно, защото когато си купуват коли, повечето саудитци и не помислят, че един ден гумите ще се износят, а когато се износят, си купуват нови — или нова кола. Но колите неизбежно остаряваха, появи се пазар за коли втора употреба, тъй че малко по малко заможната част от обществото се превърна в клиентела на Хаджи Мастан. Тези клиенти бързо установиха, че гумите се износват по грубите пътища на пустинята и че новите гуми са скъпи. Така бизнесът на Хаджи растеше и накрая разцъфна пишно, когато той си осигури договор да регенерира гумите на всички транспортни машини на огромната „Арамко Ойл Къмпани“, този саудитско-американски конгломерат, който извлича петрол от пустинното кралство.

Това означаваше разширяване и предприятието скоро вече имаше нужда от ново оборудване, а трябваше да се наемат и нови работници.

Хаджи Мастан беше известен като дълбоко религиозен човек и благодареше на Аллаха за това, че го е благословил. Той скромно отбелязваше пред приятелите си, че неговият нюх в бизнеса малко е допринесъл за успеха му, защото нали всичко е в ръцете на Аллаха?

Това правеше впечатление на неговите познати, защото те отдавна бяха забелязали предаността на Хаджи към петте стълба на исляма: той постоянно утвърждаваше вярата; плащаше „закат“ или пари за благодеяния в размер на двадесет и пет процента от доходите си, а често и повече; молеше се пламенно по пет пъти на ден; спазваше Рамадана, месеца на поста, а тъй като Хаджи Мастан обичаше да си хапва, постенето от изгрев до залез-слънце беше истинска жертва за него. И накрая, правеше всяка година поклонничество до Мека — хадж. Това не беше голямо изпитание, защото Мека се намираще само на тридесет мили източно и Хаджи можеше да пътува дотам в удобния си мерцедес с климатична инсталация.

И така Хаджи Мастан беше олицетворение на преуспелия арабски бизнесмен, който умееше да съчетава търговията си с изискванията на Корана. Живееше скромно, но с удобства, заедно с жена си и двете им дъщери и невъзмутимо обмисляше бъдещето.

Хоук се чувстваше затруднен и малко засегнат. Добре, Причард беше подхвърлил една находчива идея и Хоук я бе прокарал пред директора, директорът от своя страна я прокара пред съветника по национална сигурност, който пък я прокара пред президента. Но Причард бе пропуснал един извънредно важен елемент. Как да се контролира Махди? Причард не беше изяснил този въпрос. „Сигурно има някакви начини“, бе казал неопределено той. „Тъй или иначе един човек винаги може да бъде контролиран.“

Тогава Хоук кимна важно — тези думи звучаха съвсем разумно. Но сега, след десет дни напрегнати умствени усилия, никой от екипа му, нито специалистите, с които се посъветва, нито някой друг не беше предложил поне един-единствен простиък план.

И така Хоук кръстосваше стаята си в лисабонския хотел „Риц“ и оставяше затрудненията му да подклаждат неговото раздражение. След петнадесет минути той трябваше да заведе екипа си на среща с англичаните, а все още нямаше никакво решение. В най-добрия случай англичаните щяха да се държат с учтиво пренебрежение.

Фолк седеше в едно кресло и гледаше как Хоук се разхожда. Мийд бе на канапето с купчина възглавници край себе си, с бележник на коленете, с цигара в едната ръка и готова писалка в другата.

— Дадохме ти половин дузина възможности — обидено се обади Фолк.

— Възможности? — ядосано се обърна Хоук към него. — Получих половин дузина шибани схеми от некадърници как може да се подкупи един имам. — Той раздражено размаха ръце към тавана. — Чух за опиати, които подчиняват съзнанието, за насилие, изнудване и просто за патриотизъм. Но дали някой разбира, че ние планираме да създадем един пророк? Човек, който ще властва над живота на един милиард души? След като веднъж го имаме, след като веднъж го приветстват, какво може да го спре да ни покаже среден пръст? Да се уповаваме на опиатите или на изнудването, така ли? Как, по дяволите, можете да изнудите един пророк?

Фолк се наведе напред и каза:

— Повярвай ми, Мортън, силата, подкупът, насилието и всичко, което искаш, това е само един от начините. Обучавал съм хиляди агенти навремето.

Хоук прекъсна разходката си и го изгледа:

— А дали си обучавал някой пророк, Лио? А? Разкажи ми тогава. Добре, ще го вкараме там, но каквото и да мислят вярващите, той си е просто човек. Дали си обучавал някой контролиран Божи пратеник на земята?

Фолк сви рамене:

— Но и той е човек, Мортън. Ние ще го пратим там, но каквото и да мислят вярващите, той все пак е човек. Сила, власт, насилие — това е единственият начин.

Погледна към Мийд, за да получи подкрепата му, но Мийд само сви рамене и той довърши мисълта си:

— Бих желал да мисля, че ние можем да бъдем по-изискани.

— Съгласен съм — заяви натъртено Хоук, — но тъй или иначе все още не сме стигнали до някакво съществено предложение.

— Десет дни не са дълъг срок — каза извинително Фолк.

— Между другото англичаните навярно имат някакви идеи. Как възнамеряваш да действаш?

— Извънредно внимателно. Ще ги оставя първо те да направят предложенията си, а после, ако ни сервира някаква голяма и фина идея, може да бъде снизходително благодарен. — Погледна ръчния си часовник. — Да тръгваме.

Докато ставаше, Фолк каза:

— Поне имаме цял куп идеи за чудото.

— Разбира се — саркастично изсумтя Хоук. — Разполагаме с всичко, за да разделим на две Червено море и да спуснем розов ореол над главата на Ясер Арафат. Да вървим.

„Риц“ в Лисабон е един от най-големите хотели в света и една от малките зали за конференции отразява вкуса и комфорта на една не тъй трескава епоха. Дълга полирана маса изпълваше центъра на помещението, а край нея бяха наредени столове в стил Луи XIV. Гоблени, изобразяващи пътни сцени, украсяваха стените, дебелият, богат килим приятно попиваше стъпките. В ъгъла беше поставен малък бар и край него стояха Гемъл и Бойд, които си разменяха любезности и отпиваха от питиетата си. Наоколо се въртяха двама души с малки уреди. Нещо щракна и почна да жужи. Вратата се отвори

и влезе Хоук, последван от Фолк и Мийд. Двамата мъже до бара се обърнаха. Настъпи тишина, подобна на момента, в който лекарят се готви да шляпне по дупето новороденото бебе.

Гемъл и Хоук погледнаха въпросително двамата мъже, натоварени с инструменти.

— Чисто е, сър — каза единият на Гемъл.

— Всичко е наред — каза другият на Хоук.

Последва ново кратко мълчание, после Хоук пристъпи напред с усмивка и протегна ръка.

— Радвам се да те видя, Питър — каза той, докато двамата се ръкуваха.

Последва представянето на останалите, ръцете се кръстосваха и раздрусваха в ръкостискания, а в новите чаши прозвънва нов лед.

Гемъл се усмихна на Фолк и го поздрави:

— Приятно ми е отново да ви видя. Радвам се, че и вие сте в отбора.

— Аз също — отвърна Фолк и осведоми питащия го Бойд: — Да, благодаря, уиски със сода.

Гемъл подаде на Хоук канадско уиски със струйка сода и две кубчета лед. Останалите също приближиха.

Накрая Хоук се обърна към двамата мъже, застанали до вратата:

— Благодаря, предполагам, че сега можем да почнем. Нали ще проверите и отвън?

Мъжете кимнаха и напуснаха помещението, а петимата се наредиха край масата.

Странен е начинът, по който хората приближават до една маса за преговори. Първо те се оглеждат за картичките с имената си, а ако няма такива, се споглеждат с колебливи усмивки, защото подреждането на масата може да има по-голямо значение от това на една вечеря в Белия дом или в Бъкингхамския дворец. Много мирни конференции са били отлагани или прекъсвани именно поради проблема за престижното разполагане на участващите край масата, а не поради други причини. Но в този случай Хоук беше не принудено дипломатичен и твърд.

— Питър — обяви той, — защо ти и Алън не седнете от тази страна, ние с Лио ще седнем от другата, а Сайлас — той потупа Мийд по рамото — може да се настани на оня край и да води бележки, ако се

наложи. — Той смигна на Гемъл. — И ще има грижата да допълва чашите.

Петимата се разположиха край масата и последва изпълнено с очакване затишие, като всички погледи бяха отправени към Хоук.

Той се покашля, наведе се напред и заговори бавно и доверително:

— Първо, кратко резюме: целта на нашата среща е да формулираме подробен план за избора и последвалото го обявяване на един нов пророк на ислямската религия, Махди; ще трябва да обсъдим методите за осъществяване на това, т.е. на „чудото“ и контрола върху Махди, а чрез него и на ислямското движение.

Погледът му обиколи масата, а останалите тържествено кимнаха.

— Най-накрая — продължи той, — ще трябва да постигнем съгласие, а за това трябва да получим одобрение от най-висшите инстанции, по общите конкретни цели на тази разузнавателна операция, която нарекохме с кодовото наименование „Мираж“. — Сега се обърна непосредствено към Гемъл: — Питър — каза той, първо бих искал да ти кажа колко сме доволни аз и придружаващите ме (тук посочи Мийд и Фолк), че ти ще ръководиш операцията.

Мийд и Фолк измърмориха нещо в знак на одобрение, а Хоук продължи:

— Искаме да знаеш, че ние не възнамеряваме да се месим непрекъснато в основните действия. Естествено, тъй като нашето Управление подпомага и финансира плана, ще искаме да имаме по-близък поглед върху нещата.

Гемъл разбиращо наведе глава, а всички останали кимнаха в знак на съгласие.

— Добре — каза Хоук и гласът му стана по-топъл, когато премина към следващата тема. — Сега, след дълбоко обмисляне на експертно равнище, на нас ни е ясно, че ключовият елемент е изборът и особено непрекъснатият контрол върху този човек, върху самия Махди.

Той обезоръжаващо се усмихна на Гемъл, погледна към Мийд и Фолк, наведе се напред и каза:

— Питър, ние очевидно имаме няколко предложения, които заслужават извънредно доверие. Но тъй като твоите момчета ще бъдат

на предната линия, защо ти първо не изложиш какво мислите по въпроса вие?

Гемъл бавно кимна:

— Благодаря, Мортън — отговори той. — Мисля, че ние имаме простиъкъ, но ефективен план. — Той замълча и на свой ред огледа тримата американци. После продължи: — Единственият малък проблем е, че това ще бъде доста скъпо начинание и че вероятно ще имаме нужда не от едно, а от две чудеса.

Метрдотелът на „Риц“ харесваше американците. Не защото даваха добри бакшиши, някои даваха, някои не даваха, а защото не се оплакваха. Разбира се, човек нямаше за какво толкова да се оплаква в един от най-добрите ресторанти в Европа, но някои наистина го правеха. Особено французите и италианците. Той беше решил за себе си, че американците са толкова зажаждали за добра храна в страната си, че оставаха безкрайно благодарни, когато получаваха обслужването, което той беше научен да им предлага. Обаче тримата американци от масата в ъгъла го озадачаваха. Резервацията беше направена от портиера на името на някой си мистър Бекет. Няколко минути преди гостите да пристигнат, при него дойде един мъж с потаен вид, попита коя е масата за мистър Бекет и няколко пъти я обиколи. Носеше голямо куфарче, от което се подаваше жица, свързана със слуховия му апарат, после той кимна на метрдотела и се отдалечи. Когато мистър Бекет и гостите му пристигнаха, метрдотелът се почувства задължен да спомене за инцидента, но американецът само се усмихна и пъкна една банкнота в ръката му. Метрдотелът сви рамене. След двадесет години в тази професия него нищо не можеше да го учуди.

— Сигурно това струва цяло състояние — каза Фолк с пълна уста, сочейки пушената пьстърва.

— Но пък е чудесна — отговори Мийд. — Чудесна!

Двамата се обърнаха към Хоук, който бе потънал в мисли пред недокоснатата си чиния с Шефска салата.

— Всичко зависи от „ученика“ на Махди — каза той. — Той трябва да бъде наш човек. — Леко удари по масата, за да подчертае

смисъла на казаното. — Изцяло наш човек, винаги наш човек и само наш човек.

Фолк ентусиазирано се съгласи:

— Когато Гемъл разви тази идея — заговори той, — това прозвуча като камбана, която почва да бие, щом някой доближи „ученика“ — голяма, звучна, звънтяща камбана.

— Сигурен ли си в това момче? — рязко попита Хоук. — Няма ли никакви съмнения?

Фолк нетърпеливо поклати глава:

— Никакви, Мортън. Той е съвършен. Ние го засадохме там преди години, торихме го, поставихме го в най-плодородния слой почва и редовно го поливаме. Казвам ти, съвършен е. Направен е като по картинка. Но ще струва цяло състояние.

Хоук кимна:

— Някъде около двеста милиона според мен. Обаче, Лио, това е колкото доставката на петрол в продължение на петдесет минути за целите Съединени щати. Струва си. — Той въпросително вдигна очи. — Казвам ти, те определено са тук с една първокласна идея.

Настъпи тишина, докато мислите им се връщаха към срещата.

Твърдението на Гемъл, че ще са нужни две чудеса, беше посрещнато с пълно мълчание, нарушено накрая от Хоук, който забеляза:

— Значи ще ни трябват двама пророци?

Гемъл се засмя и отрицателно поклати глава, после продължи да обяснява, че единственият начин, по който те виждат контрола върху въпросния човек, е да го накарат да повярва, че той всъщност е Махди, и да го убедят — не, да го инструктират! — да потърси един определен човек за свой довереник и съветник. Тази именно личност ще бъде „под контрол“. — Гемъл замълча, изчаквайки реакцията на събеседниците си, но тъй като реакция нямаше, той продължи мисълта си и обясни, че първото чудо ще трябва да бъде съвсем лично, предназначено единствено за избрания Махди. Всъщност нещо като появяване на архангел Гавраил, както някога на Мохамед. Гемъл бе потърсил мнението на експерти дали би могло да се подготви това появяване и те го бяха убедили, че при наличието на неограничени парични средства, то ще може да се подготви, дори ще бъде цветно. Второто чудо, онова, което трябваше да легитимира Махди като

пророк пред целия ислямски свят, би трябвало да бъде нещо по-зрелищно.

Гемъл отново замлъкна и този път се намеси Фолк.

— Разбира се, „ученикът“ трябва да е готов и да чака Махди, нали така?

— Разбира се — отвърна Гемъл. — Той ще бъде нашият ключ, нашето хранилище и нашите барели с петрол.

Фолк замислено присви устни, а после направи жест, с който показваше, че Гемъл може да продължава. Гемъл отново взе думата, но първо се извини на Фолк, че онова, което ще каже, очевидно е много добре известно на такъв изтъкнат арабист като него. И все пак това кратко обяснение се налага, за да могат останалите да преценят най-добре всички страни на предложението. Фолк милостиво сведе глава и Гемъл продължи.

Той им разказа накратко историята на исляма от Мохамед до днешни дни. Обясни им противоречивите течения в него, които са го разцепвали още от смъртта на Четвъртия халиф. Описа им удивителното разпространение на исляма, първо чрез завладяването на територии през ранните векове, а после чрез мисионери.

Той подчерта, че между всички ислямски фракции съществува една обединяваща връзка: Мека и нейната джамия оставаха средище на религията и задължение на всеки мюсюлманин, независимо от каква националност е, към кое крило на исляма принадлежи, бил той сунит, шиит, суфит или измаелит, трябва да направи поклонение или *хадж* в Мека. Така всяка година над два милиона мюсюлмани от всички седемдесет народности се изсипват в Мека за най-пламенните масови религиозни ритуали, познати на човечеството.

— Така че това ще трябва да стане през петте дни на хаджа — заяви Гемъл, — тогава ще трябва да се случи чудото, на което ще станат свидетели всички поклонници, които после ще се разпръснат по земното кълбо и ще предадат словото на Махди.

Той отново замълча и отново настъпи тишина, дълга тишина, в която всеки от събралите се се отдаваше на собствените си фантазии.

Най-после Хоук наруши мълчанието.

— А самото чудо? — попита той. — Имате ли някакви определени идеи за него?

— Да, имаме — отвърна Гемъл. — Но вие може би ще искате първо да изложите вашите?

Хоук направи отрицателен знак:

— Не, не, продължавай, Питър. Още повече че вашите идеи са доста обещаващи.

Сега Гемъл се впусна в подробностите. Той ги помоли да си представят сцената. В следобедна на предпоследния ден на хаджа множеството тръгва от Мека и се насочва към долината на Мина. От изгрева на слънцето чак до залеза те съзерцават малкия скалист хълм Арафат, молят се, четат Корана и слушат проповеди. Някои принасят жертви: агнета, кози, понякога дори камили. В този момент може би подсъзнателно Гемъл сниши глас и останалите трябваше да се наведат напред, за да могат да долавят думите му. Точно тогава, продължи той, нашият човек, заобиколен от последователи и предшестван от мълвата, ще се придвижи до средата на долината, в центъра на събралото се множество, и ще сложи едно мъртво агне на земята. Последователите му ще разчистят голям кръг около него и бъдещият Махди ще се провикне високо, призовавайки Аллах да приеме жертвоприношението му.

Гласът на Гемъл се сниши още повече, в него прозвучаха благоговейни нотки. Другите се наведоха към него, а лицата им отразяваха фантазиите образи, възникнали в съзнанието им.

— Тогава — прошепна Гемъл — от ясното, синьо, безоблачно небе ще се появи яркозелен лъч светлина, отчетливо видим за всички два милиона поклонници, дори от Джеда ще могат да го видят. Зеленият лъч ще порази агнето и то ще се разпадне, обвито в дим.

Гемъл се облегна назад, гласът му укрепна и обяви пред унесената си аудитория:

— И Махди ще бъде провъзгласен.

Фолк пръв се върна на земята.

— Лазерен лъч! — възкликна с усмивка той. — От високо летящ самолет!

— От сателит — отвърна Гемъл. — Направо от космоса.

Хоук почовърка в чинията си.

— Мислиш ли, че чудото може да се осъществи? — попита той Мийд.

— Кое от тях?

— Голямото — с лазерния лъч.

Мийд сви рамене:

— Нищо не знам за лазерите, но Гемъл изглежда убедителен и предполагам, че той е чул мнението на специалисти.

Фолк изтри устните си със салфетката и се намеси:

— Спомням си, че четох един доклад от Министерството на отбраната, на изследователския отдел. През последните няколко години са направили много проучвания. Още през 1973 година въздушните сили улучиха един безмоторен самолет с прототипно лазерно оръжие, а сухопътните и военноморските сили постигнаха подобен успех.

— Това е вярно — намеси се Мийд. — Виждам съм този доклад, беше го писал Ричард Ейри. През 1978 г. флотът свали една противотанкова ракета — с диаметър само двадесет и шест сантиметра и движеща се със скорост хиляда мили в час.

Хоук остави вилицата си:

— Изглежда осъществимо — заяви той, но вероятно ще трябва огромна машинария, а пък извеждането ѝ в космоса ще бъде дяволски труден проблем.

— Ще се наложи да използваме совалка — каза Фолк, — а НАСА и Пентагонът май съвсем няма да са във възторг от тази идея. Тяхната програма е разчетена за години напред.

Хоук мрачно се усмихна:

— Това значи, че ще трябва да притиснем мечката, Сайлас, искам ти да се заемеш с това. Би могъл да използваш Гари Клайн, за да извиеш ръцете на няколко души. А в срок от двадесет и четири часа след завръщането ни във Вашингтон искам най-големия лазерен специалист от изследователския отдел в кабинета си с куфарчето му с трикове и всички възможни отговори.

Мийд кимна и записа нещо в бележника си. Хоук отново се обърна към Фолк:

— Лио, ти започваш от другия край. Ще задействаш нашата къртица в Джеда и ще го накараш да размърда нещата. Когато Махди се появи от пустинята, трябва да има готови следовници. Първото,

което трябва да направиш, е нашият човек да бъде прехвърлен на англичаните. Ще се свържеш с Бойд. Той ще подготви или поне ще мисли, че подготвя, тази операция, но аз искам Управлението от своя страна да го държи съвсем изкъсо.

— Нямай грижа, Мортън, ние можем да контролираме „ученика“, а той е по-чист от вътрешността на бутилка минерална вода.

— Добре. — Хоук отмести чинията си. — Не искам никакви изненади в тази точка. — Погледът му спря върху сведената глава на Мийд. — Какво казваш, Сайлас?

Мийд вдигна очи към тавана и отвърна:

— Амин, Мортън. Амин.

Гемъл и Бойд разговаряха в стаята на Гемъл. Бойд седеше на единствения стол в помещението, докато Гемъл се бе изтегнал на леглото.

— Мисля, че мина доста добре — каза Бойд.

Гемъл му се усмихна в знак на съгласие.

— Те определено харесаха идеята за контрол чрез „ученика“, но защото си имат човек на мястото и го държат като мишка вече петнадесет години.

— Доста умно — коментира Бойд. — Не предполагам, че американците си падат по тези неща — искам да кажа, по дългосрочното планиране.

— И аз не предполагам. Те предпочитат бързите резултати.

— Ние значи го пипваме.

— В случай че го сварим със свалени гащи. Но това ще си бъде чиста козметика. Хоук непрекъснато ще го държи под око и ако операцията проработи, ние изведнъж ще открием, че „ученикът“ е станал съвсем проанглийски настроен. — Имам последна среща с Хоук в апартамента му. — Стана и попита: — Къде е Бийчър?

— Беше в бара, когато го видях за последен път.

Гемъл потръпна:

— Моля те, Алън, иди там и провери дали е поносимо трезвен.

— Стаята ми може да се нанесе три пъти тук — каза Гемъл, като оглеждаше всекидневната на апартамента.

Хоук стоеше до бара и приготвяше питиетата. Той се усмихна при тази констатация:

— Размених няколко думи с Периман — каза той, поднасяйки чашите, и се отпусна в едно кресло. — Намекна, че увеличава дневните ти.

Гемъл отрицателно поклати глава и се засмя:

— Периман ще получи удар при мисълта, че ще плаща по сто лири за една нощувка.

Настъпи кратко мълчание, докато двамата мъже се гледаха през масичката за кафе.

— Искам да се изясним — внезапно каза Хоук и Гемъл повдигна вежди.

— Не желяех да го правим пред другите — продължи Хоук, — но, Питър, факт е, че ние не стигнахме до някакви особено ясни идеи относно контрола върху Махди, нито за чудото. Честно казано, ако вие от ваша страна не предприемете мощна мозъчна атака, проектът просто се осуетява. Още отсега.

Откровеността на Хоук очевидно направи впечатление на Гемъл, но той не можеше да му се противопостави, без да направи малко проучване.

— Искаш да кажеш, че твоята група за действие те е разочаровала, така ли?

Хоук сухо се усмихна.

— Така ми се струва. Твоята за щастие не те издъни.

Гемъл отрицателно поклати глава:

— Мортън, работата е там, че и двете идеи дойдоха от Периман. Въпреки вида му, той е много хитър старец.

— Така изглежда — спокойно отговори Хоук. — Мога да ти кажа едно. Сега съм много по-сигурен, отколкото преди дванадесет часа. Може би ще успеем да се справим с тази безумна работа. — Дълбоко пое дъх и завърши мисълта си: — Добре, ще се захванем ли с подробностите?

Двамата почнаха да обсъждат следващите стъпки. Договориха се отново да се срещнат след седмица, този път в Париж, за да се избегне вероятността да ги виждат твърде често заедно в един и същ град.

Всъщност Хоук предпочиташе Брюксел или Бон. Не харесваше Париж, но Гемъл беше странно настоятелен. Междувременно Хоук би могъл да провери дали идеята с лазера от космоса е осъществима и ако е осъществима, дали можеше да се приложи след седем месеца, когато започваше следващият хадж в Мека. Ако не, трябваше да се изчака до идната година.

В същото време Гемъл би могъл да задейства операцията по търсенето на кандидата. Той би трябвало да бъде арабин с безупречни предци, като по този начин ставаше приемлив за всички течения на ислямската вяра. Първото „чудо“ трябваше да стане поне три месеца преди хаджа, за да има кандидатът достатъчно време да се подготви за следващото. Разбира се, той не можеше да се провъзгласи за Махди преди голямото чудо, в противен случай кралят на Саудитска Арабия вероятно щеше да му отнеме главата, както бе обезглавил предишните претенденти.

Договориха се също така, че МИ-6 ще започне усилена дезинформация в целия ислямски свят. Трябваше да почнат да се появяват слухове за идването на Махди, слухове, които щяха да набират все повече сила, докато чудото в долината Мина ги потвърдеше. Накрая решиха, че когато операцията започне, двата екипа ще установят базови лагери в Аман, Йордания.

Почти бяха привършили, когато на вратата дискретно се почука. Двамата се спогледаха. Хоук потръпна, стана и отвори. Отвън стоеше нисичък, възрастен мъж с жълтеникавокафяв плик в ръка.

— Разбрах, че мистър Гемъл е тук.

— А, Бийчър — обади се Гемъл. — Влезте.

Хоук се отмести встрани. Бийчър прекоси стаята и подаде плика на Гемъл.

— Току-що пристигна от Лондон, сър — каза той. — Не знам дали е спешно. Мистър Бойд ми каза, че сте тук.

— Много добре, Бийчър, благодаря ви — отговори Гемъл. — Потвърдихте ли резервацията ми за Кайро?

— Да, сър, полетът е в десет часа. Поръчал съм кола за осем и половина.

Гемъл отвори плика и прочете краткото съобщение. После вдигна очи и каза:

— Чудесно, благодаря ви, Бийчър.

Бийчър се обърна, кимна на Хоук и излезе от стаята.

— Кой беше този? — попита Хоук, докато отново седнаше на мястото си.

— Бийчър.

— Член ли е на твоя екип?

Гемъл отрицателно поклати глава:

— Не, той просто е разсилен. Не знае нищо за същността на операцията.

Хоук, изглежда, се поуспокои.

— Надявам се, че въпросът ми няма да те засегне — каза той, — но този човек не е ли „смок“?

— Смок ли?

— Да, нали знаеш, някой, който обича чашката. Полъхът от уиски ме наведе на тази мисъл.

Гемъл се засмя:

— Да, мисля, че вероятно е смок. Изглежда, прекарва по-голямата част от времето си в бара. Казано откровено, не съм го използвал преди и когато се върнем в Лондон, ще го пързулна на някой друг отдел. Всъщност остават му няколко години до пенсия. В това отношение Периман е много мек — той мрази да уволнява когото и да било.

— Мога да го разбера — заяви Хоук, — но едно пиянде в тази работа е истинска напаст. Преди няколко седмици трябваше да изгоня един — навремето е бил добър. Но беше мъчително.

Гемъл кимна с разбиране и остави плика на масата.

— Важно ли е? — попита Хоук.

Гемъл се засмя:

— Да, много. Балетът на Бежар ще има представления следващата седмица в Париж. Това е съобщение от секретарката ми, че е успяла да ми осигури билет.

— Копеле! — възкликна Хоук, но също почна да се смее.

Вечерната молитва завърши. Вярващите се изправиха и сгънаха килимчетата си. Някои останаха да побъбрят, други се отправиха към домовете си или се отбиха да пият кафе в кафенетата из страничните улички, заобикалящи джамията.

Имамът поговори с неколцина, които имаха проблеми, после се присъедини към Хаджи Мастан, седнал в сянката на високата стена. Преди молитвата Мастан спомена, че би желал да поговорят, че има нужда от съвет. Имамът беше поласкан, защото Хаджи Мастан беше един от стълбовете на общността, благодетел на джамията. Това, че такъв човек търсеше съвет, беше комплимент за имама.

Свещеникът се настани и двамата мъже поприказваха известно време за някои незначителни неща в селището. Накрая между тях настъпи мълчание. Имамът чакаше търпеливо, но с любопитство, защото виждаше, че Хаджи бе извънредно зает с мислите си, неговото обикновено весело лице сега бе сериозно, а пръстите му подръпваха ръкавите на дрехата. Най-после той каза:

— Имах сънища.

По лицето на имама се изписа учудване. Очаквал бе разговорът да се завърти около нещо от всекидневието, може би около възпитанието на момичетата на Хаджи или за проблем с работата му. Знаеше, че скоро Хаджи се бе върнал от Кайро.

— Сънища ли? — попита озадачен той.

— Да, сънища, винаги се повтарят.

— Какви сънища?

Хаджи пое дълбоко дъх:

— Сънувам един човек — каза той. — Един мъж, който върви през пустинята — един свят човек.

— Познаваш ли го?

Хаджи завъртя глава отрицателно.

— Не. Обаче го виждам ясно и той винаги е един и същ.

Имамът се опита да събере мислите си и да намери думи, които щяха да сведат разговора до действителността.

— Откъде знаеш, че е свят човек?

— Знам.

— Опиши ми го.

Хаджи дълго мълча, лицето му изглеждаше нерешително. После погледна имама в очите и каза:

— Опиши ми Мохамед, Аллах да го благослови и пази.

Имамът се отдръпна назад, сякаш някой го удари по лицето.

— Пророка Мохамед ли? — повтори. — Него ли виждаш в сънищата си?

Хаджи поклати глава:

— Виждам един мъж. Един мъж. Ти можеш ли да ми опишеш пророка?

Имамът пое дълбоко дъх:

— Ти си учен човек, Хаджи Мастан, и знаеш как изглежда.

— Опиши ми Пратеника на Бога.

Ако беше някой друг, имама безцеремонно щеше да подмине въпроса, но Хаджи Мастан не можеше лесно да бъде подминат. Затова бавно занарежда:

— Той е бил як, с гърбав нос и големи черни очи. Устата му била голяма и когато се смеел, което се случвало рядко, макар често да се усмихвал, човек можел да види цялото му гърло. Бил красив. Когато се извърщал, правел го с цялото си тяло. — Имамът спря, после допълни: — Но ти знаеш всичко това.

— Да — въздъхна Хаджи.

— Ив сънищата си ти виждаш такъв човек. Не можеш да познаеш лицето му; *никой не знае* лицето му.

Хаджи кимна:

— Знам само лицето на човека, когото виждам в сънищата си, и след толкова ноци съм сигурен, че ще го позная, ако го видя наяве.

— А какво прави той?

— Върви из пустинята.

— Но къде отива?

Хаджи дълго не отговори. Седеше, неподвижен като канара, със сведено, безизразно лице.

— И къде отива? — повтори настоятелно имама.

— Върви към мен.

Имамът пак се отдръпна и сви коленете си. Струваше му се много трудно да изрече на глас следващия си въпрос, но накрая събра сили:

— И какво ще стане, ако дойде този човек от сънищата ти?

Отново настъпи мълчание, а когато най-после Хаджи заговори, гласът му бе толкова тих, че имама едва долавяше думите.

— Ако дойде, той ще ме повика. И аз ще ида...

Сега тонът на имама стана по-остър:

— Хаджи Мастан! Може ли заради някакви си сънища човек да вземе такова голямо решение. Не мисли, че това е пророчество. Добре ли си? Копнееш за нещо, което вече е станало в съзнанието ти?

— Шест месеца — каза Хаджи, — цели шест месеца аз сънувам този сън.

Имамът сви рамене, защото изпитваше неловкост от този разговор.

— И така — какъв съвет търсиш?

— Да споменавам ли за това? — попита Хаджи. — Пред семейството, пред приятели?

Имамът енергично заклати глава:

— Не бива! — възкликна той. — Добре знаеш докъде може да доведат такива приказки. Не бива да казваш нищо!

Хаджи не отговори и имама продължи по-настоятелно:

— Сънищата са си сънища. Ти си уважаван и умен човек. Ако почнеш да говориш за тези неща, хората ще ти се смеят, ще кажат, че Хаджи Мастан е загубил ума си.

— А ти смееш ли се?

— Не. Аз не ти се смея.

Хаджи се изправи и се загърна в дрехата си.

— Тогава ще последвам съвета ти — каза той, поглеждайки надолу към имама. — Няма да говоря за това. — Обърна се и напусна джамията.

Хаджи послуша имама и не спомена пред никого за сънищата си. Но добре познаваше служителя на Бога и знаеше колко бърлив човек е той.

А имама говореше и в приказките си украсяваше и преувеличаваше съновиденията. Разказваше ги навсякъде — в

джамията, на пазара, в кафенетата. И никой не се засмиваше, защото Хаджи Мастан беше сериозен и уважаван човек.

В осем часа сутринта Гемъл влезе в апартамента на хотел „Джордж V“ в Париж. Час и половина по-късно Мортън Хоук усети как яростта му нараства с всеки изминал миг. Ярост, която отекна през Атлантика и отначало стигна до директора на ЦРУ, после до съветника по националната сигурност на президента, а накрая резонира в ушите на министъра на отбраната.

Срещата отначало започна дори приятно. Още от поздравите, които си размениха, беше очевидно, че Гемъл и Хоук наистина се радват да се видят отново. Хоук бе довел със себе си Лио Фолк и Сайлас Мийд, както и един непознат. Той беше около четиридесетгодишен и излъчваше спокойната увереност на човек, който е свършено сигурен в собствения си опит. Хоук го представи съвсем официално:

— Питър, това е Елиът Уизнър. Ръководи службата по управление на енергийните технологии към кабинета на заместник-министъра на отбраната.

Гемъл преглътна това и стисна ръката на мъжа, пое питието си от Мийд и петимата се разположиха около кръглата маса.

— Как пътува? — попита Хоук.

— Чудесно — отговори Гемъл. — Може да се каже, че топката се завъртя.

— О, това е прекрасно — отвърна Хоук, — но, Питър, честно казано, ние от другата страна на мрежата имаме проблеми.

Гемъл отпи от чашата си и остана мълчалив.

— Работата е там — продължи Хоук, — че когато вие ни предоставихте предложението си за голямото чудо, ние мислехме, че изцяло сте проучили технологичните въпроси.

— Именно.

Гласът на Гемъл прозвуча равно и откровено.

— Изглежда, че не е така.

Гемъл не отговори и Хоук внимателно го изгледа в продължение на няколко мига. Във въздуха се носеше напрежение. Хоук се приведе напред.

— Елиът е най-добрият ни експерт по лазерна технология. — Посочи с ръка американеца. — И пряко свързан с развойната програма на правителството.

Облегна се в креслото си и в гласа му прозвуча снизхождение:

— Така че можем ли да приемем за свършен факт, че Елиът се счита за един от най-изтъкнатите световни специалисти по лазерна технология?

— Можем — отговори Гемъл.

Сега Уизнър се наведе напред.

— Благодаря — каза той високо и носово. — Мистър Гемъл, Мортън ме помоли да предприема това пътуване, за да можете да чуете от първа ръка защо явлението, което сте предложили, е невъзможно от физическа гледна точка. — Той направи енергичен жест. — Между другото, позволете ми да изразя възхищението си от размаха на въображението, от визията, заложена във вашата идея.

Замълча за миг, но Гемъл изглеждаше невъзмутим.

— Какво знаете за лазерите? — попита Уизнър.

— Познанията ми са повърхностни — отвърна Гемъл, — но очевидно съм си направил труда да се запозная с някои подробности.

Уизнър се засмя:

— Убеден съм, ще се съгласите с мен, че повърхностното знание е опасно нещо.

Гемъл въздъхна.

— Мистър Уизнър, бихте ли ми казали защо нашето предложение е невъзможно от гледна точка на физиката?

Уизнър сякаш се поколеба. Той погледна към Хоук и Мортън окуражително му кимна.

— Нека почнем отначало — заговори той.

В следващите петнадесет минути Уизнър нахвърли опростената схема на развитието на лазерната технология. Първо описа лазера като машина, която прожектира светлинен лъч с определен цвят. Дори с цвят, който се намира в самия край на спектъра и е невидим за човешкото око. После обясни, че един пулсиращ лазер може да изпари метал, защото лазерът може да се концентрира върху минимална точка с размер един микрон, с мощност десет милиарда вата за една пулсация. Той замълча за миг, изчаквайки реакцията на Гемъл, и след като такава не последва, продължи изложението си. Посочи, че

лазерният лъч, естествено, се движи със скоростта на светлината, т.е. със сто осемдесет и шест хиляди мили в секунда. Така че всъщност лазерният лъч ще измине за една шеста милионна от секундата разстояние, за което свръхзвуковият самолет, летящ с два пъти по-висока скорост от скоростта на звука, ще измине за осем минути.

Уизнър беше човек, който обожаваше цифрите и те просто се лееха от устата му. Сега говореше за развитието на лазера. Как Айнщайн разработил теорията за лазерите преди почти петдесет години, когато първият прототип още не бил създаден. Как през шейсетте години Съединените щати разработили високо енергетични газови лазери с необикновена мощ.

В този момент погледна към Хоук и каза:

— Не мисля, че ще кажа нещо странично, Мортън, ако разкрия, че ние вече разполагаме с петмегаватови лазери. Нещо, за което едва ли можеше да се мечтае преди десет години.

— Продължавай, Елиът — заяви сухо Хоук, — ако се отклониш, ще те върна към темата.

Уизнър се усмихна и отново се обърна към Гемъл, който през цялото време слушаше внимателно, но безизразно.

— Основното ви условие — продължи Уизнър, — е съвсем осъществимо. Ние определено можем да изпратим лазер в космоса. Не е тайна, че и ние, и руснаците разработваме системи, които, издигнати на сателит, могат както да унищожават други сателити, така и междуконтиненталните балистични ракети, след като напуснат атмосферата, преди да се насочат към своята цел.

— Бях осведомен за това — каза Гемъл.

Уизнър уверено продължи.

— Между другото, тези системи могат да действат единствено от космоса. Не могат да работят в земна атмосфера. Разбирате ли защо?

— Сигурен съм, че вие ще ми кажете.

Уизнър пренебрегна нотката на сарказъм. Вече започваше да се забавлява.

— Нека ви обясня в контекста на вашия план — каза той. — Изпращаме високоенергиен газов лазер в космоса. Трудно, но възможно, като се използва космическа совалка. Между впрочем тя може да има полезен товар до двадесет тона. В предварително определено време лазерът ще изпрати зелен лъч към дадена точка на

земята. — Сега се усмихна към Гемъл. — Предполагам, защото това е цветът на исляма, така ли е?

Гемъл кимна утвърдително и Уизнър се обърна към Хоук.

— Това е интересно и съвпада случайно с обстоятелството, че зеленият цвят ще бъде най-подходящ. Той най-малко се поглъща от земната атмосфера. Ние го използваме за комуникации между сателитите и земята. Също и от сателити към подводници, защото най-лесно преминава през водата.

— Добре — изсумтя Хоук, — защо не преминеш към същността на проблема?

Уизнър отново се обърна към Гемъл.

— Проблемът, мистър Гемъл, е в това, че вие искате зеленият лъч да поразии един малък обект, а трябва да ви кажа, че от космоса това е невъзможно.

— Защо?

— Поради разсейването и трептенето. Сигурно си спомняте от училище, мистър Гемъл, че когато светлината преминава през материални вещества с различна от нейната плътност, тя се „огъва“ или разсейва.

Сега Гемъл се наклони напред, а очите му пронизваха Уизнър:

— От училище аз си спомням и знам също така, че насочващите системи могат да коригират това разсейване.

— Вярно — съгласи се Уизнър, — но те не могат да го коригират в случай, когато влиянието на облаците и замърсяването на въздуха, например озоновото натрупване, могат да предизвикат трептене и разсейване на лъча. Когато лазерът за пръв път беше използван за точното измерване на разстоянието между Луната и Земята, лъчът се разсея в диаметър от две мили до момента, когато достигна повърхността на Луната. Това се дължеше на обстоятелството, че лъчът трябваше да премине през земната атмосфера. — Той замълча, за да подсили думите си. — Следователно, мистър Гемъл, ако изстреляте един лазерен лъч от космоса към земната повърхност, лъчът ще се разсее в диаметър до петстотин ярда върху предполагаемата цел за поразяване — което е доста повече от необходимото, струва ми се.

Уизнър се отпусна на мястото си с доволен вид и настъпи кратко мълчание. Хоук сви рамене към Гемъл и разочаровано вдигна ръце. Но

англичанинът гледаше сериозно към Уизнър.

— Предполагам — каза той, — че това е причина лазерът като оръжие да се счита за неподходящ за използване от космоса в атмосферни условия.

— Съвършено вярно — отговори Уизнър. — Това, разбира се, е една прекрасна мечта. Но поради ефекта на трептенето и разсейването ние нямаме лазери, които биха могли да поразят танк или самолет. Разбира се, в космоса всичко е възможно.

Гемъл замислено сви устни. Другите изчакваха реакцията му.

— Значи не виждате никакви възможности? — попита най-накрая той.

Уизнър поклати отрицателно глава.

— Боя се, че не. Освен ако не монтираме устройството на самолет, който се движи на голяма височина. До петдесет хиляди стъпки ефектът от разсейването ще бъде минимален, особено в безоблачно небе и в чистия въздух над пустинята. — Тонът му стана по-оптимистичен. — Може би ще бъде възможно летателният апарат да се намира между слънцето и зрителите в момента на изстрелването — по този начин ще бъде невидим.

Гемъл и Хоук поклатиха глави.

— Радарът — каза Хоук. — Или саудитският, или руският радар. Те сигурно ще го засекат.

Пак настъпи мълчание и тогава Гемъл попита Уизнър:

— Значи няма решение на проблема с трептенето и разсейването?

Уизнър самодоволно се засмя.

— Мистър Гемъл, човек не може да спори с основните закони на физиката. — Разпери ръце. — Дори и агентите от разузнаването трябва да го приемат.

— Беше добра идея, Питър — меко каза Лио Фолк, — но аз предлагам отново да се върнем към другите проекти.

Гемъл сякаш не го чуваше, потънал в мисли. После внезапно се огледа и каза на Хоук:

— Съжалявам, Мортън, но трябва да поговорим на четири очи.

— На четири очи ли?

— Да.

В помещението се почувства внезапно напрежение, примесено с някаква неловкост. Хоук се обърна към Фолк, а после сви рамене:

— Добре, Питър, да идем в спалнята.

Останалите трима се почувстваха донякъде засегнати, когато Гемъл и Хоук отидоха в другата стая и вратата се затвори зад тях. После Уизнър стана и си наля още едно питие.

— Предполагам, на никого не му е приятно, когато идеята му изгърми — заяви той.

Хоук седна на леглото, Гемъл остана прав с гръб към вратата.

— Мислех, че този проект е извънредно важен — каза той.

— Наистина е.

— Глупости на търкалета!

Хоук пое дълбоко дъх. После си възвърна самообладанието.

— По-спокойно, Питър — каза той. — Знаех, че ще бъдеш разочарован. Ето защо доведох Уизнър — за да можеш да пиеш вода направо от извора.

— Повече ми прилича — от кенефа.

Хоук разтърси глава, сякаш да проясни мислите си. После избухна:

— Върви по дяволите! Накъде биеш?

Гемъл твърдо го гледаше в лицето.

— Или ти лъжеш, или той лъже, или и двамата лъжете.

— За какво?

Гемъл не отговори веднага. Погледът му не изпускаше лицето на Хоук, а присвитите му очи претегляха американеца. После изстреля:

— Ако операция „Мираж“ има първостепенно значение, значи ти можеш да впрегнеш която и да е правителствена агенция?

— Дяволски си прав! — отговори Хоук натъртено.

Настъпи продължително мълчание, докато Гемъл подбираше думите си.

— Искам да знам докъде стигат пълномощията ти?

— До върха, до самия връх.

Гемъл мрачно се усмихна.

— Тогава ти стреляш с халосни патрони.

— По-добре ще е да обясниш — злобно каза Хоук.

Гемъл отиде до прозореца и застана пред него, като се взираше навън.

— Уизнър говореше за трептене и разсейване — каза през рамо той. — А аз мога да ти кажа, че преди една година групата, която разработва секретната програма за изследване на високоенергийни лазери, преодоля този проблем. Те направиха изпитанието на 12 юни в Невада. Тестът показва, че разсейването може да се контролира до коефициент 0,03 на сто. — Обърна се с лице към Хоук. — Кое то всъщност значи, че един зелен лазерен лъч, изстрелян от сателит в космоса, ще достигне повърхността на земята в радиус по-малък от пет метра — това е напълно достатъчно за нашите намерения.

Устата на Хоук остана отворена.

— А междуременно — продължи Гемъл — Елиът Уизнър лично е ръководил това специално изпитание.

Хоук скочи на крака.

— И как, по дяволите, си научил това? — попита напрегнато той.

Гемъл обезсърчаващо се разсмя:

— Мисля, че в Хайд парк ти казах — вашите хора ни гледат отвисоко. Добре, ние успяхме да съберем някои сведения. Не знаехме как сте го направили. Както каза Уизнър, това е против всички закони на физиката и проблемът определено все още съществува, но за практически цели вече е преодолян. Уизнър го знае. Готов съм да мисля, че ти не го знаеш.

Хоук сви устни:

— Не само че не знам, но и не вярвам. — Изправи се. — Казах ти, нашият проект е от най-голяма важност. Мислиш ли, че Уизнър би дошъл тук и би изръсил куп глупости нарочно?

Гемъл пусна въдицата:

— Изглежда — каза той, — че има тайни, в които ти и дори твоят директор не сте посветени.

Хоук клъвна:

— Аз поех тази операция с всички пълномощия — изръмжа той. — Ти вероятно не разбираш какво означава това.

Гемъл само сви рамене.

— Добре, умнико — заяви Хоук, — скоро ще разберем всичко. Сега ти ще останеш тук с Фолк и Уизнър, докато аз ида в посолството. Трябва да получа отговора светкавично. А после ще си поговорим пак за законите на физиката.

Изхвърча като торпедо от спалнята, а тримата в другата стая притеснено изгледаха яростното му лице.

— Ти! — посочи той Мийд. — Идваш с мен. Лио, ти оставаш тук с Уизнър и Гемъл. Няма да се бавя.

Всъщност се забави почти час. За тримата мъже, останали в апартамента, това бяха дълги минути. Гемъл очевидно нямаше намерение да каже нищо съществено, така че те си бърбеха колко е мръсен днес Париж и колко скъп град е станал. Гемъл почиваше. Фолк изгаряше от любопитство, а Уизнър изглеждаше малко напрегнат. Паузите ставаха все по-продължителни, когато вратата се отвори и се появи Хоук. Той се владееше с усилие. В лявата си ръка държеше лист тънка розова хартия. С десния си показалец посочи към Уизнър и каза с контролирано спокойствие:

— Мийд те чака долу в колата на посолството. Ще те откара до летището, за да вземеш нощния полет на „Пан Ам“ за Вашингтон. Утре сутрин в девет ще докладваш в Пентагона — на секретаря на обединения щаб на главното командване.

Подаде му листчето, Уизнър го погледна, прочете го и кимна бавно.

— Мортън, знаеш как стават тези работи.

— Разбира се, Елиът — каза твърдо Хоук. — Сега нека аз да ти кажа как стават. За няколко месеца ще проектираш и ще надзираваш изработването на един лазер. И, Елиът, ако той не е готов, ако не заработи в срок и не бъде доставен в космическия център „Кенеди“, красиво опакован с розова панделка, ще направя задника ти на хамбургер и ще те накарам да го изядеш с клечка за зъби.

Уизнър излезе, а Хоук си наля щедра доза канадско уиски с пръст сода, утихна, наля и на Фолк, а после се опита да обясни на Гемъл проблемите на междуведомствената координация.

— Шибаният Пентагон — каза той. — Когато чули, че ЦРУ ще използва една от техните космически програми, изпаднали в истерия. Господи! Ти ще помислиш, че сме като онова мръсно КГБ.

Изпразни чашата си, напълни я отново, после внезапно отметна глава и избухна в смях.

— Клайн пипнал представителя на обединеното главно командване на някаква вечеря — продължи той. — Надявам се, че копелето е получило запек.

Седна и се обърна към Гемъл:

— Посолството разполага с няколко линии за комуникация. Докато чаках отговора, дежурното момче ми обясни всичко. Знаеш ли какъв е свръхсекретният им обект тези дни?

Гемъл отрицателно поклати глава и Хоук се ухили:

— Занимават се с лазери, качени на сателит.

Почти по същото време, когато Елиът Уизнър разговаряше по телефона от летище „Шарл дьо Гол“, Брайън Бийчър вървеше по кея „Виктория“ в Лондон. Често се спираше, за да погледа тъмната Темза и светлините на речните съдове. Беше облечен в тъмно палто, доста голямо за него, и отдалеч изглеждаше дребна, незначителна фигура. Срещу тенискортовете на Темпъл отново спря. По реката се движеше влекач с три шлепа, натоварени и дълбоко потънали във водата. Той едва виждаше очертанията им в светлината, идваща от сградите по отсрещния бряг. Зад него течеше потокът от коли, едната половина насочващи се към Сити, а другата — към Парламента. Пешеходците бяха малко. Стоеше на мястото си, без да се оглежда. От лявата му страна имаше голям контейнер за смет, прикрепен с верига към дебелата каменна стена. След петнадесетина минути се чу клаксон на минаваща кола. Свирна два пъти, после още два. Бийчър бръкна в джоба на палтото си, извади малък кафяв плик, пусна го зад контейнера и си тръгна.

Час по-късно друг пешеходец мина по кея. Той също бе в тъмно палто, не беше висок мъж и макар че беше сам, не изглеждаше самотен. Той също спираше от време на време, взираше се в реката и също се забави за миг до кофата за смет. Четвърт час по-късно една кола мина край него и сигнализира с клаксона. Наоколо беше пусто. Мъжът се наведе зад контейнера, извади плика и продължи по кея.

ВТОРА КНИГА

През нощта бе навалял обилен сняг и по широкия булевард бучеше голям снегорин, който събираше мократа каша и я изсипваше на успоредни линии край тротоара. Москва няма проблем със задръстванията. Всъщност всеки, който има кола, е сравнително важна личност. Онази част от обществото, която гледа на останалите от позицията на силата, не е привикнала със затрупани от снега улици. По тази причина Москва разполага с една от най-ефективните служби за почистване на сняг в света.

Василий Гордик гледаше през прозореца на кабинета си от осмия етаж. Известно време наблюдаваше снегорина, после се обърна.

— Значи, какво е това? — попита басово той.

Шестимата мъже и единствената жена, разположени край заседателната маса, го гледаха с уважение и мълчаха.

Беше много огромен и натруфен кабинет. Освен заседателната маса в центъра на помещението там стоеше и грамадното лично бюро на Гордик, тапицирано с кожа, а в единия ъгъл бяха подредени удобни кресла и масичка за кафе. Добре зареден бар с четири столчета пред него заемаше другия ъгъл. Мебелировката беше тежка, в псевдостаринен стил, но изглеждаше удобна. Дразнещото несъответствие идваше от големия телевизионен екран, заемащ половината от стената срещу бюрото.

— Значи, какво е това? — повтори Гордик, като тръгна към масата.

Шестимата мъже изглеждаха изплашени. Не и жената. Очевидно никой не очакваше отговор от нея. Тя беше около тридесетгодишна, с ъгловато, но привлекателно лице под късо подстриганата черна коса. Носеше сива пола от туид и бледосин жакет, украсен с огърлица от изкуствени черни перли.

Гордик зае мястото си начело на масата и въздъхна.

— Предполага се, че тук са се събрали най-добрите мозъци на Дирекцията за изследвания и анализ на КГБ. Вие вече два дни

проучват информацията и все още приличат на бракувана партида замразени бройлери.

Мъжете от двете страни на масата го гледаха със страхопочитание. Жената бе вперила очи в малкия компютърен терминал.

— Лариса — обърна се Гордик към нея, — може би ти имаш някакъв отговор?

Тонът му стана саркастичен, докато погледът му обикаляше лицата на шестимата мъже.

— Ти все още не си експерт и може би главата ти не е пълна с толкова глупости, че езикът ти да се парализира.

Тя се засмя и това смекчи суровите черти на лицето ѝ.

— Единственото очевидно нещо е, че това е извънредно важна операция.

— Чудесно! Чудесно! — възкликна Гордик. — Да го използваме като отправна точка. — Обърна се към мъжа, седнал от дясната му страна. — Лев, аз трудно боравя с интелектуални категории. Като мой помощник ти си по-малко интелигентен от останалите. Имаш ли нищо против да добавиш нещичко към наблюдението на Лариса?

Лев Тюдин също се засмя. От пет години той беше помощник на Гордик и добре познаваше язвителния стил на шефа си. Освен това знаеше, че останалите няма доброволно да изразят мнение. Това бе начинът да се държиш с един закоравял бюрократ: никога не надигай глава, освен ако това не е абсолютно необходимо, още повече, когато Василий Гордик председателства заседанието.

— Тази извънредно важна операция се отнася до Средния изток — каза той.

Гордик въздъхна.

— Блестящо! Наистина мисля така, Лев, не губи смелост. — Гласът му внезапно стана рязък. — Сега слушайте. Всички вие. След четиридесет и осем часа стигнахме до гениалното заключение, че това е извънредно важна операция, насочена към Средния изток. Знаех това преди четиридесет и осем часа и петдесет и девет минути.

Придърпа стола си по-близо до масата.

— Сега искам да обобщя — заяви той. — А след това вие трябва да ми предложите резултата от мозъчната си дейност.

Събра пръстите си и погледна през масата към жената.

— Лариса — нареди той, — изброй отново имената.

Жената заработи с клавиатурата и всички насочиха поглед към големия екран на стената. Върху него се появиха пет имена, разпределени в две групи: Мортън Хоук, Лио Фолк и Сайлас Мийд в едната колонка и Питър Гемъл и Алън Бойд — в другата.

— Великолепно! — каза Гордик. — Човек би могъл да каже, че това е групата на асовете. И така, какво ни съобщава този състав? Първо, че това е извънредно важна операция. Достатъчно мащабна, за да бъде отстранен Фолк от ръководството на един от най-важните отдели на ЦРУ. Трябва ли да ви казвам, че Гемъл е заместник-шеф на оперативния отдел на МИ-6. По някакво съвпадение Фолк и Гемъл са арабисти.

Бръкна във вътрешния си джоб, извади къса, дебела пура, измъкна тънко сребърно ножче от малкото си джобче и отрязва крайчеца ѝ. Тюдин се присегна, поднесе му запалка и Гордик със задоволство пое дима.

— Петнайсети април — обобщи той. — Всички се събират в Лисабон, в хотел „Риц“. После Гемъл заминава за Кайро за четири дни. Три дни по-късно се среща с Хоук, Фолк и Мийд в Париж. Присъства и друг американец, до този момент не знаем неговата самоличност. Срещата се състои в хотел „Джордж V“. — Гордик саркастично се засмя. — Поне имат добър вкус, що се отнася до хотелите. Междувременно Бойд изчезва от полезрението.

Той се обърна към мъжа от лявата си страна, с физиономия на очилат учен.

— Добре, Малин, ти как разчиташ имената?

Малин подреди някакви книжа пред себе си, оправи очилата си и заговори с нервен, висок глас:

— Първо, абстрахирам се от Израел. Американците няма да ангажират англичаните. Освен това те са убедени, че израелско-египетското съгласие е единственото решение. — Огледа се около масата, търсейки какъвто и да е знак за съгласие, по като не получи одобрение, скочи от мястото си. — Виждам три първостепенни области: първо, дестабилизирането на Сирия, второ, наказателен удар срещу Иран, трето, атака срещу ООП — отново опит за дестабилизиране.

Седна на стола си, извади бяла носна кърпичка, свали очилата си и енергично почна да трие стъклата им.

— Не е блестящо — заяви Гордик, — но не е и глупаво. И тъй като започнахме, да продължим.

Едно след друго той почна да измъква мненията на останалите петима експерти. Те бяха еднакво неопределени. После около масата настъпи мълчание, а Гордик замислено продължи да смуче пурата си. Накрая Малин се осмели:

— Ние разполагаме с ограничена информация, другарю Гордик — каза отбранително той. — Възможно ли е информаторът ни да даде по-определени сведения?

Гордик отрицателно поклати глава:

— Данните ни бяха предадени от друг отдел на техните служби. С една дума, имаме късмет, че информаторът ни е имал контакт с операцията.

— Заподозрян ли е? — попита Малин.

Гордик изсумтя презрително.

— Съмнявам се. Той отдавна се е забъркал в малка любовна история с една определена марка уиски.

Малин се осмели да попита:

— Значи се осланяме на информацията на един алкохолик?

Гордик впи в него поглед, с който тигърът наблюдава жертвата си. Вратът на Малин се сви в отвора на яката му.

— Времената се менят — каза с въздишка Гордик. — Бяхме свикнали да телефонираме в Петуърт Хаус и да научаваме какво е обядвал английският министър-председател, но капанът щракна и нашият дребен алкохолик е последната брънка от една дълга верига. — Мрачно се засмя. — Ще трябва да се задоволяваме с лебедовата песен на един пияница. — Изправи се. — Това е всичко. Сега се опитайте да размърдате мозъците си и ме осведомете, когато ви хрумне нещо.

Отиде до бара и докато петимата прибираха книжата си, наля „Чийвас Регал“ в три чаши. Когато вратата се затвори, Тюдин и Лариса се приближиха до бара и взеха питиетата си.

— Не бяха от голяма полза — коментира Тюдин.

— Системата е такава — отговори с гримаса Гордик. — Когато един отдел иска да се освободи от някой изгнил път, го пробутва на

Дирекцията за изследвания и анализи. Всъщност не очаквам нищо — просто трябваше да мина по установения ред.

Той гаврътна чашата си, Лариса се протегна и отново я напълни. Работеше вече трета година за Гордик. Преди това беше програмист в главния компютърен център на КГБ. Работеше по програмата за проверка и засичане на финансовите преводи в организацията. Точно тогава Гордик трябваше да реорганизира вътрешната структура на КГБ. Беше работохолик, у когото се съчетаваха твърдост и въображение. За две години бе овладял положението с помощта на здравата си ръка и си бе създал неколцина врагове, но наред с това бе направил добро впечатление на онези от властта, които наблюдаваха разузнаването, и имаше солиден гръб. Като награда му дадоха тлъстата служба на директор по задграничните операции. Съжаляваше единствено за това, че не бе в състояние да направи нищо по-значително по отношение на Дирекцията за изследвания и анализи.

Скоро след като завърши програмата си, Лариса бе повикана в кабинета на Гордик. Първо той направи няколко комплимента за работата ѝ, а после направо постави въпроса за произхода ѝ и я разпитва в продължение на цял час. Седмица по-късно тя беше прехвърлена в отдела като негов личен помощник.

Трябваше ѝ цели шест месеца, за да се влюби в него. Трудно беше да се влюбиш в такъв тип: пазеше чувствата си дълбоко скрити, а личният му живот беше прекалено личен. След първата им среща тя рискува сигурността и положението си, като проучи файла с досието му в компютъра. Разбра, че е роден в Рига преди четиридесет и девет години. И двамата му родители участвали активно в революцията, а баща му се издигнал до висоти в Министерството на селското стопанство. Гордик бе извлякъл всички облаги на едно превъзходно образование. За разлика от мнозина висши служители в КГБ, той не започнал да сътрудничи в армията, а бил вербуван в университета, където защитил научна степен по психология. След обучението си прекарал седем години като действителен член на висшата администрация, докато накрая успял да се прехвърли в отдела за тайни операции и получил пост в Мексико. Там бързо се издигнал и после бе назначаван в различни части на света, като в края на краищата бе станал директор на отдела за тайни операции първо за Средния изток,

а после за Югоизточна Азия. После го изтеглиха в Москва, където трябваше да предприеме голяма чистка.

Тя знаеше, че е женен и че единият му син е студент, а другият е в армията. През последните пет години жена му прекарваше повече от времето си в една черноморска дача и той почти не споменаваше за нея.

Сега Лариса го гледаше — седнал пред бара, отпиващ от шотландското си уиски, дълбоко замислен, далеч от Тюдин и от нея. Беше едър мъж, без наднормено тегло, въпреки че в първия момент изглеждаше така, защото раменете и гърдите му бяха доста широки, а и бе висок над метър и деветдесет. Така или иначе размерите и силата му бяха прикрити от добре ушитите италиански костюми. Лицето му също бе широко, със силна уста и челюсти, над които се открояваха интелигентни очи. Косата му бе тъмнокастениява, изненадващо дълга за високопоставен руски служител. Откакто бяха станали любовници, Лариса го подстригваше на всеки две или три седмици. Въпреки масивната си фигура, той беше нежен и внимателен любовник. Беше й уредил малък, но удобен апартамент близо до службата и през първите месеци на връзката им и носеше подаръчета от задграничните командировки. Първо една малка уредба „Сони“, после цветен телевизор и видео. После някои дрехи и дребни бижута, защото по природа беше щедър. В такива вечери тя приготвяше проста, но поднесена с фантазия храна, и после двамата слушаха музика, като редуваха неговите предпочитания с нейните. Телевизорът и видеото тя държеше в спалнята и често лежаха в леглото, гледаха филми или се любеха, а често и двете.

Животът ѝ беше строго разпределен между службата и дома ѝ. На едното място безупречна секретарка и ценен помощник, на другото — задушевен компаньон. Той никога не бе ѝ казвал, че я обича, но тя знаеше, че е така. Знаеше, че го успокоява, и беше доволна. Разбира се, връзката им беше известна в отдела и Гордик не я пазеше в тайна. Характерът му и високото му положение правеха криеницата безвкусна и ненужна. Но единствено Лев Тюдин можеше да съди за дълбочината на чувствата между тях, защото когато оставаха само тримата, Гордик си позволяваше да се отпусне и да бъде по-фамилиарен. Тюдин беше едно по-младо издание на Гордик. Той също беше едър, интелигентен мъж, вербуван за КГБ направо от

университета. Но при него съответствието между физика и интелигентност не беше така подчертано и въпреки че имаше остър и интелигентен ум, тялото му изглеждаше малко тромаво. Понякога Гордик и Лариса се задяваха с него по този повод, но той приемаше закачките им с чувство за хумор.

— Аз съм шахматист, а не атлет — обичаше да подчертава той.

Беше добър шахматист и обстоятелството, че Гордик е сред малцината, които не можеше да побеждава бързо и лесно, добавяше още едно измерение към уважението, което изпитваше към своя шеф.

Сега той вдигна очи и видя, че Гордик го гледа.

— Не искам просто да чакам — каза подчертано той, — не искам просто да гледам и да чакам да се случи нещо.

— Ще предприемете ли някакви действия?

Гордик унило се засмя:

— Да, ще предприема — само че единственият проблем е какъв вид действия и срещу кого?

— Няма ли някаква възможност нашият източник да ни даде повече информация? — намеси се Лариса.

Гордик отрицателно поклати глава, стана от мястото си и започна да се разхожда из кабинета.

— Не, те ще го пенсионират и те го отпратят към домашното огнище. Идва ли един пенсионер от МИ-6 може да ни бъде особено полезен.

Той спря да крачи и се обърна към двамата си помощници, седнали на бара.

— Малко е странно — каза той. — В края на краищата англичаните знаят, че е алкохолик, и все пак го допускат близо до такова голямо нещо. Макар и съвсем отстрани.

— Вероятно е бюрократично недоразумение — каза Тюдин. — Такива работи стават често, дори и тук.

Гордик късо се изсмя:

— Вярно е, че бързо се оправят — или поне американците се оправят. — Отново закричи. — Така или иначе, това е нещо, което не трябва да изпускаме. Ние трябва да разберем какво готвят. Нямам намерение да наблюдавам безучастно; хайде пак да обсъдим положението.

През следващия половин час те разгледаха всички възможности. От време на време Лариса отиваше до компютъра и вадеше информация на екрана. Бавно стигнаха до единно мнение. Със сигурност можеше да се предполага, че американците подготвят и контролират някаква операция, насочена към страна или страни в Средния изток и вероятно срещу позицията на руснаците в тази страна. Фактът, че използват англичаните като ударен отряд за прикритие, навярно съдържа най-важния ключ към събитията. Очевидно се колебаят дали да използват англичаните по редица причини, следователно се страхуват да не ги пипнат в някакво компрометиращо положение. Англичаните, от друга страна, са свикнали с това. По силата на логиката, те отхвърляха държава след държава, докато останаха само пет варианта. Либия и Сирия, поради руското влияние в тези страни, ООП и Ливан поради връзките им с общата договореност за мир в Изтока. И накрая, Саудитска Арабия. Американците може би са стигнали до заключението, че управляващата династия навярно няма да може да властва занапред и ЦРУ е решило да предвари една революция и да направи всичко възможно, за да са сигурни американците, че ще могат да контролират всяка стъпка към демократично или народно управление.

— В края на краищата — посочи Тюдин, — ние трябва да приемем, че са си взели някои уроци от падането на шаха и онова, което последва.

— А това би могло да обясни поведението на англичаните — добави Лариса. — Ако операцията бъде разкрита, те ще бъдат обвинени — а при петрола, с който разполагат, няма да загубят чак толкова.

Гордик си наля още уиски и с чаша в ръка отново закрачи из кабинета.

— Съгласен съм — каза той. — Тази логика ми харесва, а при такава операция трябва да се има предвид и нивото на участващите в нея. Така или иначе, сигурно е, че при новия президент ЦРУ засилва активността си в Средния изток. Те нямат намерение да дрънкат за човешките права и да наблюдават как влиянието им там бавно се изпарява. И така, ние успяхме да очертаем няколко възможности. Остава да стигнем до отговора.

Те продължиха да оглеждат от всички страни различните предположения, докато нивото на шотландското уиски в бутилката значително намаля. Гордик и Тюдин умееха доста да се почерпят, без външно да им личи. Гордик твърдеше, че алкохолът му служи за храна на въображението. Тюдин не изказваше твърдения; той просто обичаше шотландско уиски, особено „Чийвас Регал“.

Гордик по характер беше човек, който предпочита да атакува и въпреки че можеше да засили наблюдението върху всяко отделно лице и да задейства всички агентурни ядра на КГБ в Средния изток, Съединените щати и Великобритания на пълна скорост, това му се струваше недостатъчно. Не, Гордик желаше да атакува и да научи повече, така че разговорът се насочи към начините, средствата и преди всичко към подходящата цел на бъдещите действия.

Лариса още веднъж изписа имената върху екрана и всяко от тях беше обсъдено и анализирано поотделно, а всичко известно беше извадено от паметта на компютъра.

Накрая Гордик каза:

— Изглежда, че е някой от англичаните. Не виждам никаква възможност да е американец. Освен всичко друго, ЦРУ е безкрайно повнимателно по отношение на безопасността от МИ-6. Въпреки последните събития.

— Бойд? — попита Тюдин.

Гордик се засмя и поклати отрицателно глава.

— Не, Лев, трябва да се целиш в десетката: Гемъл.

Лариса и Тюдин изразиха учудването си. Те знаеха, че Гордик питае определено уважение, дори се възхищава от англичанина.

— Да, знам — каза Гордик и отново се усмихна. — Той е твърд и неемоционален, действа съвършено професионално. Досието му е направо превъзходно и на повърхността изглежда непроницаем. — Замълча за миг, за да подсили казаното. — Но никой от вас не е психолог и въпреки че знаете някои подробности от миналото му и начина му на живот, не успявате да си извадите заключение за самия човек. — Кимна към Лариса. — Дай го пак на екрана.

Тя започна да натиска клавишите и тримата се вгледаха в монитора. Първо се появиха няколко снимки — някои ясни, други

трудно определими. После кратък откъс от филм, показващ как Гемъл излиза от някаква сграда, прекосява улица и влиза в кола. Филмът беше черно-бял, очевидно заснет със скрита камера, и с лошо качество. И все пак Лариса помисли, че той е привлекателен мъж, като отбеляза леката му походка и атлетично телосложение. После се появи снимка на млада жена с обозначение: „Джудит Гемъл. Омъжена за обекта на 14 август 1968 г. Починала при преждевременно раждане заедно със сина си, 1971 г.“

Следваше личното досие на Гемъл с подробности за родителите му и рождената му дата. Следваха училищните и университетските му години, изброяваха се академичните и спортните му постижения. Беше отбелязано, че е изключителен лингвист, който свободно говори арабски, персийски, френски, испански и руски, а има значителни познания и по шест други езика.

Сега идваше годината и начинът на вербуването му от МИ-6 и съответно досието му, свързано с тази организация. То постепенно ставаше по-оскъдно, като различни кодови обозначения сочеха, че източниците са изчистени от екрана. Не беше съвпадение, че всеки период беше съотнесен с друг внедрен агент на КГБ или „къртица“ от средите на работещите в английското разузнаване.

После върху екрана се появиха подробности от личния живот на Гемъл: за неговите хобита и интереси, случайно попаднало име на някоя временна приятелка. После идваше становището на Дирекцията за изследвания и анализи на КГБ.

Екранът потъмня и Гордик каза:

— Прави силно впечатление, но сега нека се опитаме да намерим някои слабости.

Протегна лявата си ръка и започна да изброява, сгъвайки пръст след пръст:

— Първо, Гемъл е твърд човек, посветил целия си живот на тази кауза, неемоционален професионалист. Второ, от смъртта на жена си е водил спокоен, всъщност затворен живот. Има много малко близки приятели. Трето, единствените му пристрастия са плуването с малки яхти и балетът. Доста странни увлечения — едното много активно, а другото много пасивно. Човек би могъл да каже, че балетът е по-странното от тях, ако не съществува простият факт, че Гемъл, Питър

Джордж Гемъл... — Гордик се засмя разбиращо, — дълбоко в себе си, независимо от стоманената си обвивка, е един романтик.

Тюдин и Лариса се спогледаха, после Тюдин избухна в смях. Гордик не реагира, а внимателно наблюдаваше Лариса. Тя дълго остана мълчалива, а когато смехът на Тюдин отшумя, бавно кимна в знак на съгласие.

— Виждаш ли, Лев — заяви триумфиращо Гордик, — анализът на един психолог се потвърди от женската интуиция.

— Съгласна ли си? — обърна се Тюдин към нея.

— Да, сега го разбирам. Плуването е романтичен спорт, а балетът е най-романтичната форма на изкуството.

После се усмихна на Гордик:

— Но, Василий, аз не се съгласих с теб заради това.

— А защо?

— Това е повече интуитивно. Аз гледам лицето му, начина, по който се движи...

Тюдин се засмя:

— Намираш ли го привлекателен?

— Да, много. Мога да те уверя, че доста жени, повечето жени ще го намерят привлекателен.

— Добре! — каза от сърце Гордик.

Тюдин поклати глава, но не отрицателно, а като че ли бе получил замайване.

— Значи „меден капан“? — попита той усмихващия се Гордик.

— Имаш намерение да опиташ да поставиш сладък капан на заместник-началника на оперативния отдел на МИ-6, така ли?

— Да — твърдо отвърна Гордик, — извънредно специален меден капан. Капан, който ще накара мечката да зареве така, че да се чуе от единия до другия край на Урал, без да успее да си поеме дъх.

— Ето защо никога не се е оженил повторно — отбеляза Лариса. Тя изгледа двамата мъже. — Затова не си е взел друга жена. Той е романтичен. Все още обича мъртвата си жена.

— Навярно си права, Лариса — отвърна Гордик. — Но десет години са твърде дълго време, за да оплакваш която и да е жена. Как мислиш, Лев?

— Наистина твърде дълго — тържествено отговори Тюдин.

Тълпата ги избута от сградата на Парижката опера и ги отнесе от тротоара. Те издебнаха подходящ момент, пресякоха потока от коли и минаха на другата страна на улицата. Гемъл хвана Хоук под ръка и го поведе към едно малко бистро. Настръхнали от студа навън, те свалиха палтата си, закачиха ги край вратата, намериха свободна масичка в ъгъла и си поръчаха кафе и коняк.

— Хареса ми — каза Хоук. — Да, наистина ми хареса.

— Ти се притесняваше.

— Винаги се притеснявам.

Сервитьорът донесе напитките и Гемъл наля коняка си в кафето.

— Ще бъда честен — сериозно каза Хоук. — Всъщност отначало бе досадно. Искаше ми се да си тръгна и да ида в „Крейзи Хорс“ или някъде другаде, повярвай ми.

Гемъл внимателно го погледна, после каза:

— Вярвам ти, Мортън.

Хоук отвърна на усмивката му и видимо се успокои.

— Добре де, но не искам да ми вярваш.

— Вярвам ти. Изненадан ли беше?

Хоук за миг се замисли, после кимна.

— Да, искам да кажа, в първите петнадесет минути се питах какво, по дяволите, става. А после някак ме завладя.

— Добре. — Гемъл очевидно беше доволен. — С удоволствие бих те въвел в балета не толкова рязко. С нещо класическо, защото балетът на Бежар много се отличава от всичко и не бих искал да те отегчавам.

Хоук отпи от коняка си, а после като Гемъл го изля в кафето.

— Мисля, че сега те разбирам малко по-добре.

— Наистина ли?

— Да. Защото през последните два часа се отпуснах. За пръв път виждам такова нещо.

Всъщност Хоук беше доволен от себе си. Беше изпратил Фолк обратно в Щатите, за да наблюдава Уизнър, и беше останал в Париж за

още няколко дни, с цел да опознае по-добре Гемъл.

— Ще дойда на балет с теб — му беше казал той и Гемъл се изсмя.

— Ако въобще успееш да си намериш билет, но сигурно няма да ти хареса.

Но Хоук се обади на посланика, всички връзки се задействаха, най-добрата ложа в театъра беше уредена, и за най-голямо учудване на Хоук, на него му хареса.

— Говорих от посолството с Фолк — каза той.

— И как върви? — попита Гемъл.

— Трябва да дам шанс на Уизнър. Щом веднъж му прошепнат от най-високо място, той наистина ще се размърда. Фолк казва, че гледа на цялата работа като на лично предизвикателство. Всъщност това е критичната точка, след която работата ще се оживи.

— Разбирам го — каза Гемъл. — В края на краищата ще трябва да уцели малко агне от дявол знае какво разстояние.

— О, съвсем осъществимо е и ти го знаеш. Проблемът е, че ние или трябва да знаем точното местоположение на целта предварително, или пък целта трябва да носи в себе си насочващо устройство, което да привлече лазера; това ще значи по-голямо агне, отколкото сме мислили.

Гемъл се засмя:

— Мортън, едно агне може да порасне. Тогава то става овца. Чакай да помисля.

Той се облегна в стола, а мисълта му пое напред, към събитията, които трябваше да се случат в долината Мина по време на *хаджа*. Представяше си огромното множество, навярно повече от два милиона и половина поклонници.

Междувременно Хоук оглеждаше препълненото помещение. Не се безпокоеше от гледна точка на сигурността, от подслушвателни устройства и други подобни. Бяха избрали бистрото наслука, в последния момент. Той беше взел двамата си телохранители от парижката гара. Сега единият седеше в ъгъла и четеше вестник. Другият беше до вратата, опитвайки се да се съсредоточи върху красивата брюнетка на съседната маса.

— Това не може да се направи — каза Гемъл и Хоук отново превключи вниманието си.

— Искам да кажа, не може предварително да се избере точното място. Сигурно наоколо ще има милиони. Можем само да определим едно място, по-малко от един акър.

— Това няма да стане — отговори Хоук. — То означава, че отново опираме до насочващото устройство и в този случай Уизнър ще предложи да монтираме в агнето разрушаващо устройство, което да го изгори. Това ще улесни конструирането на лазера; няма да има нужда да превръща на атомчета нищо.

— Колко голямо трябва да бъде? Искам да кажа, насочващото устройство и механизмът?

— Ще знаем след седмица или десетина дни, така че имаме достатъчно време, но Уизнър предполага, че не бива да е по-голямо от кутия за пури. Човек не може да си представи докъде е стигнала технологията на чиповете.

— Значи няма да има проблем. Просто ще трябва да се погрижим за по-голямо агне.

Хоук погледна часовника си.

— Ще спра в посолството да се обадя на Фолк. Сега в Лос Анжелис е следобед. А ти какво ще правиш с твоите хора?

Гемъл накратко му разказа докъде са стигнали в търсенето на кандидат за Махди. Бяха си поставили срок до края на юни, а до следващия месец — за първото чудо. Кое то пък щеше да им осигури три месеца, за да подготвят последователите.

Междувременно местните агенти действаха активно за дезинформационната кампания. Гемъл обясни, че слуховете и приказките за идването на новия Махди ще тръгнат между хората. От Индонезия на изток до Мароко на запад, а особено в големия ислямски полумесец в Средния изток. Изборът на точния момент беше направо съвършен. През четиринадесетте последни столетия в ислямската научна традиция и митология имаше множество предзнаменования за идването на новия пророк, който ще пречисти религията и ще оздрави разединението.

Те си поръчаха още кафе и коняк и продължиха да обсъждат предаването на внедрения от ЦРУ агент в Джеда под контрола на Бойд.

— Мина добре — каза Хоук. — Както знаеш, той вече вкара топката в игра.

— Да — отговори Гемъл. — Бойд мисли, че е съвършен.

Накрая Гемъл извади най-силния си коз и Хоук се засмя, защото отдавна го очакваше.

— Мислих си — заяви небрежно Гемъл, — че ще бъде добра идея, ако имаме човек за свръзка при вас, нали знаеш, при хардуера.

Хоук отговори също така небрежно:

— Искаш да кажеш в Калифорния? При лазера?

— Точно така, в края на краищата, колкото повече приближава моментът, имаме все по-голяма нужда от непосредствена връзка.

Хоук се ухили.

— Забрави за това, Питър. Добре, твоите момчета разбраха, че ние можем да контролираме проблема с разсейването. Но това е всичко, което трябва да знаете — а не как.

— О, карай, Мортън!

Мортън продължи да се хили насреща му.

— Днес Фолк ми каза нещо по-различно. Уизнър монтира разрушителен механизъм в сателита, на който ще бъде лазерът. В рамките на тези секунди, когато зеленият лъч ще подпали агнето, в космоса ще има експлозия и всички онези мънички нещица ще предприемат едно безкрайно пътешествие в космоса — по пряка заповед на председателя на обединените щабове.

— Разбираемо е.

— Дяволски разбираемо. Вие се занимавате с вашия край на връзката, Питър, а ние с нашия. И така, кога ще се срещнем пак?

Двамата решиха, че Мадрид е подходящо място и че това ще стане след шест седмици, през което време операция „Мираж“ вече ще е задействана.

— Да разбирам ли, че в Мадрид има по-добър балет? — попита с усмивка Хоук.

— О, да — разсмя се Гемъл, — а последния път, когато бях в Испания, не успях да видя нищо.

Група малки ученички в синьо-бели униформи стоеше в мълчаливо благоговение пред вратата на напомнящото пещера помещение. Тридесетина балерини правеха всекидневните си упражнения, но момичетата наблюдаваха само една — млада жена, която загреваше сама на репетиционния лост пред стената. Носеше

черен вълнен чорапогащник и черно трико, които ярко контрастираха с бялата кожа на раменете и ръцете ѝ. Имаше тясно лице с ясни черги, което беше така съвършено в пропорциите си, че изглеждаше крехко. Черната ѝ коса бе прихваната на темето в конска опашка, която грациозно се развяваше, докато тя правеше своите фуетета.

Момичетата бяха от Ленинградското държавно балетно училище и всяко от тях копнееше след време да стане примабалерина. Днес бяха излезли на разходка и съвсем разбираемо не обръщаха внимание на другите балерини, а гледаха само Кашва, примабалерината на трупата на Малий театър в Ленинград, която на двадесет и четири години беше най-младата балетна звезда на Русия. Възпитателката им беше казала, че след екзерсиса могат да се срещнат с госпожица Кашва и дори да говорят с нея, затова всяко девойче тръпнеше от очакване.

Момиченцата обаче останаха разочаровани. След няколко минути в залата влезе един служител, отиде при младата жена и я заговори:

— Мая, директорът те вика в кабинета си.

По лицето на балерината се изписа учудване.

— Сега? По време на екзерсиса? Защо?

— Нямам представа. Сигурно е спешно.

С израз на леко раздражение Мая отиде до стола, където бе метнала черния си пуловер и докато го обличаше, премина с вродена и съвършена грация през огромното помещение. Групата ученички се отдръпна и когато мина край тях, раздражението от лицето ѝ изчезна, тя се усмихна, а това накара дузина детски сърчица да се разтопят.

Директорът гледаше изплашеното лице през бюрото си.

— Повярвай ми, Мая, не знам нищо. Министърът на културата ми позвъни само преди половин час. От Москва лети самолет, за да те вземе. Специален самолет. Трябва да си на летището след два часа.

— Но защо?

Директорът въздъхна.

— Наистина не знам. Ако знаех, щях да ти кажа. Всичко, което ми казаха, е, че ще останеш в Москва около седмица, така че ще пропуснеш само три представления.

— А турнето? — попита отчаяно Мая.

Той се засмя.

— Успокой се, мила моя. Попитах за това. Казаха, че при всички случаи ще тръгнеш на турне.

Напрегнатото лице на балерината малко се разведри.

— Хайде, хайде — каза директорът, — не може да е нещо сериозно. Сигурно искат да си там за рекламата, вероятно ще ти направят няколко снимки.

— Но тогава щяха да ти кажат.

Той замислено кимна:

— Да, така ми се струва. Но човек никога не знае. Очевидно някой много важен иска да те види. Те не изпращат специални самолети току-така.

Започна в индонезийския град Макасар на остров Сулавеси. Само за седмица премина през Сунда Стрейтс до Ява и столицата на Джакарта.

Избраникът ще дойде. Ще дойде през хаджа.

Слуховете за предзнаменования са обичайни. И за исляма, и за други религии, основаващи се на Словото Божие, предадено или преведено от смъртни. Мнозина не обръщаха внимание, но пътешественикът между островите можеше да чуе как слухът се повтаряше в един и същи дух от Суматра до Борнео, дори до Бали. *Избраникът ще дойде през хаджа.* Ислямското население на Индонезия надхвърляше сто милиона и мълвата бързо започна да се разпространява навсякъде.

В Пакистан дойде от Пенджаб, а след седмица слухът бе повторен и разнесен по бреговете на Индийския океан.

В Афганистан предизвика загриженост сред окупационното руско командване. На редовната си седмична оперативка политическият съветник обърна внимание на разпространението на слуха. Направи го колебливо, защото слушателите му бяха военни, които се занимаваха с факти, а не с клюки. Но командващият съветските войски генерал не реагира пренебрежително.

— Това е последната им сламка — каза, потръпвайки, той. — Бунтовниците вече обявяват, че водят свещена война, *джихад*. Последното, което ни трябва, е някакъв пророк, който ще им заповяда да се бият по-ожесточено.

Военните управници в Турция бяха обезпокоени по същия начин. По времето на Ататюрк страната им първа отхвърли Корана като инструмент за управление на държавата. Ударните вълни, идващи от Иран, вече се разбиваха в основата на тяхната светска структура. Веднага бяха издадени нареждания всякакви подобни слухове да се пресичат в зародиш. Военните никога не биха предположили, че подобни разпореждания само ще засилят ефекта.

Иран се превърна в най-убедено убежище на мълвата. Основната част от вярващите там са шиити, а стожер на сектата им е вярата, че един ден синът на убития четвърти халиф отново ще се появи като спасител на исляма. Моментът наистина беше благоприятен.

През целия ислямски полумесец слухът плъзна почти едновременно — на юг от Сахара и между фанатичните мюсюлмански секти в Северна Нигерия.

Изразът „През хаджа“ стана като парола. Мнозина от вярващите, които не бяха решили да правят поклонение в Мека, както и мнозина просто любопитни, сега се готвеха за него.

Властите в кралство Саудитска Арабия и в Сирия бяха особено загрижени. Управляващата династия в кралството се считаше за пазител на светите места в Мека и Медина и в последно време беше извънредно обезпокоена, когато групичка религиозни фанатици, водени от самопровъзгласил се пророк, беше окупирали голямата джамия в Мека и я държа в продължение на няколко дни, преди силите на реда да я превземат с големи загуби. Очакваше се по време на празниците за хиляда и четиристотната годишнина на исляма фанатиците да предприемат някои действия; придворната гвардия и религиозната полиция вече бяха нащрек за появата на религиозни отклонения.

В Сирия правителството беше изправено пред проблема с „Мюсюлманското братство“, т.нар. Икхван, тайно общество от фундаменталисти и привърженици на идеята за сваляне на правителството по насилствен начин. Братята бяха езекутирали членове на армията и полицията, мнозина държавни служители и дори руски шпиони. Идеята на техния религиозен плам, подсилена от появата на един нов пророк, можеше да стане обезпокоителна.

Ако ислямските държави поддържаха помежду си някаква по-близка форма на общение, щеше да стане очевидно, че

едновременното появяване на тези слухове не беше просто съвпадение. Но повечето наблюдатели ги свързаха с предстоящото честване на хиляда и четиристотин годишнината на исляма.

Гордик беше слисан. След двадесет и пет години служба като офицер от КГБ той мислеше, че нищо не може да го изненада. Но сега беше напълно объркан.

Той стоеше в кабинета си и гледаше Мая Кашва, седнала вдървено на крайчеца на стола, загледана в него с големите си черни изплашени очи.

Лариса и Тюдин седяха срещу нея от другата страна на заседателната маса. Лицата им изразяваха удивлението на Гордик.

Той разпери ръце и възкликна:

— Не мога да повярвам!

— Вярно е — каза тихичко Мая.

— Девствена?! — изгърмя Гордик.

Тя кимна засрамено и наведе очи.

— Не вярвам! — повтори Гордик и се обърна към Тюдин, който почна да се усмихва.

Сега Мая се разплака и Лариса заобиколи масата, за да я успокои, свирепо поглеждайки Гордик.

— Разбира се, че е вярно.

— Девствена на двадесет и четири години?!

— А защо не.

Гордик отново се спогледа с Тюдин, който примирено разпери ръце.

— Нещо като бяла лястовица — каза той, стана от мястото си, отиде до бара и изгледа Гордик, повдигайки едната си вежда.

— Карай — мрачно заяви Гордик. — Налей и на мен едно голямо.

Той недоумяваше. Разговорът започна толкова добре. Той беше почувствал полъх на доверие в момента, когато младата балерина влезе в кабинета му. Красотата ѝ, грациозността ѝ, нейната уязвимост правеха веднага впечатление. Гордик не можеше да си представи как някой нормален човек ще бъде в състояние да обърне гръб на такова създание. Особено когато го подтикват да я защити и утеши.

Внимателно ѝ обясни какво се изисква от нея, а после, когато тя започна да протестира, приложи необходимия натиск. Напомни ѝ, че баща ѝ е бил висш офицер във военния клон на КГБ, че неговото положение ѝ е отворило вратите към най-доброто балетно училище в Русия и възможността да бъде приета в трупата на Малий театър толкова млада, само на шестнадесет години.

После видя с какъв плам тя защитава таланта си и огромния си труд. Мая студено посочи, че има хиляди, стотици хиляди дъщери на висши държавни служители, които са имали амбицията да успеят в професията.

— Десетина, не повече — заяви високомерно тя, — имаха таланта и волята да стигнат до върха.

Гордик се съгласи обезкуражен, но повтори, че все пак положението на баща ѝ много е помогнало. Тя има дълг както към баща си, така и към родината си.

После Мая го удари на чувства. Баща ѝ, ако беше жив, никога не би позволил такова нещо. Щеше да бъде ужасен. Гордик отново се съгласи, но баща ѝ, за съжаление, е покойник, и е оставил другарите си да се грижат за сигурността на държавата, на майчица Русия. Той съжالياва, но е неизбежно. Освен това толкова ли е трудно това, което искат от нея? Молят я да изневери на родината в Лондон по време на предстоящото турне. Това не е събитие, нечувано в средите на руските балетисти. Трябвало да се остави на благоволенieto на един мъж, английски служител. По стечение на обстоятелствата той бил извънредно симпатичен. Така че тя трябва да спечели неговото доверие, неговата привързаност и да получава от време на време някаква информация. След като изпълни задачата си, тя сама ще реши дали да остане на Запад и да продължи кариерата си там, или отново да се върне в Съветския съюз, където, увери я той, я очаква блестящо професионално бъдеще и безкрайната благодарност на държавата.

Трябваха му два часа, за да я пречупи, като редуваше заплахи и обещания. Накрая тя като че ли се съгласи и го попита с тих глас:

— Значи, ще трябва да легна с този мъж? Да спя с него?

Гордик кимна:

— Мисля, че ще се наложи.

— А ако той не ме хареса?

Каза това с искрена тъга, примесена с разбиране.

Гордик продължително я гледа, после се обърна към Тюдин:

— Как мислиш, Лев, възможно ли е това?

— Очевидно — отговори Тюдин. — Почти колкото Сталин да се прероди в кучкар на английската кралица.

Гордик отново огледа младата жена, а после с удовлетворение заяви:

— Дори и по-малко възможно според мен.

Мая се обърна към Лариса, за да получи нейната женска подкрепа, но лицето на Лариса остана безизразно. Накрая балерината попита Гордик:

— Аз значи ще трябва да съблазня този мъж?

— Разбира се.

— Като някаква проститутка?

Сега Лариса се намеси:

— Другарко Кашва, погледнете на това сякаш самата вие го желаете. Не е срамно да се проституира за родината. Родината, която ви е дала толкова много.

Настъпи дълго мълчание, а после Мая каза спокойно, сякаш говореше на себе си:

— Но проститутката има някои умения — трябва да има умения, и опит. Аз не знам нищо. Дори няма да знам как да започна.

Гордик почувства, че напредват.

— Скъпа, госпожице Кашва. Повярвайте, това няма да бъде проблем. Той е привлекателен мъж. — Сухо погледна към Лариса. — Убеден съм в това. Вие просто ще трябва да се отнасяте към него, както сте се отнасяли към други мъже — други любовници.

И точно тогава балерината хвърли бомбата си, като заяви отбранително:

— Другарю Гордик, аз не съм имала любовници.

— Нито един?!

Тя поклати хубавата си главица.

— Нито един? — повтори Гордик. — Да не би да искате да кажете, че сте девствена?

Тюдин прекоси помещението и подаде чаша уиски на Гордик, който отпи и уморено въздъхна. Мая изтриваше очите си с кърпичката на Лариса.

— Лариса — каза Гордик, — изведи я и ѝ дай чай или нещо друго.

Лариса хвана балерината под ръка и я поведе към вратата, докато момичето продължаваше да хълца. Когато вратата се затвори зад тях, Гордик попита:

— И така, какво мислиш, Лев?

— Мисля, че ще трябва да я пратим в училището за „лястовички“.

Шефът му направи гримаса:

— Ако имах възможност, щях да затворя това място още преди години.

Тюдин взе бутилката и отново напълни чашата му.

— От друга страна — каза той, — навремето те имаха успехи, а аз не мога да си представя, че ще изпратим едно момиче без никакъв опит на такава мисия. Най-малкото ще трябва да се научи как да разкопчае панталона му.

— Навярно си прав — кисело отвърна Гордик. — Но на мен ми се струва, че май ще си счупим главата. Малий театър заминава на Запад след три седмици, а в това време тя ще трябва да научи някои нови движения.

— А контролът? — попита Тюдин. — В края на краищата тя е млада и лесно се впечатлява. Само патриотизъм няма да стигне.

Гордик въздъхна:

— Знам. Контрол ще осъществяваме чрез майка ѝ. Те двете са извънредно близки. Положението ще е съвсем ясно: или прави всичко по силите си, или губи майка си.

Тюдин познаваше шефа си. Отпи от чашата и загадъчно погледна Гордик. Той също го погледна и каза с раздражение:

— Добре де, добре! Тогава ще блъфирам. Ти го знаеш, Лариса ще го заподозре, но нашата млада балерина няма. И тя ще се държи адекватно. — Замисли се за миг, после продължи: — Ще редувам пръчката с моркова. Ако се държи прилично, ако напредва и ако реши да остане на Запад, ще позволя на майка ѝ да се присъедини към нея. Какво мислиш?

Тюдин се усмихна, но не отговори. Гордик ядосано изсумтя и каза:

— Чудесно знам какво мислиш. Питаш се как човек, така мек като мен, е успял да напредне толкова в нашата професия.

Усмивката на Тюдин се превърна в хилене.

— Не точно това — отговори той. — Надявам се, че Гемъл е също толкова мек, колкото си и ти.

Гордик се канеше да отговори, но вратата се отвори и Лариса побутна Мая пред себе си. Момичето се бе посъвзело, но все още бе нервно.

— Мисля, че ще е от помощ — каза твърдо Лариса, — ако Мая може да получи някаква представа за нашия човек. — Тя се отправи към компютъра, вдигнатите ѝ вежди изразяваха очакването на ловеца.

Гордик кимна и тримата се загледаха как отначало тя се замисли, а после започна да натиска клавишите. Очите им се обърнаха към огромния екран. Лариса беше избрала снимката с образа на някаква жена. Снимката бе направена отблизо и върху нея се виждаха лицето и раменете на Гемъл, леко разфокусирани от увеличението. Половината от лицето му бе в мека сянка, очите му бяха присвити, а погледът му — обърнат вляво.

— Аз го познавам — каза Мая и очите на всички се впериха в нея. Ако в този момент на пода паднеше карфица, въпреки дебелия килим щяха да я чуят.

Гордик пръв дойде на себе си.

— Какво казахте?

— Че го познавам. Името му е Гемъл — Питър Гемъл.

— Как така?

Мая уплашено го погледна и той смекчи тона си.

— Откъде го познавате, госпожице Кашва?

— Беше в Брюксел — отвърна колебливо тя. — Когато бяхме на турне преди три години. Тогава аз бях само в кордебалета, но бях научила ролята на Олга Ланова като Пакита. Тя се разболя и аз танцувах на последното представление. Това беше... това беше голям шанс за мен и аз танцувах добре. След представлението имаше прием и той беше там. Представиха ми го като някаква важна фигура от балетните кръгове в Лондон. Говореше много добре руски.

— За какво разговаряхте тогава? — попита Тюдин.

— О, просто за балет. Той знаеше много. Каза, че е жалко, че не посещаваме Лондон.

— Хареса ли ти?

Мая сведе очи.

— Да, той беше... симпатичен. И ми каза какво удоволствие е изпитал от танца ми и че един ден ще стана голяма балерина.

— Нещо друго? — попита Гордик, завладян от любопитство.

— Това беше всичко.

— Всичко?

— Да. Другарят Савич дойде и ме отведе.

— Кой е Савич?

Тюдин се намеси:

— Яков Савич, служител по контрол на турнетата към Министерството на културата. Един от нашите.

Гордик бавно кимна с глава.

— Ясно.

— Той ми каза да внимавам — продължи Мая. — Каза, че Гемъл е западен шпионин. Аз не повярвах.

— Наистина ли го каза? — попита заплашително Гордик.

— Да, мисля, че ме ревнуваше. През цялото турне той... малко ме притесняваше. — Обърна се към Лариса. — Нали знаете какво искам да кажа.

Лариса съчувствено кимна и Гордик се обърна многозначително към Тюдин. Лев отиде до масата, взе писалката и драсна нещо в бележника.

— Гемъл хареса ли ви? — попита Гордик. — В края на краищата една жена винаги може да разбере такова нещо.

След кратко мълчание Мая свенливо отговори:

— Така ми се струва.

— Само ви се струва?

Тя твърдо го погледна в очите.

— Хареса ме.

Гордик с удоволствие отпиваше от четвъртото си уиски. Седеше на столчето пред бара. Той сам бе начертал проекта на бара и столчетата. И те съвършено отговаряха на ръста му, а подпорите бяха изработени от лъскав месинг. Вярваше в максимата, че един добър бар,

едно добро столче с месингова подпора за краката добавят още петдесет процента към удоволствието от доброто уиски.

— Това е чудесно съвпадение — каза иззад бара Тюдин.

— Наистина чудесно — отговори Гордик — и наистина съвпадение. В края на краищата Гемъл пътува много. Естествено е, че след като е балетоман, както наричат такива хора, той може да отиде на представлението на толкова прочута труппа като тази на Малий. Също е естествено, след като е член на комитета на Лондонското балетно общество, да бъде поканен на приема. А и напълно естествено е всеки пълноценен мъж, независимо дали е шпионин или не, да се опита да привлече вниманието на изключителната госпожица Кашва. Да, чудесно е!

Двете жени бяха излезли преди няколко минути. Лариса трябваше да придружи балерината до апартамента ѝ в хотела, да остане с нея през нощта, а сутринта да я отведе в училището за „лястовички“. Освен това трябваше да остане с нея и там.

Ще трябва да научите някои неща — каза ѝ Гордик с прикрита усмивка. Лариса щеше да докладва постоянно за напредъка на Мая.

Гордик беше накарал младата жена да премине през цялата гама от чувства, като първо ѝ нахвърли изгодите и наградите за проявения патриотизъм, после я осведоми, че майка ѝ ще му „гостува“ за определен период в извънградската му дача, а накрая ѝ обеща, че двете пак ще се съберат, дори в случай че балерината избере да остане на Запад. Мая бе плакала, бе умолявала, а накрая неизбежно бе отстъпила. Това, че баща ѝ е бил висш служител от КГБ, си каза думата. Тя добре разбираше положението.

— Мислиш ли, че ще издържи? — попита Тюдин.

— Струва си риска — отговори Гордик. — А тя е доста потвърда, отколкото изглежда. Не знам много за балета, но знам, че не може да стане примабалерина на двадесет и четири години само с един гол талант или само с един важен татко. Човек трябва да бъде упорит и решителен.

Тюдин наля още уиски в чашата му.

— Да разбирам ли, че другарят Савич няма да придружава групата в турнето в Лондон?

Гордик мрачно се усмихна:

— Единственото турне, на което този развратен, недискретен идиот може да отиде, е обиколката на някой куклен театър в Сибир.

Периман и Гемъл седяха на една пейка в Хайд парк, същата, на която бяха седели с Хоук преди няколко седмици. Обядваха в хотел „Хайд парк“, но Периман беше отклонил всякакви разговори около работата, докато се наслаждаваха на храната.

— Ще се разходим след обяда — каза той и потупа внушителния си стомах. — Полезно е за фигурата.

Намериха пейката незаета и Гемъл накратко го осведоми за напредъка на операция „Мираж“. Обясни, че на следващата им среща в Мадрид американецът ще докладва за прогреса на лазерния сателит, а англичаните — за търсенето на подходящ кандидат.

— Колко алтернативи ще представите? — попита Периман.

— Около дванайсет, от които две или три ще бъдат сериозни.

— Вярвате ли в резултата?

— В определени рамки — отговори Гемъл. — За щастие, Фолк е добре подготвен, за да осигури гърба ни, ако се наложи.

— Да се надяваме — каза Периман. — Жалко, че Хоук не се съгласи да вкараме наш човек в проекта за лазера.

Гемъл се усмихна:

— Ние почти не вярвахме, че ще се съгласи. Честно казано, щях да се учудя, ако приемеше. И все пак това проясни атмосферата. Той го очакваше.

— Как ви се стори самият Хоук?

Гемъл внимателно обмисли думите си, преди да отговори:

— Добър е. По-добър, отколкото изглежда. Обича външно да се показва значително по-твърд, но е проникателен и има опит. Освен това с него се работи лесно. Не подхожда, както някои други, от позицията на Големия брат.

— Значи ви харесва?

Гемъл не се поколеба.

— Да, харесва ми. Ние добре се разбираме и предполагам, че това е повече от взаимно уважение.

Периман бе малко учуден. През всичките тези години, откакто познаваше Гемъл, наблюдаваше и окуражаваше напредъка му и никога не беше научавал Питър да си е създавал по-дълбоки приятелски връзки нито вътре, нито извън работата си. След смъртта на жена си се беше затворил още повече в себе си. Беше странно, че този едър, напомнящ граблива птица американец бе открянал мъничко черупката, в която се бе затворил Питър Гемъл.

— А самият проект? Сега какво мислите за него?

Гемъл пак се замисли дълбоко, преди да отговори.

— В началото — започна той — се отнасях към него като към несвързан сън. Красив, измислен сън, който няма смисъл. Сякаш бях влязъл в Страната на чудесата на Алиса — очарователно, но безсъдържателно преживяване.

— А сега?

— Е, след като веднъж започнахме да се занимаваме с лазери, спътници и космически совалки, след като изключихме нашия човек от подозрение и започнахме да преглеждаме файловете... Страната на чудесата започна да придобива по-обичайна форма.

Периман изсумтя.

— Едва ли бих нарекъл лазерите, спътниците и т.н. обичайни.

— Не, не са — съгласи се Гемъл. — Но по един или друг начин това се превръща в поредната операция. От мечтател трябваше да се превърна в администратор, така че сега съм склонен да мисля повече за документи и изследвания и да позабравя по-езотеричните аспекти.

— Ами моралът?

— Изобщо не ме притеснява. Аз съм агент на разузнаването. И много отдавна моралните проблеми престанаха да ме притесняват.

Периман му хвърли поглед, нелишен от скептицизъм.

Последва кратко мълчание, след това Гемъл попита:

— А вие поддържате ли връзка с Причард?

— О, да. Той има голямо желание да следи проекта отколкото е възможно по-близо.

Любопитството на Гемъл се събуди.

— Ами личните му контакти? — попита той. — И текущият контрол, ако ние приключим?

За момент Периман се поколеба, но после реши да стигнат поне малко по-нататък.

— Неговите „лични контакти“, както се изразихте — започна той, — са истинска основа за мотивацията му. Желанието му е да осъществи един последен удар в разузнаването. Той е планирал тази операция около двадесет години.

Гемъл обмисли думите му и реши, че никога няма да може да разбере Причард. Никога нямаше да узнае как този човек може да се откъсне от всички чувства, свързани със семейството му, за да се отдаде изцяло на професията си. Самият той не се виждаше в такава светлина, макар че след смъртта на жена си бе възприел подобна нотка на привързаност към работата си. Ако тя беше жива, никога нямаше да я пренебрегва.

Сега смени темата.

— Информирахте ли министър-председателя?

— Да — кратко отговори Периман. — Само за някои по-незначителни подробности. Министър-председателят ще последва примера на президента и ще поддържа едно блажено, целомъдрено и невинно неведение.

— Може ли да знам каква беше реакцията му?

Периман с удоволствие произнесе:

— Упълномощи комисията да започне незабавно активни проучвания на залежите ни от петрол в Северно море.

Боядисаният на тъмнокафяви петна рейндж роувър беше паркиран на пясъчнокафявия хълм. Нямаше табелка с номер, нито друго обозначение, виждаше се само висока, тънка, навита антена. Върху насмоления брезент, прострян на върха на ниския хълм, лежах двама мъже. Единият държеше пред очите си мощен бинокъл. Другият лежеше по гръб и с ръка засенчваше очите си от късното следобедно слънце. Край тях беше опънат малък навес — не за да предпазва мъжете, а заради множеството различни камери и обективи. Мъжете бяха изпотени, уморени и мръсни, защото бдяха в това изолирано място вече трети ден. В колата имаше климатик, но им беше забранено да пускат двигателя.

Мъжът свали бинокъла и огледа местността с присвити очи.

— Господи, ужасно е горещо — каза трескаво той.

Другият зад него отговори също така измъчено:

— Джордж, ако го повториш още веднъж, ще те ритна право в задника.

Джордж изсумтя и отново вдигна бинокъла. После настръхна.

— Идва, Тери! Той идва!

Тери се извъртя по корем и впери поглед над хребета на хълма. После се пресегна, избра един телеобектив и го монтира на фотоапарата „Никон ФЗ“.

През визьора той ясно различи един мъж, който заобикаляше хълма пред него. Носеше традиционния бурнус и кожени сандали, а през рамото му висеше мях от козя кожа.

Тери се вгледа зад него в залязващото слънце, взе филтър и го монтира на обектива. После фотоапаратът защрака и кадър след кадър фигурата на приближаващия се човек се запечатваше върху филма. В момента, в който достигна зейналия отвор на пещерата, първата лента беше пълна. Докато мъжът ловко и бързо я сменяше с нова, арабинът клекна и се освежи от меха. Фотоапаратът отново зажука и защрака. Тери искаше да заснеме поне половин дузина филми, преди подходящата светлина да намалее и мъжът да изчезне в пещерата. Наблюдателите познаваха тази пещера, защото бяха прекарвали целия ден, за да я огледат внимателно и да я измерят отвътре. Освен това знаеха, че ще трябва да издържат на слънцето още два или три дни, защото Абу Кадир обичаше да се отдава на продължителни размишления в пещерата.

Едва на втората вечер Джордж внезапно разбра какво го е тревожило през цялото това време. Беше направил всички снимки, които му трябваха, и сега двамата седяха на задната част на рейндж роувъра и играеха карти, когато той вдигна глава към Тери и каза:

— С този човек нещо не е наред.

— Разбира се, че не е — отговори Тери. — Той е факир. Всеки, който идва на такова място без храна и по цели дни седи и гледа в една точка, трябва да е факир.

Тери поклати глава:

— Не, не е това. Предполага се, че той е много по-свят човек. Идва тук да размишлява и да общува с Аллаха или каквото е там, но никога не се моли. Виждал си другите араби. Пет пъти дневно простират килимчетата си, обръщат се с лице към Мека и падат

ничком, но този приятел никога не го прави. Има и още нещо. Струва ми се, той знае, че сме тук.

— Не изглупявай.

— Не, сериозно. Той никога не поглежда нагоре към билото. Сигурно съм го снимал на петстотин кадъра, а никъде не поглежда нагоре към камерата.

Джордж отмести поглед от картите си и го изгледа с любопитство:

— Наистина ли мислиш така?

— Да — заяви Тери категорично. — Разбираш ли, това ми е професията. Правил съм снимки на стотици хора. Винаги тайно. Казвам ти, Джордж, този момък знае, че го наблюдават.

— Но той не може да ни е видял.

Тери поклати глава:

— Не, не ни е видял. Просто усеща със сетивата си, че сме тук.

— Добре — каза Джордж. — На мен въобще не ми пука. Ние си свършихме работата. Просто искам да се махна оттук. — Смръщи нос. — Не знам кой вони повече, ти или аз. Всичко, което искам, е една гореща баня и студена биричка.

В Джеда Хаджи Мастан пак разговаряше с имама в сянката на джамията. Имамът унесено го слушаше, защото през последните седмици ги заливаха слухове. Тътенът от тях беше далеч по-силен от онова, което би могъл да предизвика имама с приказките си. Редовните пътници, идващи от Судан, Египет и от вътрешността на страната, разнасяха мълата. *Избраникът ще дойде по време на хаджа.*

— Ще се отърва от бизнеса си — каза Хаджи Мастан на имама.

— Нима ще предприемеш такава решителна стъпка? — запита имама, останал без дъх. — Сигурен ли си?

Хаджи Мастан се вгледа дълбоко в очите на имама и протичко каза:

— Той ще дойде и ще ме призове в този ден, и тогава не бива нищо да ме обвързва. Нищо, което да ми попречи да тръгна след него и да изпълнявам неговите повели.

— Ще продадеш ли фирмата?

Хаджи поклати глава.

— Свърших с купуването и продаването. Ще дам фирмата на работниците си. Те ще ожънат плодовете на моя труд. Достатъчно съм заделил настрана за мен и моето семейство.

Имамът наистина беше впечатлен. Хаджи Мастан беше известен като човек, който умее да извлече печалба от всичко и от всекиго. Наистина той никога не се бе замесвал в тъмни дела и не беше изпитал тежкия грях на лихварството, но все пак решението да остави фирмата си говореше за огромната промяна, настъпила в сърцето му.

— А сънищата ти казват ли кога ще дойде той, Избраникът?

Хаджи поклати глава.

— Не, но дълбоко в себе си знам, че ще е скоро и трябва да съм готов.

Имамът се наведе напред и каза спокойно:

— Чуй какво ще те посъветвам, Хаджи Мастан. И внимавай! Властите са много разтревожени от слуховете. Религиозната полиция души навсякъде. Питаха дори за теб и за твоите сънища.

— Знам — тържествено отговори Хаджи Мастан. — Те вече ме разпитваха, мен и семейството ми. Но не могат да накажат човек за това, че сънува.

— Истина е — добави имамаът. — Но те моля да внимаваш.

— Не се бой — отвърна Хаджи. — Когато той дойде, ще отговори на всички въпроси.

Училището за „лястовички“ се помещаваше в една голяма вила, разположена сред горите, на четиридесет мили североизточно от Москва.

В края на петдесетте години КГБ успя да вкара в клопка френския посланик в Москва. Той беше извънредно чувствителен към женския чар мъж и КГБ използва една младичка актриса, която го въвлече в цяла поредица от компрометиращи ситуации. Операцията беше повторена многократно, последвана от редица други. Бяха прелъстявани предимно секретари на средна възраст, работещи за западните правителства.

Операциите бяха известни под кодовото наименование „Медена клопка“, а оперативните работнички или прелъстителките бяха

наричани „лястовички“. Стратегията беше толкова разпространена, че в края на шестдесетте години КГБ откри специално училище за обучение на „лястовичките“, както по отношение на психологическите, така и на физическите аспекти на прелъстяването. Персоналът там се състоеше от директор, психолог, четирима инструктори, двама мъже и две жени. В резиденцията никога нямаше повече от три или четири ученички едновременно, като по този начин се спазваше идеалното съотношение ученик учител. Директорът вече беше осведомен за положението по телефона и имаше готова програма. Лариса каза на младата балерина да не се безпокои. Персоналът в училището бил много опитен и щял да прояви много такт и разбиране.

Това, че там имаха голям опит, беше вярно, но когато директорът видя през прозорците на кабинета си на горния етаж спиращата пред входната врата лимузина, почувства страх.

— Една седмица — беше казал Гордик по телефона.

Проблемът бе в това, че през всички тези години в училището никога не беше постъпвала истинска девственица. Всъщност голямата част от неговите ученички бяха натрупали голям опит във всяко отношение и прекараното от тях време в училището би могло най-сполучливо да се определи като следдипломна квалификация. Директорът се среща с психолога и главния инструктор, Георгий Брагин, и им предаде онова, което Гордик бе съобщил — за пълната неопитност на момичето и големия му страх.

Психологът обясни, че първото, което трябва да се направи в този случай, е да се остави момичето да се отпусне на спокойствие. Директорът възрази, че нямат време. Разполагат най-много с шест дни. Или, казано другояче, пет нощи. Освен това, язвително подчерта, Василий Гордик е заклет враг на училището и всеки провал в този случай може да има тежки последици за всички тях. Между Георгий Брагин и психолога се поде спор. Брагин бе за незабавното пречупване на момичето в сексуално отношение. Той имаше нужда от известно време да я научи на нещо полезно в малкото оставащи дни. Психологът се възпротиви. Това би могло да травмира девойката и да има обратен ефект. Той посочи, че физическият аспект на прелъстяването вече не е толкова важен и дори не е важен в сравнение с психологическия. Двамата с Брагин се гледаха в очите. Бяха имали много подобни спорове. Това не решаваше проблема на директора,

въпреки че поради фактора време той беше по-склонен да одобри начина на действие на Брагин. Докато двамата спореха, той разглеждаше главния инструктор. Беше човек малко над четиридесетте, строен, мургав, средно висок, с лице на орел и дълбоко поставени, втрещени очи. Докато говореше, жестикулираше често и красноречиво. Имаше дълги, изящни пръсти и ръце на пианист.

Кариерата му беше започнала с прелъстяването на една високопоставена съветничка от главната квартира на НАТО в Брюксел. Тогава той беше на двадесет и седем години. Тя беше стара мома на четиридесет и шест. В продължение на пет години Брагин я задържа изцяло под свой контрол, докато един хубав ден я пипнаха в момент, когато се опитваше да фотографира някакви документи в кабинета на заместник началник-щаба.

Следващата му мисия беше към Обединените нации в Ню Йорк. Този път той проникна в секретариата и влезе под кожата на цели три секретарки, като най-високопоставената беше личната секретарка на финансовия директор на ООН. През следващите две години КГБ имаше достъп до всички бюджети на организацията и можеше да ги преценява дълго преди самия генерален секретар. Руската делегация оказваше натиск в защита на собствените си финансови интереси, преди другите членове да разберат за какво става дума. Тази мисия завърши, когато изтече мандатът на финансовия директор и той трябваше да се завърне в Холандия. Секретарката му, която не беше особено популярна в департамента, загуби работата си, а също и любовника си.

Брагин имаше и други, по-незначителни успехи като културен аташе към посолствата в различни страни на Третия свят. Негова цел обикновено бяха секретарки в другите посолства, отегчени от ограничената обществена сцена. Преди пет години го бяха прибрали в Москва и го назначиха за инструктор в училището за „лястовици“. Работата му доставяше удоволствие, въпреки че от физиологична страна беше доста натоварена. „Психологията свършва под шията“ — обичаше да казва той. Фройд щеше да го счита за доста труден обект за изследване.

Директорът сложи край на спора, като заяви, че първо ще трябва да разговаря с новата ученичка, а после ще вземе решение. Във всеки случай проблем с останалите подопечни нямаше. В училището се

намираха само две момичета, които се обучаваха в момента, и те бяха в ръцете на жените инструкторки. Брагин можеше да съсредоточи вниманието си изключително върху новата.

Директорът я гледаше, докато тя слезе от колата и тръгна след другата жена към входа. Забеляза ситната ѝ походка на балерина и усети страховете ѝ от начина, по който пристъпваше.

— Мисля, че грешите — заяви безцеремонно Лариса.

На директора му бяха необходими само десетина минути, за да вземе решение в полза на предложения от Брагин начин на действие. Първото впечатление от красотата и личността на Мая Кашва го убеди, че няма да се затрудни от онова, което наричаше „връзката“. Много малко мъже по света биха могли да ѝ се съпротивляват. Другият проблем, така, както го виждаше той в съответствие с малко ограничените си възгледи за живота, беше въпросът как да я научат да продължи след „свързването“.

Той позвъни на прислужничката да покаже стаята на девойката, обясни решението си на Лариса, но тя възрази.

— Разполагаме със съвсем малко време — протестира той. — При нормални обстоятелства би трябвало да я задържим тук поне три месеца.

— Защо мислите, че е толкова неопитна? — презрително попита тя.

Директорът въздъхна.

— Повярвайте ми, могат да се намерят поне една дузина основания, като се почне от евентуална хомосексуална нагласа и се стигне до фригидност. Така или иначе, ние ще елиминираме тези вероятности за двадесет и четири часа.

— Като я натикате право в леглото с мъж, така ли?

Директорът започна да се ядосва и отговори остро:

— Моля ви да имате поне мъничко доверие в нашата интелигентност.

— Имали ли сте и други като нея, абсолютно наивни и без никакъв сексуален опит?

— Разбира се, че сме имали — отговори угодливо той. — И, повярвайте ми, разполагаме с опитни инструктори. Разбира се, този

важен случай ние ще поверим на другаря Брагин, нашия главен инструктор. Той ще бъде едновременно внимателен и настойчив. — Засмя се дяволито. — Това ще бъде преживяване, към което тя ще се връща с удоволствие и, мога да кажа, с благодарност.

Лариса беше скептична, но после се сети за собственото си посвещаване в секса, пълно с изумление и болка, в обятията на един непохватен студент по инженерство. Реши да не спори повече.

Срещнаха се на обяд. Брагин седеше сам на масата, сервирана за трима. Другите инструктори и ученичките бяха в противоположния край на помещението. Те любопитно огледаха Лариса и Мая, когато двете влязоха в трапезарията и се насочиха към масата. После обърнаха очи към Брагин. Наистина той не се облиза в буквалния смисъл на думата, но много приличаше на котарак, който с апетит оглежда гърненце с току-що приготвена сметана.

— Брагин, но ви моля да ме наричате Георгий. А вие, разбира се, сте Мая Кашва. Наистина съм поласкан.

Тя учтиво пое ръката му, а той ѝ помогна да седне, после кимна на Лариса. Бяха ги запознали по-рано в кабинета на директора.

Когато след това си спомняше този обяд, Лариса трудно можеше да открие някаква привлекателност в поведението на Брагин. След няколко минути стана ясно, че Мая се отнася към него така, както би се отнесла към който и да е от своите поклонници. Коректно, но го държеше на разстояние. Той не се опита да бъде настоятелен, а вместо това насочи цялото си внимание и чар към Лариса. Тя реши, че е извънредно силен самец. Ако не бе проучила досието му, нейната реакция към него щеше да бъде изпълнена с интерес и симпатия. Хубав мъж, с когото би могла да преживее ослепително ярко приключение, но нищо повече. Разбираще, че той се опитва да провокира интереса на Мая. Но начинанието преживя пълен провал. Мая се бе съсредоточила върху храната и безучастно слушаше разговора им.

Брагин бързо усети накъде духа вятърът, отказа се от избраната стратегия и превключи. Предложи двамата с Мая да се поразходят в гората след обяда, защото пролетният ден бе прелестен. Или може би

предпочита да поиграят тенис? Не играе тенис. Тогава нещо друго? Тук имат топъл плувен басейн, маса за пинг-понг.

— Аз танцувам — сухо отговори тя и Лариса не можа да сдържи смеха си.

Брагин хвърли раздражен поглед към нея, но остана непоклатим. Мая Кашва сигурно беше талантива и прочута примабалерина, но преди да падне нощта, той, Георгий Брагин, щеше да я държи в обятията си, мека и отстъпчива.

След обяда двамата излязоха да се разходят, докато Лариса отиде да поплува, а после се върна в стаята си. Оттам телефонира на Гордик, който притеснен я попита за новини. Още е твърде рано, отговори тя, но беше убедена, че тяхната „лястовичка“ трудно ще литне. Ще му докладва отново сутринта. Затвори телефона и реши, че я очаква доста скучна седмица. Бе решено да не се мотае в краката на Мая. Директорът обясни, че присъствието ѝ само ще усложни нещата. Сега всичко бе в ръцете на Брагин и Лариса се съгласи неохотно.

Апартаментът на Брагин в училището можеше да се нарече луксозен. Състоеше се от просторна дневна с висок таван, с тапицирани в кадифе кресла и добре снабден бар. До дневната се намираше спалнята, която беше дори още по-просторна, с огромно легло, увенчано с балдахин, чиито завеси бяха дръпнати.

Мая седеше на крайчеца на креслото и отпиваше от голяма тумбеста чаша френски коняк. Преди вечеря бе изпила две чаши водка и бутилка бургундско с храната. Все още се контролираше, но беше на ръба.

Брагин седеше срещу нея и я наблюдаваше със смесено чувство на безпомощност и досада. Този следобед се бяха разхождали почти два часа, доста повече, отколкото възнамеряваше, и сега краката го наболяваха. Няколко пъти се бе опитвал да я убеди да поседнат в някое живописно кътче, да поговорят или просто да се насладят на гледката, но тя поклащаше решително глава и продължаваше напред с големи, гъвкави крачки, докато той трябваше да я догонва, леко задъхан от усилието.

По време на вечерята тя почти не продума. Знаеше или си даваше вид, че знае нещичко за света, а неговите анекдоти и истории

отскачаха от милото ѝ, но безизразно лице. Той от своя страна не знаеше почти нищо за балета, така че не можеше да я поведе в тази посока. Накрая реши да я опияни с алкохол, а това също засягаше суетата му. Никога досега не бе имал нужда от подобно средство, за да сломи съпротивата на някоя жена. Но дори и сега, докато я гледаше, седнала вцепенена в края на креслото, вече знаеше, че ще му трябва не друго, а чисто физическо насилие. Разбираше, че няма да достигне до ума ѝ, но той, Георгий Брагин, би могъл да раздвижи тялото ѝ.

Наведе се напред и каза сухо:

— Госпожице Кашва, изслушайте ме.

Погледът ѝ се вдигна към него удивен.

— Вие разбирате положението съвсем ясно. Аз съм главният инструктор тук. Вие сте ученичка. Може би не желаете да сте на това място. Сигурен съм, че не желаете. Така или иначе — това не ме засяга. — Гласът му стана още по-твърд. — Но аз вече започвам да се отегчавам от цялата тази история. Опитах се да я направя колкото се може по-приятна, но трябва да си свърша работата, а разполагам със съвсем малко време. Така че започвам с обучението.

Направи кратка пауза в очакване на реакция, но изражението ѝ не се промени. Брагин студено ѝ нареди:

— Сега вървете в спалнята и се съблечете, свалете всичко от себе си и легнете в леглото. Ще дойда след десет минути.

Мая не се поколеба. Остави чашата си, изправи се, без да го погледне, и се отправи към спалнята, като затвори вратата след себе си.

Брагин тихичко изруга, отиде до бара и си наля още коняк. Бавно възвръщаше самообладанието си, дори се усмихна. Щеше да успее. Пресуши чашата си и тръгна към спалнята.

Тя беше отметнала завивките и легеше в средата на леглото като бяла статуетка от слонова кост. Брагин се приближи и се загледа. Остана дълго така, много дълго. В кариерата си често бе принуден да се люби с непривлекателни, понякога дори с извънредно непривлекателни жени. Беше познавал много прекрасни лица и когато му трябваше да въплъти в жив образ жената въобще, имаше на разположение цяла галерия портрети, които можеше да призове на помощ. Сега, докато гледаше Мая Кашва, вече знаеше, че в бъдеще въображението му ще извиква само нейните форми. Виждаше не съвършените гърди, изящната талия, дългите, симетрични крайници

или малкия, деликатен, нежно очертан триъгълник на бедрата ѝ. Пред очите му се разкриваше целият образ, сякаш не можеше да се съсредоточат върху един-единствен обект.

Бавно и дълбоко Брагин си пое дъх и каза:

— Погледни ме.

Тя обърна глава на възглавницата и го гледаше, докато се събличаше. Той хвърляше дрехите си една след друга върху килима, без да сваля очи от нейните, като се опитваше да извика реакцията ѝ. Да види у него това, което той бе видял в нея. Знаеше, че тялото му е красиво и атлетично. Беше установил въздействието му върху безброй жени. Очите ѝ се спряха на бедрата му и нарастващата ерекция. Дали това бе полъх от любопитство?

Легна до нея и сложи ръцете си върху тялото ѝ. Кожата ѝ беше нежна като на бебе, но настръхнала над стегнатите мускули. Това още повече го възбуди и го накара да почувства силата на тази жена.

Сега опипа чувствените зони. Погали малките пъпки на гърдите, прокара устни по тях и усети тръпка, когато те се втвърдиха и се надигнаха. Прокара ръка по трапчинката на бедрата ѝ и промъкна пръст в черната коприна над тях. Момичето неволно потръпна и той спря за миг, убеден в крайния резултат. В съзнанието си вече беше отхвърлил възможностите, които безпокояха директора. Тя не беше лесбийка, а ако беше фригидна, значи и самата Венера е била фригидна. После изхвърли директора от мислите си. В продължение на няколко дълги мига ръцете и устните му играеха върху нейното тяло. Инстинктът му го караше да напредва с възможно най-голямо търпение. Вече бе получил два противоречиви сигнала. Първият беше лекото, но доловимо движение на тялото ѝ, което казваше „да“. Вторият, онези случайни трепвания, които сякаш караха мускулите ѝ да се свиват от страх пред докосването му, говореха „не“.

Но и търпението му имаше граници, защото тялото и въображението му го пришпорваха. Тя беше девствена, недокосната, неопетнена. Той щеше да бъде първият. Мая се опита да се отдръпне, но той я държеше здраво. Устните ѝ леко се отвориха, но езикът му срещна здраво стиснатите зъби. Другата му ръка се придвижи надолу към бедрата ѝ и отново се опита да ги принуди да се разтворят, докато пръстите му проникваха навътре и почувстваха колко стегнати са те,

макар че леко започваха да овлажняват. А после с рязко движение тя се отдръпна и го остави задъхан, а възбудата му беше преминала в болка.

Вече не внимаваше, не мислеше. Сграбчи я за раменете и я отблъсна назад, опита се да притисне насила уста върху нейната, но тя се бореше и инстинктът му отново подсказа, че трябва да остане плътно притиснат до съпротивляващото ѝ се тяло.

Вече не го беше грижа. Той трябваше да я обладае, без значение как. Отметна глава назад и впи очи в нея. Видя стиснатите ѝ устни и очите, които крещяха „не“. Тя виждаше само похотта.

Двамата продължиха да се борят. Той беше силен, но и тя беше силна. Опита се да се промъкне между бедрата ѝ. Тя се стегна и се отметна встрани, докато той се опитваше да склещи двете ѝ китки с една ръка. Не успя, ръката ѝ се измъкна и ноктите ѝ се забиха в лицето му. Той изстена, а тя се измъкна от леглото.

Почти бе достигнала вратата, когато той скочи и се намери пред нея. Сега в очите му имаше ярост и той я издебна в ъгъла. Тя се опита да се измъкне, но Брагин я сграбчи за китката, протегна крак и я завъртя към себе си.

Мая направи пирует на върха на пръстите на грациозно извития си крак, а другият се издигна, понесен от силата и скоростта на десетките хиляди часове упражнения, и проникна като скалпел в тестисите му.

Малко след полунощ Лариса приближи вратата на жилището си. Чу завладяващите звуци на втора част от Петия концерт за пиано на Бетовен. Това беше лош признак. Гордик винаги пускаше този концерт, когато нямаше настроение. Веднъж ѝ обясни, че когато Бетовен започнал да композира концерта, бил страстно влюбен в една принцеса от рода на Хохенцолерните. Вълнуващата първа част изразявала неговата радост от тази връзка, но втората част описвала състоянието на композитора, когато любимата му го изоставила заради друг мъж, и отразявала мъчителната му агония. Решителността на третата част изразявала убедеността на гения, че животът продължава — а жените — да вървят по дяволите.

Лариса държеше ключа в едната си ръка и куфара в другата, но после реши да се върне на улицата и да обиколи няколко пъти блока, поне докато започне третата част на концерта, после примирено сви рамене, постави ключа в ключалката и влезе.

Той лежеше на канапето с вдигнати крака и очи, вперени в тавана. Обърна глава, за да ѝ хвърли кос поглед, после отново се съсредоточи в музиката и в тавана. Тя остави куфара до вратата и влезе в кухнята, където съвсем тихо си приготви кафе. Докато пълнеше чашата и я носеше към хола, третата част вървеше към финала. Гордик с отсъстващ вид дирижираше с едната си ръка. На последния такт отпусна глава върху рамото си и я изгледа с присвити очи.

— Само си представи — каза той. — Да зарежеш мъж, който създава такава музика!

— Може би е имал лош дъх.

Гордик изсумтя и се изправи.

— Типична женска реакция.

Тя поклати глава:

— Повярвай ми, Василий, няма такова нещо. Разбрах го тази нощ.

Той внимателно я изгледа и забеляза умората ѝ. Изразът на лицето му леко се смекчи — но само леко.

— А, да — каза той. — Мислех да предложа Мая Кашва на московското „Динамо“; може би ще успее да вкара няколко гола.

Лариса не се засмя. Чувстваше все по-нарастващо раздразнение. Беше време да си кажат някои истини на четири очи. Отиде до прозореца и се загледа в слабо осветената улица. После каза спокойно, през рамо:

— Ти си мислиш, че след като разбираш мен, можеш да разбереш всяка жена. Но грешиш. Ти ме разбираш, защото те обичам и в тази си любов аз вадя всичко на показ.

Обърна се. Той внимателно я гледаше.

— С твоето собствено Аз — продължи тя, — с твоето образование и опит мислиш също така, че разбираш по-голямата част от мъжете. Възможно е, но не ги разбираш всички.

Той въздъхна:

— Значи, аз съм бисексуална шовинистична свиня. Моля ти се, карай направо и се изясни.

— Ще се изясня. Разбира се, че ще се изясня, но първо искам да ми кажеш какво си решил да правиш с Мая.

Гордик сви рамене:

— Тя сама го реши. Гемъл няма да има възможност да излее сърцето си, докато тя си стиска чатала.

— Няма да му е необходимо — каза презрително Лариса. — Сега внимателно изслушай това, което ще ти кажа. Първо, тя е влюбена в Гемъл — поне във въображението си.

Гордик се изправи и понечи да каже нещо, но тя го спря с жест.

— Почакай и ме изслушай! Тя вече се е срещала с него. Преди три години и за не повече от пет минути. И все пак в момента, когато видя снимката му, една мътна, неясна снимка, тя го позна и си спомни за него.

— Значи има добра памет.

Лариса отрицателно завъртя глава.

— Не, няма. Аз говорих с нея през последните два дни. Тя трудно си спомня имената на онези, с които е танцувала на онова турне. Спомня си съвсем малко имена на хора, с които се е срещала. Но неговото име и лицето му си спомни веднага. — Отново вдигна ръка, когато той се опита да я прекъсне. — Тя ти каза, че го харесва. Дори го подчерта. Това е начин на мислене, който изразява желание.

Ако познаваше жените, Василий, би трябвало да знаеш, че те винаги могат да си въобразят, че един мъж ги харесва — ако искат да ги харесва.

Сега той я наблюдаваше съсредоточено.

— Добре, продължавай!

— На второ място — продължи Лариса, — опитай се да се поставиш на негово място. Една руска балерина се появява само веднъж през цялото турне. Нищо необичайно. Но точно тя, извънредно красива жена, застава пред входната му врата. Няма никакво значение, че той е добре познат в балетните кръгове. Първата му реакция е на агент от разузнаването: подозрение. А първото му съмнение е, че тя е „лястовица“ и че ние му поставяме „меден капан“. И така, той внимателно я проверява, не открива нищо и навярно, само навярно, е привлечен от нея, дори се влюбва. Но винаги, Василий, той винаги ще има едно наум дълбоко в съзнанието си. И ти би имал.

Василий бавно кимаше в съгласие, а гласът ѝ се извиси:

— Но после те се любят и тя не го ритва в топките. Тя се поддава и той открива, че е девствена. Тогава какво ще си помисли?! Кажу, Василий, той какво ще си помисли?

Гордик се засмя:

— Ще си помисли за нашия занаят, за който той знае всичко. Ще помисли за това, че ние сме навсякъде, което добре разбира. Ще си помисли за нашето училище за „лястовици“, за което е добре осведомен. И да, Лариса, ще си помисли: „Те никога, никога няма да подсладят една медена клопка с момиче, което е свършено неопитно, с девственица.“

— Точно така — триумфиращо заяви тя, но после се поколеба, когато видя замисления му поглед.

— Би трябвало да има два проблема — каза той. — Първо, ако ти си права и тя наистина е влюбена в него или поне е готова да се влюби, дали ще се съгласи на това? Дали нашият контрол върху майка ѝ ще бъде достатъчен лост за въздействие?

— Рисковано е — съгласи се тя, — но аз продължавам да мисля. Тя е много, извънредно много привързана към майка си, особено след смъртта на баща ѝ. И ти очевидно трябва да окажеш сериозен натиск върху майката, за да си сигурен, че тя ще предаде този натиск на дъщеря си.

— Много добре — отстъпи той. — Това е приемлив риск, но да видим и втория проблем. Как Гемъл ще се убеди, че тя е девствена? Искам да кажа, че е непорочна? Не мога да си представя какво става вътре в една балерина, която през цялото време трябва да подскача, да прави шпагати и други подобни неща.

Лариса се засмя:

— Тя е примабалерина, а не момиче от кордебалета. И да, недокосната е. Каза ми го тя самата, а ние веднага можем да го проверим.

Сега Гордик стана от канапето и започна да крачи из стаята, а мисълта му се носеше напред.

— Чудесно, ще опитаме и това. Имаш три седмици, за да поработиш с нея. Ти и Лев. Оставете всичко друго. Всичко! Тя трябва да бъде много добре подготвена. — Сега ѝ се ухили. — Във всяко отношение, с изключение на физиката.

Лицето му изведнъж стана сериозно, спомни си нещо.

— Между другото — каза той, — ние идентифицирахме четвъртия американец от срещата в Париж: някой си Елиът Уизнър.

— И кой е Елиът Уизнър? — попита тя, докато отиваше към кухнята.

— Най-изтъкнатият специалист по лазери в Щатите.

Тя спря на вратата на кухнята и се обърна.

— Лазери ли?

— Да, лазери. Всъщност по приложението на лазерите в оръжейните системи.

— Тогава какво, по дяволите... — почна тя.

— Точно така. Какво, по дяволите, прави такъв човек в операция, свързана със Средния изток? — Поклати глава. — Не знам, но ще трябва да разберем. Въвлечени сме в отчаяно надбягване със Запада в разработването на първата ефективна лазерна оръжейна система...

Дълбоко се замисли, после каза:

— Ако направиш кафе, и аз ще пийна с теб.

Лариса приготвяше кафеварката, докато в стаята се разнесе музика. Беше триото на Оскар Питърсън. Тя се засмя. Василий беше доволен от нея.

Ако можеше да присъства, Гордик щеше да одобри мястото за третата среща. Това беше хотел „Вила Маня“ в Мадрид и макар че нямаше репутация на един „Риц“ в Лисабон или на „Джордж V“ в Париж, това беше много луксозно заведение.

Срещата се състоя в заседателната зала на хотела под прикритието на търговска конференция, организирана от един от най-известните консорциуми на Великобритания. Американският и английският екип бяха в пълен състав, плюс Елиът Уизнър от американска страна. Заеха местата си в атмосфера на приятелство и разбирателство. Англичаните бяха разпределили шест големи кафяви папки, вързани със зелени ленти, а Уизнър беше монтирал екран за прожекция на стената. В единия край на масата бе поставен апарат за диапозитиви. Седна зад него с лице към стената. Мийд седеше в другия край, а Гемъл и Хоук — един срещу друг с помощниците си от двете им страни.

— Мортън, ще трябва да престанем да се срещаме по този начин — заяви тържествено Гемъл.

— Дяволски си прав — ухили се Хоук. — Жена ми почва да става подозрителна. Как е апартаментът ти?

Гемъл се поклонил в знак на признателност:

— Прилича на дворец. Сигурен ли си, че сметката за него няма да попадне сред книгата на финансовото ведомство на Нейно величество?

Фолк се присъедини към тях:

— Няма начин, ние го пробувахме като „такса за хавлии“.

— За хавлии ли?

Фолк обезоръжаващо се смееше:

— Разбира се. Това е кодът, зад който укриваме сметките за компаньонки на приятели, а понякога и на неприятели.

— Доста голям залък за бюджета на ЦРУ — сухо се намеси Мийд.

Гемъл погледна към Бойд.

— При тръгването ни аз лично ще преброя хавлиите — каза строго той. След това се усмихна на Хоук: — Мортън, оценявам жеста.

Когато се регистрираха в хотела тази сутрин с фалшивите си паспорти, управителят го отведе в един прекрасен апартамент с две бани вместо в единичната стая, която бяха резервирани. Когато Гемъл

се опита да поправи грешката на управителя, той го информира, че това е направено по разпореждане на сенър Бекет, което беше псевдонимът на Хоук. В апартамента имаше добре зареден бар, а на бутилка „Чийвас Регал“ бе подпряно картонче: „Добре дошли в Новия свят.“

— Няма нужда от благодарности — отговори Хоук. — Направих го само за да престана да се чувствам виновен.

Той се огледа и тонът му стана делови.

— Господа, да пристъпваме към работа.

Решиха, че Уизнър ще докладва пръв, и докато Мийд се свиваше в креслото си, Уизнър се изправи до прожекторния апарат с тържествуващ вид на фокусник, който ще извади заек от цилиндъра си. Въпреки комично сериозния му вид, Гемъл почувства, че ще бъдат свидетели на нещо наистина впечатляващо. И не остана разочарован. Върху екрана премина поредица от цветни снимки, които Уизнър спокойно и точно анализираше. Първата показваше безлюдна, неплодна земя.

— Долината Мина — прозвуча гласът на Уизнър, — снимката е направена от разузнавателен спътник преди седем дни. — Той взе малка показалка, посочи екрана и натисна един бутон. Появи се малко, ярко осветено петно и се придвижи встрани, докато Уизнър посочи първо хълма Арафат, а после и другите релефни образувания.

Следващата снимка беше на същата долина, но този път тя бе изпъстрена с някакви тъмни петна.

— В края на септември миналата година. По време на *хаджа*. Виждате площ с размер шест квадратни мили. Площ, на която са се събрали два милиона и триста хиляди поклонници, плюс-минус два процента.

Апаратът щракна и на екрана се появи групичка от около двадесетина души, наредени в кръг, заобиколили тъмна могила. Един мъж се бе навел над могилата.

— Снимката е направена същия ден. Заснетата площ е от сто и двадесет квадратни метра и е снимана под ъгъл от осемдесет и два градуса.

Светлинното кръгче се придвижи върху тъмната могила.

— Току-що е била принесена в жертва камила.

— И снимката е направена от сателит? — попита недоверчиво Бойд.

— Съвършено вярно.

На екрана отново се появи първата снимка, но този път в центъра и беше наложен малък черен диск. Светлинният кръг се премести върху диска.

— Това петно има радиус от сто и петдесет метра. Разбираме проблемите, които ще възникнат поради необходимостта да се контролира тълпата, но по технически и типографски причини бихме предпочели целта да бъде в обсега на тази площ.

Ново прещракване. Друга снимка.

— Голямата джамия в Мека. Черният обект — светлинният кръг се премести върху него — е Каабата, която съдържа един метеорит, най-святата реликва на ислямската вяра. Мистър Гемъл, тази и следващите снимки нямат връзка с моята работа по проекта. Подбрах ги заради вас. Направил съм ви копия.

Хоук кимна на Уизнър в знак на благодарност.

— Влизането в Мека на неверници не е позволено — продължи доволно Уизнър, — но предполагам, че когато са прокарвали този закон, не са имали предвид сателитите.

— Разбира се, че не са — саркастично се съгласи Фолк. — Това е било преди хиляда и триста години.

Апаратът отговори с поредица прещраквания, на екрана се изредиха снимки на Мека и околностите, направени с по-голямо увеличение. После прожекцията приключи, но Уизнър продължи с обясненията. Обръщайки се към Гемъл, той каза, че общото тегло на сателита и лазера ще бъде приблизително двайсет и два тона.

— Това е чудесно — вметна Гемъл.

— Да, чудесно е, мистър Гемъл. Но защо?

— Защото ако бъде изстреляна на изток от Кейп Канаверал, обратно на Вандебург, космическата совалка ще може да го издигне достатъчно високо, за да се получи геостатична орбита.

Уизнър очевидно остана разочарован, че неговата гръмотевица бе уловена. Той хвърли поглед с присвити очи към Гемъл и обясни на другите, че геостатична е орбитата, по която сателитът започва да обикаля със същата скорост като скоростта на въртене на Земята и по този начин остава неподвижен по отношение на дадена точка на

повърхността ѝ, в случая — долината Мина. Следователно така ще бъде по-лесно лазерният лъч да се насочи към целта и да я поразии.

Накрая Уизнър съобщи, че насочващото и разрушаващо устройство, което ще бъде поставено в мъртвото агне, трябва да има размери приблизително двадесет и пет на петнадесет сантиметра.

Бойд отново се намеси:

— Това ли е всичко?

— Да, мистър Бойд. То ще бъде както сложно, така и просто. Сложно, що се отнася до минималния размер. Ще съдържа малко, но мощно запалително устройство с фотоклетка, която ще се активира от светлината на лазера. Освен това то ще излъчва и радиосигнал, по който ще се ориентира насочващата система на лазера. В резултат лъчът ще се насочи надолу и ще изпари нашето агне.

Уизнър седна на мястото си със самодоволен вид.

Гемъл изрече протоколните благодарности, а после попита:

— А конструирането на устройството в график ли е?

— Да — отвърна Уизнър, като подчерта: — Ще бъде готово през октомври.

— Не се безпокойте — намеси се Хоук, — всичко ще бъде наред. А какво става при вас?

— Всичко е в папките — отговори Гемъл ѝ шестте чифта ръце започнаха да развързват зелените ленти.

В папките имаше единадесет бледокафяви досиета. Към всяко бе прикрепена с кламер снимка.

— Това са досиетата на единадесет възможни кандидати за ролята на Махди — обясни Гемъл. — Те са резултат на усилено търсене във всички страни на арабския свят. Не сме включили другите ислямски страни, защото изглежда неправдоподобно един арабин да приеме Махди, който не е арабин, докато за другите мюсюлмани произходът няма значение.

Хоук се обърна към Фолк, който кимна.

— Ние мислим, че трима от тях са особено подходящи — продължи Гемъл. — Няма да ви ги посоча, докато не проучите досиетата. Ще бъде интересно да видим дали и вие ще стигнете до същото заключение.

Хоук небрежно прелисти досиетата.

— Всъщност Лио — той посочи с пръст Фолк — е нашият специалист по исляма. Ще се вслушаме в неговото мнение.

Фолк също разлистваше папките.

— Питър, това очевидно са само кратки биографии. Дали няма възможност да видя по-подробните досиета на тези хора.

— Разбира се, Лио. Можеш да получиш всичко, с което разполагаме. — Гемъл погледна към Хоук. — Мортън, докато четете досиетата, ние ще приготвим нещо за пиене.

Гемъл и Бойд отидоха до бара, смесиха питиета за всички и им ги поднесоха. После оставиха американците на масата и се върнаха на бара. В продължение на половин час в залата цареше пълна тишина, нарушавана само от шумоленето на хартията и подрънкването на ледените кубчета в чашите. След това Хоук събра досиетата пред себе си, обърна се към Фолк и Мийд и кимна на Гемъл и Бойд, които се приближиха до масата.

Фолк също събра досиетата на купчинка, като направи изключение само за три, които лежах с открити снимки пред него. Когато Гемъл седна на мястото си, той ги погледна и се засмя.

— Ударих ли джакпота? — попита Фолк.

— Абсолютно. А кого от тримата предпочиташ?

Фолк сви устни и още веднъж се задълбочи в снимките, докато Гемъл внимателно го наблюдаваше.

— Май е нещо като хвърляне на ези-тура — каза накрая Фолк. — Да видим кой ще спечели — овчарят от Медина или бедуинът от Ал Джизах.

Гемъл отново се усмихна и се обърна към Хоук:

— Щастливи сме, че нашият избор бе потвърден от такъв виден специалист.

Хоук очевидно изпита удоволствие от комплимента към член на неговия екип. Одобрително погледна Фолк и каза:

— А сега ни обясни защо мислиш така, Лио, и защо изборът ти съвпада с този на Питър.

Фолк облегна лакти на масата и събра молитвено пръсти. В гласа му имаше нотки на преподавател, който изнася лекция пред студенти:

— Махди трябва да бъде приемлив за всички клонове на исляма и за всички националности, които съставят ислямската общност. Следователно неговата вяра и начинът, по който я практикува, трябва

да бъдат извънредно фундаменталистки. Те не бива да подлежат на тълкуване. В исляма има сборник със спомени за това, което е казал Мохамед. Той се нарича „Хадих“ или „Традиции“. Голяма част от тях очевидно са изфабрикувани, което удовлетворява един или друг клон на исляма. Но дори и в този си вид „Хадих“ представлява важен източник за ислямското право. Освен него съществува общ кодекс, наречен „Шериат“, който е извлечен от Корана, от „Хадих“ и от традициите на четиримата праведни халифи, т.е. първите четирима след Мохамед. Тук трябва да кажем, че „Шериатът“ се поддава на тълкуване от различните мюсюлмански секти. Което значи, че всеки Махди, който основава част от религиозните си вярвания върху „Хадих“ или „Шериата“, може да има проблеми с тълкуването.

Той посочи с ръка Гемъл:

— Питър е подбрал кандидати, чиято вяра е съсредоточена изцяло върху Корана, а както знаете, Коранът се приема от всички мюсюлмани за съвършен и ненарушим и поради това не се поддава на тълкувания, въпреки че някои сури като че ли си противоречат една на друга. Коранът е далеч по-важен за ислямската религия от, да кажем, Библията за християнството или Тората за юдаизма.

Той отново се вгледа в снимките пред себе си.

— По-нататък, тези двама господата са хашемитски араби. Пак искам да подчертая, че в усилията си да намери Махди, който да е приемлив за всички мюсюлмани, Питър е стеснил избора си до хора, които са възможно най-близо до Мохамед: като поведение и като произход. Мохамед е бил хашемит от племето кураш, както и тези двама кандидати. Останал сирак на шест години. — Сега той посочи снимките. — Както тези двамата. Като момче Мохамед се грижел за камилите на чичо си, задължение, което по-късно било знак, че е осенен от Божията милост. — Фолк посочи една от снимките. — Този е овчар. „Аллах не е изпращал пророк, които да не е водил стадо“ — казвал Мохамед на своите следовници. По-късно той станал търговец и ръководел делата на една богата вдовица, Хатиджа, за която по-късно се оженил. — Той посочи другата снимка. — Бедуинът е търговец, макар и не преуспял. И накрая, и двамата напомнят по външния си вид Мохамед. Те са средни на ръст, със здраво телосложение. Имат орлови носове, черни очи и големи уста и, за араби, са доста светли.

На това място Фолк се усмихна през масата към Гемъл:

— Но тук свършват приликите. Защото, макар да се предполага, че Мохамед е бил неграмотен, той бил високоинтелигентен, силен, красноречив и решителен човек. Тези двамата са очевидно простовати, до известна степен малоумни хора. — Сега се обърна към Хоук: — Това е основното. Ще направя пълен доклад, след като Питър ми даде повече подробности.

Хоук отново разгледа двете снимки, после попита Гемъл:

— Кой от двамата предпочитате вие?

Гемъл неопределено сви рамене.

— Казано откровено, кандидатите са почти равностойни. — Наведе се напред и посочи една от снимките. — Единственото преимущество на този е, че той често отива да размишлява в уединение. Което значи, че лесно би могло да се уреди „личното чудо“, което ще го убеди, че е Махди.

— Това е важно — съгласи се Фолк. — Мохамед обичал да отива сам в пустинята, за да се уединява и да размишлява. Тогава му се явил Аллах. — Той присмехулно погледна Гемъл. — Да не би да планирате нещо подобно?

Гемъл кимна:

— Съвсем същото.

— Между другото — каза Хоук, — аз бих предпочел чудото да бъде подобно.

— Мислиш ли, че е съвсем разумно? — попита непринудено Гемъл.

— Мислех, че вие искате да бъде на по-ниско равнище. — Хоук му се ухили. — Може би ще разполагам с английската документация. Така или иначе, никога не съм виждал чудо.

— Както желаш. — Гемъл изглеждаше необезпокоен. — Ако всичко върви както трябва, чудото трябва да стане след две или три седмици.

Хоук се наведе към Фолк и побутна към него едно от досиетата. Фолк съсредоточено започна да разглежда снимката и остана дълго с вперен в нея поглед. Другите го наблюдаваха. Той сякаш се опитваше да проникне през хартията в главата на мъжа.

— Това е добро лице — каза накрая той и вдигна поглед към Гемъл. — Честно лице.

Обърна страницата и прочете:

— Абу Кадир — овчар и дърводелец.

Василий Гордик и Мая Кашва се разхождаха в парка „Горки“. Небето беше ясно, но бе много студено и двамата носеха тежки кожени шуби. От лявата им страна неколцина кънкъори се плъзгаха ритмично по леда.

Разхождаха се вече цял час. Краткото обучение на Мая беше завършило. След четири дни трупата на Малий театър щеше да започне турнето си в Западна Европа, а след месец предстоеше заключителното представяне в Лондон. През последния час Гордик бе разговарял с нея много спокойно и небрежно, бе ѝ задавал въпроси. Отговаряше на някои нейни запитвания. Той искаше да прецени душевното ѝ състояние и готовност. Вече бе убеден, че зад отсъстващия израз се криеше проникателен и попиващ всичко важно ум. Тя добре се беше справила с обучението и бе изненадала инструкторите си.

— А какво ще стане, ако не е там? — попита тя. — Искам да кажа, ако отсъства от Лондон?

— Ще бъде там — отвърна Гордик. — Веднъж вече прие поканата за приема в хотела. Дори и да го няма по някакви причини в Лондон, вие ще приложите алтернативната стратегия. Не се безпокойте, Мая, Лев Тюдин ще бъде до вас и ще сте информирана добре.

Група момчета пробяга край тях и най-малкото се плъзна по заледената пътека, падна на задничето си и се заплака. Мая го изправи на крака, успокои го и го изпрати. Тя стоеше на мястото си, загледана как малчуганът препуска след другите, после се обърна към Гордик.

— Аз просто ще рискувам — каза тя. — Не бива да храните особено големи надежди. Изпращате ме там с предположението, че бих могла да науча нещо. Не е ли така?

Гордик не се поколеба:

— Съвършено вярно. За да бъда честен, ще ви дам шанс само от десет процента въобще да откриете нещо и само петдесет процента

шанс да се срещнете с Гемъл. Ако успеете да се справите и ако се сблизите с Гемъл, вие вече ще сте постигнали много.

Тя се извърна от него и с неподвижно лице се загледа в кънкьорите. Когато отново заговори, тя не се обърна, за да го погледне.

— Другарю Гордик, баща ми много приличаше на вас. Той дори външно изглеждаше като вас. Към себе си и семейството си беше почтен. Но в работата си и заради самата нея беше принуден да лъже много, дори и нас; дори и при онези обстоятелства аз винаги знаех кога лъже — дори когато бях малка, той не можеше да го скрие. — Дълбоко пое дъх, после съвсем спокойно попита: — Вие ми казахте, че ако положи всички усилия, дори и да не успея, ще позволите на майка ми да се присъедини към мен. Вярно ли е това?

Сега се обърна към него и малкото ѝ личице, заобиколено от тъмните кожи, беше съвсем бледо. Големите ѝ черни, немигащи очи внимателно го наблюдаваха.

— Вярно е, Мая. Трябва да разберете, че аз нямам власт да я предпазя дори и да изпълните мисията си, но имам достатъчно власт и средства да я изпратя при вас, дори усилията ви да пропаднат.

Те се гледаха дълго и мълчаливо. Той съзнаваше, че от този момент зависи всичко. Мая внезапно пристъпи към него, хвана го под ръка и двамата продължиха разходката си.

— Вие сте съвсем като баща ми.

Гордик се опита да се съсредоточи върху този загадъчен момент, но преди да успее да го си го изясни, тя продължи:

— Какво ще стане, ако той се влюби в мен, но не пожелае да ми каже каквото и да е?

Гордик се усмихна:

— Мая, любовта е синоним на доверието. Разбира се, той няма да ви заведе в Петуърт Хаус и да отвори досиетата си за вас. Всичко, от което ние се нуждаем, е някаква индикация, дори и в неточна посока, за да можем да се съсредоточим върху една определена област. Ние знаем, че той ръководи някакъв извънредно важен проект, който би могъл да доведе до усложнения за нашата страна. Това е всичко, което знаем, и ако успеем да получим каквато и да е друга информация, няма значение колко съществена би била тя, за нас ще е извънредно важно. Вие ще бъдете инструктирана много добре. Така че точно ще знаете какво да търсите и какво да слушате.

Той спря и се вгледа в лицето ѝ, изучаваше го, оценяваше го, после отново се усмихна:

— Ние не очакваме чудеса, Мая. Но аз имам вяра във вас. Днес или утре вие ще вечеряте с майка си в моята дача. Тя също вярва във вас. Ние сме сигурни, че вие ще направите всичко според възможностите си.

Продължиха да вървят по пътеката и нейното миниатюрно телце изглеждаше като фигура на джудже до неговото облечено в кожи туловище, наподобяващо мечка.

Във виенския „Щатхол“ рокгрупата „Сините кристали“ започна последното си парче и публиката избухна в аплодисменти.

Мик Уилямс седеше в будката на тонрежисьора, разположена в задния край на огромната концертна зала. Не поглеждаше към сцената, следеше само цветните прожектори и пръстите му непрекъснато регулираха и балансираха контролните прибори, филтрираха отделните сигнали на петимата инструменталисти чрез огромните мембрани.

Мик беше строен, къдрокос, току-що навършил трийсет и в този момент бе извънредно уморен. Това беше последно изпълнение в последния концерт от шестседмичното турне, което предприеха в тридесет града. Беше уморен от непрекъснатата смяна на хотелски стаи, от стотиците километри шосе, по които техните два камиона с ремаркета прекосиха цяла Европа. Тази вечер за последен път щеше да наблюдава товаренето на тежащата над двадесет тона осветителна и звукова апаратура, а на сутринта щяха да поемат обратно за Лондон, към дома, за продължителна почивка. Но преди това щеше да се напие както се полага. Погледна към сцената, към бас китариста Бързака Кинг. Наричаха го Бързака, защото извън музиката и пеенето правеше всичко със скоростта на упоен динозавър. Мик имаше специални отношения с Бързака, основани както на музиката, така и на чашката. Като се ухили, той се наведе напред, освободи до края заглушителя и пулсиращия, тръпнещ ритъм на бас китарата се разнесе с още по-дълбока мощ. Отново погледна към сцената и въпреки разстоянието видя, че Бързака също му отвръща с ухилване. Да, тази вечер щяха да се нацепят.

Седнал два реда зад кабината на тонрежисьора, малко по-вляво, Питър Гемъл наблюдаваше и се забавляваше от играта между тонрежисьора и китариста. Носеше черно поло, бежово спортно сако и панталони и изглеждаше не на място между младата и възбудена публика. Но за негово удивление концертът му достави удоволствие. Когато каза на секретарката си да му вземе билет за концерта, тя поклати с недоумение глава.

— Нали знаете, че съвсем не прилича на „Лебедово езеро“ — каза многозначително тя.

— Разширявам кръгозора си — отговори той. — И ми вземете първокласен билет до Виена. Ако Периман започне да мърмори, кажете му, че Чичо Сам обича помощниците му да пътуват комфортно.

По време на полета той с удоволствие изяде вечерята си. После се настани в апартамент на хотел „Захер“ и дори успя да отиде на концерта. Нещо от възбудата и изблиците на младежите наоколо се предаде и на него, а чувствителното му ухо оцени музиката. Удоволствието му се увеличаваше от гледката, която Мик Уилямс представляваше, докато потъваше в ритъма с майсторство и истинско наслаждение.

Песента завърши, публиката избухна в аплодисменти и Гемъл започна да си проправя път към изхода.

Два часа по-късно Мик Уилямс наблюдаваше как и последната част от апаратурата изчезва в камиона, затвори стоманената врата и пусна резетата. Въздъхна с удовлетворение и вече се отправяше да си вземе якето, когато един глас го спря.

— Мистър Уилямс, може ли една дума?

Обърна се. Беше добре облеченият чужденец, който се мотаеше наоколо през последния половин час.

— Какво има?

— Ще ви отнема само няколко минути. Отсреща има едно барче. Можем да пийнем по нещо?

Мик отрицателно поклати глава. „Сигурно се опитва да открие отново изгубената си младост“ — помисли си Мик, докато оглеждаше дрехите и прическата му. „Мисли, че тук е тъпкано с групари, къркачи и наркоманчета.“

— Разкарай се — отговори кратко той. — Изморен съм и нямам време.

— Става въпрос за работа, мистър Уилямс.

— Нямаме работа за вас — Мик направи опит да си тръгне.

Мъжът го последва.

— Не ме разбрахте. Аз ви предлагам работа. Става въпрос само за една-две седмици, а знам, че сега вие сте свободни поне за месец. Нещата си пасват.

Мик започна да се дразни.

— Я се разкарай, разбираш ли? Аз съм свободен за месец, но това време ми трябва.

Отново понечи да тръгне.

— Работата ще ви донесе петнадесет хиляди лири.

Мик изведнъж спря и бавно се извърна.

— Петнадесет хиляди? За две седмици работа?

Мъжът кимна.

— Кой сте вие? — подозрително попита Мик. — И каква е тая шибана работа? Аз съм само тонрежисьор, човече.

— Знам какъв сте — отговори мъжът. — Най-добрият тонрежисьор в Европа. А колкото до работата и до това кой съм аз, да пийнем по нещо и ще ви кажа.

Той поведе Мик, двамата прекосиха улицата и влязоха в барчето отсреща.

Дачата на Гордик беше просторна и комфортна, както се полагаше на всеки чиновник от апарата. Освен това беше съвсем уединена, разположена в обширна гориста местност. Мая беше пристигнала преди половин час с лимузината на Гордик от Москва. Сега седеше до кухненската маса и гледаше как майка ѝ се върти наоколо и приготвя вечерята. Чувстваше се съвсем изтощена, защото през последните няколко дни премина интензивен курс по тънкостите на шпионския занаят. Освен това я бяха подготвяли за неизбежните разпити, които щяха да последват бягството ѝ, за непосредствения ѝ контакт с Гемъл. В продължение на часове няколко групи следователи ѝ бяха задавали всички въпроси, които вероятно щяха да ѝ зададат там.

Първо правеше грешка след грешка, но после откри, че започва да отговаря автоматично.

— Трябва да бъдете просто съвършена — подчерта Гордик. — Ако ви заподозрат и в най-незначителната подробност, те ще се заловят с нея, докато ви сломят. Ще ви разпитват най-вече в едно място, наречено Мандли. Това е извънградска вила в Южна Англия. Може би ще ви се сторят меки и ненастойчиви, но, Мая, те са извънредно умни и не бива да им позволите да пробият защитната ви броня.

Бяха приключили за този следобед и тя почувства странно удовлетворение от напредъка, който показваше. Пийнаха по чашка в кабинета на Гордик заедно с него, Лариса и Тюдин и те я поздравиха.

— Притежавате естествен талант на актриса — каза Тюдин. — Ще станете добър агент. Жалко е само, че не ви вербувахме преди две години.

— Така е — съгласи се Гордик и с лека насмешлива нотка се обърна към Тюдин: — А ти почвай да се оглеждаш за други талантиливи балерини, човек никога не знае кога ще му потрябват. — После каза на Мая: — Утре ще се върнете в Ленинград, за да се присъедините към трупата, но тази вечер сте в моята дача. Майка ви вече е там и няма търпение да ви види. Аз съм ѝ обяснил всичко.

— Всичко ли? — попита удивена Мая.

— Да — меко отговори Гордик. — Много внимателно обмислих нещата и реших да ѝ кажа всичко. В края на краищата, тя е вдовица на висш служител от разузнаването и разбира тези неща. Освен това е много твърда жена и патриот. Мисля, че ще разберете, тя не е против работата, която ще свършите за нас.

Майката на Мая я посрещна на вратата на вилата, топло я прегърна и започна да се суети край нея, за да я настани колко е възможно по-удобно, но все още не бе споменала и думичка за предстоящото пътуване. Сега Мая я наблюдаваше, докато тя отваряше вдигащите пара тенджери, и се питаше какво ли ѝ минава през ума. Бяха много привързани една към друга и особено се сблизиха след смъртта на баща ѝ. Винаги разговаряха открито, но в този момент между двете сякаш бе паднала някаква завеса, сякаш някой чужд се бе настанил в помещението заедно с тях и потискаше разговора им.

По-късно, след като се навечеряха и вече пиеха чай, завесата изведнъж падна. Докато се хранеха, бяха разговаряли за незначителни неща и Мая се чувстваше още по-неуютно. Очите на майка ѝ, вперени в полупразната чаша с чая, изведнъж се навлажниха и сълзите започнаха да се стичат по страните ѝ. Мая скочи, заобиколи масата, прегърна я и в продължение на десетина минути майка и дъщеря плачеха заедно. Накрая Мая решително каза:

— Бих предпочела той да не ти беше казвал — искам да кажа — всичко онова, което ще трябва да направя.

Майка ѝ изтри сълзите си и енергично поклати глава.

— Не, Мая, така е по-добре. Така или иначе, аз подозирах най-лошото.

— Ужасно е, мамо, но нямам избор.

Майка ѝ стана, взе чайника и доля чашите. Вече се контролираше. Беше висока, снажна жена със сивееща коса и все още красиво лице. Гордик беше прав, защото сега лицето ѝ изразяваше голяма сила на характера, а в очите ѝ се четеше твърда решителност. Тя посочи стола срещу масата, Мая покорно седна там и докато майка ѝ говореше, слушаше, без да я прекъсва.

Тя разказваше за техния живот, за тяхното положение вътре в системата, за това как двамата дядовци на Мая бяха взели участие в революцията и станали марксистични до дъното на душите си, как бащата на Мая работел и гладувал, за да се издигне в йерархията, и какво значело това за нея и за дъщеря ѝ. Всъщност те спадаха към елита и за три поколения бяха получавали всички облаги от това обстоятелство. Животът им беше далеч по-люксов от този на масите. Можеха да ходят през почивните дни в собствената си дача или да летуват на Черно море, да си купуват храна и напитки от специалните магазини и да имат всички удобства в една страна, където мнозинството от хората живееше в мизерия. Самата тя беше станала член на комунистическата партия на деветнадесет години, въпреки че никога не бе оказвала натиск на Мая да стори същото, като изчакваше Мая сама да прояви инициатива и да го направи. В края на краищата това беше въпрос на благодарност, на изпълнен дълг. Другарят Гордик е бил откровен и честен с нея. Нуждаят се от Мая, за да изпълни една важна задача и всички лични съображения трябва да идат встрани. Тя каза на другаря Гордик, че нейното семейство винаги съвестно е изпълнявало дълга си,

както се полага. Гласът ѝ трепереше от вълнение, докато обясняваше на Мая, както бе обяснила на другаря Гордик, че не е необходимо да изнудват Мая посредством нея. Тя разбира и приема, че нейната дъщеря трябва да действа само в интерес на партията и страната. Обича Мая и чувства голяма болка за жертвата, която тя трябва да принесе. Но болката не е по-голяма от верността към системата, която им е дала всичко.

Мая никога не бе чувала майка си да говори така драматично и разбираше, че емоциите и тъгата я бяха довели до това състояние. Тя знаеше, че майка ѝ вътрешно е много силна, но никога не бе предполагала, че ще потисне чувствата към дъщеря си чрез една патетична вярност, която на Мая се виждаше странна. Тя се опита да спори с майка си, посочи ѝ, че не дължи нищо на системата, че нейният талант е вроден и че за него не са нужни нито политика, нито патриотизъм. Но майка ѝ разказа за връзките, които баща ѝ използвал, за да може Мая да извлече всички преимущества от таланта си, как бе ходатайствал пред директора на Малий театър, за да ѝ осигури не само назначение в трупата, но и покровителство и подтик за кариерата ѝ. После накара Мая да се разплаче и почти да изпадне в шок, когато ѝ каза, че за първото турне на Запад било уредено предварително с Олга Ланова, за чиято дубльорка тя се бе подготвила, да се разболе преди последното представление и така Мая да стане героиня. Това било нещо, което никога не би ѝ признала, тайна, която щяла да отнесе в гроба си, но сега, в този момент, Мая трябвало да разбере на кого какво дължи.

Накрая Мая избухна в сълзи. След седмици душевно напрежение всичко това ѝ дойде твърде много. Стана от масата и отиде в стаята си, съблече се и легна, но остана будна часове наред, докато съзнанието ѝ непрекъснато я връщаше към думите на майка ѝ. В четири сутринта тя чу как леглото в другата стая поскърцва. Стана, облече халата си, отиде в стаята на майка си и запали лампата. Майка ѝ лежеше, подпряна на възглавницата, с подпухнали от плач зачервени очи. Те се спогледаха и останаха така дълго, после Мая загаси осветлението, пхна се в леглото до майка си и се сгуши в нея. Преди да заспи ѝ каза, че ще направи всичко, което трябва.

Хоук не разбираше нищо от това, което се говореше, но все пак се опитваше да придаде колкото е възможно по-интелигентен израз на лицето си и внимателно гледаше, докато Уизнър посочваше различните части на модела и говореше за контейнери с въглероден двуокис, обективи за прицелване и други устройства. Моделът беше в мащаб едно към двадесет и Хоук се опитваше да си представи размера на целия лазер. Щеше да бъде голям приблизително колкото спалнята му и това го накара да се удиви на развитието на науката, което позволяваше да се издигне такова устройство в космоса на тридесет и шест хиляди стъпки височина, после да се разположи в необходимите координати и да се насочи толкова точно, че да порази определен обект на земята в радиус от пет метра. Отново се опита да следи лекцията на Уизнър, но докато той разказваше за електромагнитния спектър, Хоук се предаде и заоглежда помещението.

Намираха се в четвърта зона на сигурност в базата на военновъздушните сили на САЩ в Палмдейл, Калифорния. Хоук беше предприел инспекционно пътуване, за да провери напредването в конструирането на лазера. Уизнър бе дал простор на енергията и знанията си. Освен Хоук и Мийд, който изглеждаше извънредно отегчен, в залата се намираха още двама души в бели престилки и с отчетливо изписан на лицата им израз на превъзходство. И двамата бяха учени и разбираха за какво говори Уизнър. Хоук почувства, че трябва да зададе някакъв по-интелигентно поставен въпрос.

— А какво става със системата за контрол върху разсейването?
— попита той.

Уизнър се усмихна към двамата мъже в бели престилки и почука по една цилиндрична издатина по тръбата на лазера.

— Поставено е тук. Откровено казано, Мортън, досега ти можеше да следиш обясненията ми, но принципите, на които действа това устройство, ще ти се видят по-сложни. Ако настояваш, ще се опитам да ти ги обясня.

По лицето на Мийд се плъзна сянка на ужас, Хоук се засмя и каза:

— Не, не, остави, Елиът. Чудех се дали това дяволско нещо ще действа точно.

— О, ще действа, Мортън, ще действа.

Хоук погледна часовника си с многозначителен жест и Уизнър каза:

— Сега нека разгледаме телеметрията, момчета.

Всички станаха, Хоук се ръкува с двамата учени, измърмори нещо като „Добре сте си свършили работата“ и „Давайте нататък“ и заедно с Мийд последваха Уизнър към вратата.

Униформен пазач провери пропуските им с ултравиолетови лъчи и отбеляза нещо върху таблото. Влязоха в асансьора, спуснаха се два етажа по-надолу, преминаха дълъг коридор и спряха пред друго контролно табло. Пазачът им подаде сини карти за идентификация.

— Сигурност на всяко ниво поотделно — каза с удоволствие Уизнър, като ги вкарваше през една врата, а Хоук изгледа красноречиво Мийд.

Влязоха в обширно, боядисано в бяло помещение. Край едната стена бяха подредени компютри, а край другата — чертожни дъски. Двама мъже в бели престилки работеха пред масите. Уизнър ги представи като Гордън Ранс и Вик Рабърн. След това им изнесе кратка лекция по телеметрия и как сателитът, носещ на борда си лазера, може да се свързва чрез радиосигнали с компютрите на земята. Посочи с ръка към Ранс и каза:

— Гордън е един от водещите експерти на НАСА по телеметрия. Той участва при проектирането на всички системи на програмата „Аполо“ до Луната. Имаш ли да добавиш нещо, Гордън?

Ранс отрицателно поклати глава:

— Не, мисля, Елиът, че ти каза всичко.

В главата на Хоук за миг светна някаква сигнална лампичка, но Уизнър продължаваше да говори как Ранс и Рабърн са проектирали насочващото устройство и разрушаващия механизъм и как цялата техника, включена в този проект, за тях е просто като детска играчка. Между другото, каза Уизнър, те ще привършат с конструкторските чертежи след десет дни, а после ще се върнат в Хюстън. Последваха нови ръкостискания, Хоук повтори комплиментите си и тримата напуснаха помещението.

Беше минал вече цял час и обядваха в трапезарията, когато сигналната лампичка в главата на Хоук напомни за себе си. Той остави вилицата и остро попита Уизнър:

— Оня там, с телеметрията, откъде е?

— Кой от двамата?

— Ранс. Откъде е той?

Уизнър изглеждаше озадачен.

— Ранс ли? Вече ти казах, че е човек от НАСА, а основната му база е в Хюстън, в космическия център „Джонсън“.

Хоук клатеше глава:

— Не, искам да кажа къде е живял преди? Какъв е по произход? Стори ми се, че този момък има слаб английски акцент.

— О — кимна Уизнър. — Да, англичанин е. Постъпи в НАСА през 1960 г., след като англичаните се провалиха с проекта си за ракетата „Синя лента“. В НАСА постъпиха тогава цял куп техни специалисти и техници, около дузина, че и повече.

Хоук хвърли поглед към Мийд, после студено каза:

— И ти си го ангажирал в този проект?

Уизнър започваше да се дразни.

— Виж какво, Мортън, той е американски гражданин повече от петнадесет години. От техните малцина останаха тук и получиха гражданство. Бил е разследван от вашите хора и те са го одобрили. Върви да провериш.

— Разбира се, ще проверя. Дяволски си прав, ще проверя. — Отново погледна към Мийд, който извади бележника си и записа нещо.

— Имаш ли някой друг като него? — осведоми се Хоук.

— Не — отговори Уизнър, — в НАСА има още трима или четирима. За Бога, Мортън, погледни нещата в перспектива. Тези момчета ни оказаха голяма помощ, за да стъпим на Луната. По дяволите, те дори получиха грамоти от президента.

Хоук се наведе напред и каза натъртено:

— Елиът, изслушай ме. Една от причините, поради която англичаните се съгласиха да работят за този проект и ни дадоха гръб, е, че просто искат да разберат доколко вие контролирате проблема с разсейването на лъчите. Да не би да си забравил онзи малък фарс в Париж?

Уизнър се опита да възрази, но Хоук вдигна предупредително ръка.

— А Гемъл се опита да вкара тук човек за свръзка, който да наднича зад раменете ви, и можеш да се обзаложиш, че те още не са се отказали.

Сега Уизнър ядосано заговори:

— Проповядваш на покръстени! Аз вече съм работил на този фронт. Работил съм в продължение на години. Да не би да мислиш, че ще рискувам! — Той посочи с ръка трапезарията. — Видя нашата охрана. Казах ти, че сигурността е подсигурана отдел по отдел, зона по зона. Ранс има разрешение за синята зона и това е всичко. Няма начин да се промъкне до самия лазер, до конструкторския отдел или дори до машината за унищожаване на документи в стаята на секретарките, така че зарежи това, Мортън.

— Работата му не позволява ли да установява някакви контакти?

Уизнър въздъхна:

— Вече ти казах — той се занимава само с телеметрия. Работи върху проектирането на сигналната система, която контролира сателита, това е всичко.

— А насочващото устройство?

— Разбира се, то ще бъде на тридесет и шест хиляди километра от проклетия лазер.

Уизнър отново въздъхна.

— Хайде, Елиът, отпусни се. Казваш, че всичко ще бъде готово след няколко седмици?

— Да. И те няма да имат повече контакт с проекта. Дори няма да знаят за какво са го проектирали. Дори не знаят, че в тази работа е намесен лазер. Казах ти: нашата система за сигурност работи отдел по отдел, зона по зона.

Хоук, изглежда, се успокои, изсумтя и поръча питиета. Но веднага след като напуснаха с Мийд зоната, той нареди на помощника си да направи двойна проверка на всеки член от екипа на Уизнър.

Бутонът на вътрешния телефон на бюрото на Гемъл светна и секретарката му съобщи, че е пристигнал мистър Чийтам. Той й нареди да го въведе и да сервира чай. После отвори чекмеджето на бюрото си и извади две досиета.

Чийтам беше нисък, приятен човек с неопределена възраст. Имаше тънки мустачки и подобно на някои свои сънародници, не се грижеше да бръсне косъмчетата по скулите си, което му придаваше леко комичен вид.

Той седна срещу Гемъл, който четеше досиетата и разглеждаше снимките. От време на време се протягаше към чашата си, отпиваше глътка чай и несъзнателно изтриваше устните си с бяла кърпичка.

Като затвори папката, Гемъл вдигна очи и попита:

— Някакви въпроси, Рей?

Чийтам отрицателно поклати глава:

— Не, изглеждат напълно готови.

— Трябва да приличат на съвсем обикновени нещастни случаи.

— Не се безпокойте, ще изглеждат такива. Благодаря за чая.

Чийтам стана и се насочи към вратата.

— Те не са лоши хора, Рей — подхвърли след него Гемъл.

Чийтам се обърна:

— Това не прави работата по-лесна, нали знаете.

Гемъл разпери ръце.

— Извинявай, беше глупаво от моя страна. Мразя всичко това.

Чийтам се засмя нерадостно:

— В края на краищата поне получаваме пенсия.

Той излезе от кабинета и тихичко затвори вратата зад себе си.

ТРЕТА КНИГА

Беше типичен прием, даван на балетна труппа по време на турне. Списъкът на гостите включваше предани любители на балета, които се поздравяваха един друг с шумна фамилиарност, както и доста широк кръг от катерещи се по социалната стълбица посетители, дошли да се възползват от безплатните напитки.

И все пак Лев Тюдин мислеше, че е възбуждащо и интересно. Това беше първото му задгранично пътуване като представител на КГБ с балета на Малий театър. Гордик бе решил, че Лев ще бъде на мястото си, когато „лястовичката“ разпери криле.

Балетът беше изпълнил програмата си в Копенхаген, Бон, Брюксел и Париж и Тюдин бе изпитал огромно удоволствие. Единствената лека сянка бе преминала по време на последната им вечер в Париж, когато го събудиха посред нощ, за да му съобщят, че един от младите балетисти е изчезнал. Служителите към театъра се опасяваха, че е избягал, но после го откриха в някакъв бар за хомосексуалисти и го върнаха в кошарата.

Тази вечер бе първата им в Лондон, а от другия ден започваха едноседмичните представления на труппата в „Колизеума“. Тюдин мислеше, че това е странно име за театър. То предизвикваше асоциации за древните знатни римляни, наблюдаващи как лъвовете и тигри разкъсват християните. Погледът му обходи залата, изпълнена с млади балетисти. Сред тях не се забелязваше лъв, но той мярна една от младите танцьорки от кордебалета, която преди няколко вечери в Брюксел се бе държала като същинска тигрица.

Погледът му трудно откриваше Мая Кашва, защото дребната ѝ фигурка бе заобиколена от група почитатели. Присъствието ѝ предизвикваше фурор навсякъде, където труппата бе имала представления. Това бе първото ѝ турне като примабалерина, а славата ѝ предшестваха изявите ѝ още от Русия. Отзивите на пресата от континента бяха възторжени и макар че лондонските критици бяха известни със своята заядливост, Тюдин реши, че нейният танц ще разтопи ледените им сърца.

В групата, заобиколила балерината, той забеляза своите хора. И тримата. Двама мъже и една жена. Бяха ги подготвили внимателно за предстоящите събития, също както и самата Мая. Единственият липсващ участник беше онзи мъж. Тюдин погледна часовника си и почувства леко пробождане от внезапен страх. Центърът на КГБ в Лондон бе потвърдил, че Гемъл тази сутрин е бил в града. Бяха го видели да напуска малкия си дом на една странична улица и да влиза в Петуърт Хаус. Но приемът бе започнал преди почти час и повечето от гостите бяха пристигнали.

После Гемъл се появи на входа и Тюдин шумно издиша между предните си зъби, както винаги правеше в моменти след напрегнато преживяване. Той гледаше как Гемъл пресича залата към бара, спирайки се от време на време, за да поздрави някои от присъстващите. Тюдин погледна към групичката, заобиколила Мая, улови погледа на един от своите и кимна почти незабележимо към Гемъл, който вече бе стигнал до бара. Мъжът кимна в отговор и Тюдин се облегна на стената, отпивайки от питието си, докато внимателно наблюдаваше разгръщащата се сцена.

Бяха нужни около петнадесет минути, за да могат Мая и Гемъл случайно да установят контакт. Първо, хората на Тюдин умело разрешиха групичката около Мая. Директорът на „Колизеума“ бе внимателно отведен настрана от шефа на трупата на Малий театър, за да обсъдят репетицията на другата сутрин. После журналистката от „Дансинг таймс“ и сътрудничка на „Гардиън“ бе увлечена в сериозен разговор от лондонския кореспондент на ТАСС. Бавно, един по един, групата около Мая се стопи. Останаха само Мая и двама от хората на Тюдин. Разговаряйки, тримата се отправиха към бара, където Гемъл бърбеше със сър Патрик Фейн, но в същото време наблюдаваше приближаващата се балерина.

Дори в другия ъгъл на помещението до Тюдин достигна високият, носов глас на сър Патрик, когато той започна представянето.

— Питър, драги приятелю, запознайте се с мис Кашва...

Гемъл каза нещо, което Тюдин не можеше да чуе, усмихна се, протегна ръка и Мая хладно я стисна. Малко по-късно сър Патрик бе умело изтикан встрани и Гемъл и Мая останаха сами. Разговорът им продължи десетина минути, а в очите на Тюдин килимът на пода около тях се превърна в шахматна дъска. В момента, когато друг гост на

приема навлизаше в това поле, той или тя ловко биваха отстранявани от някой руснак. Всичко това до голяма степен приличаше на балет. Гемъл сякаш въобще не го осъзнаваше, защото цялото му внимание беше съсредоточено върху Мая. Тюдин я гледаше с възхищение, както я бе наблюдавал на всички приеми в последните седмици. Сега започваше да разбира как така бе останала недокосната. Тя се държеше съдържано и дистанцирано с мъжете, лицето ѝ не изразяваше почти никакви емоции, каквото и да ѝ казваха. Той знаеше, че зад гърба ѝ в трупата я наричат Айсберга. Но танцът ѝ на сцената притежаваше топлота и страст, които очевидно показваха огромна сила и дълбочина на чувствата. Навярно всичките ѝ емоции се съсредоточаваха в акта на танца, в музиката и нейната интерпретация, като не оставаше нищо за личния ѝ живот. През последния месец той бе видял как доста привлекателни и силни мъже бяха правили отчаяни усилия да пречупят нейната съдържаност — и всички бяха пропаднали.

Наблюдаваше я внимателно и отначало реши, че нейното отношение към Гемъл е свързано с разработката, но после долови едва видими нюанси и инстинктът му показа, че това не е игра.

Мая обичаше да стои малко по-далеч от хората, с които разговаряше. Освен това погледът ѝ рядко се задържаше за по-дълго върху лицето на събеседника, а блуждаеше встрани, докато ѝ говореха. Но сега, когато беше до Гемъл, Тюдин забеляза, че тя е застанала близо до него и че рамото ѝ почти докосва ръката му. Макар че лицето ѝ запазваше обичайното хладно изражение, погледът ѝ не се отклоняваше от Гемъл. Всеки друг наблюдател на тази сцена щеше да пропусне детайлите, но Тюдин можа да почувства как в този момент между двамата се поражда близост. После видя как Гемъл се засмя, бръкна във вътрешния си джоб и ѝ подаде нещо. Тя го погледна, а после го пусна в чантичката. Двамата си сбогуваха, тя се обърна, а Гемъл се насочи към бара. Тюдин се отлепи от стената и без да се оглежда наоколо, тръгна към изхода.

Двадесет минути по-късно тя влезе в стаята, затвори вратата след себе си и се облегна на нея. Тюдин я изгледа с присвити очи, седейки на леглото.

— Тази вечер той заминава — каза тя с тъжно спокойствие.

— Къде?

Мая поклати глава:

— Не каза. Просто по работа.

— Дявол да го вземе!

Възкликанието се откъсна от устата му с истинска жар, после я погледна в лицето и видя как тя дяволито му се смееше.

— Но ще се върне след четири или пет дни и се надява да присъства на последния спектакъл.

— Ти, малка вещице! Не ме влудявай!

Тюдин се изправи, прекоси малката стая и си наля чаша шотландско уиски. Мая отиде до единствения стол и седна.

— Искаш ли нещо? — попита той, сочейки бутилката.

— Може би шампанско.

Той се засмя, отиде до телефона и поръча бутилка „Мьойе е Шандон“, после пак седна на леглото.

— Разказвай, малка вещице, разказвай всичко по ред!

Мая кръстоса краката си, наслаждавайки се на неговото нетърпение. Много бавно тя поклати глава.

— Не, Лев. Питър Гемъл не е от този тип хора, които ми се иска да ритна където и да е.

Тюдин бе изненадан не от онова, което тя каза, а от завистта, която го заля. Това чувство бе започнало да се трупа неумолимо в него. Всъщност за пръв път то се появи, когато я видя в кабинета на Гордик. Тюдин бе доста интелигентен, политически мотивиран човек и никога в живота си не се бе влюбвал истински. По някакъв начин това отразяваше собствената му несигурност, защото той се смяташе за тромав, дългурест и непохватен мъж, и въпреки че можеше да оцени и се възхити на красотата, не допускаше, че дълбокото чувство, което изпитва към някоя прекрасна жена, може да бъде взаимно. По време на турнето той разбра, че чувствата му към Мая все повече се задълбочават и сега, когато тя бе готова за мисията си, той се чудеше какво да направи. От една страна, беше възбуден от възможностите, които тази мисия му разкриваше, от друга — мисълта, че Мая се отдава на друг мъж, му причиняваше огромна болка. Особено след като ги видя заедно и разбра, че нейните чувства вече бяха предназначени за Гемъл.

Навярно лицето му го издаваше, защото тя внезапно каза:

— Льова, защо си толкова тъжен?

Той поклати глава:

— Не съм тъжен, Мая, просто мислех.

Усмивката ѝ беше мека и изпълнена с разбиране:

— Не, сигурна съм в това. Имам очи, наблюдавах те през последния месец и знам какво мислиш.

Той понечи да възрази, но тя вдигна ръка и каза:

— По-добре не казвай нищо, Лев, но бих искала да знаеш, че твоето присъствие на турнето и това, че сега си тук, го направи далеч по-приятно. Просто искам да останеш в Лондон и след това. За мен би било утешение да знам, че си наблизо.

— Само да можех — отговори той, — но е невъзможно. Трябва да спазваме обичайната процедура, а англичаните ще станат подозрителни, ако остана. — Сега успя да се усмихне. — Но аз ще мисля за теб, всички ще мислим за теб — и не само за твоята мисия и нейния успех. — Почувства как в тона му се промъква нарастващо вълнение и си наложи да върне разговора към задачата ѝ. — Нали не си забравила кодовите думи и как да ги използваш?

Усмивката ѝ помръкна:

— Не, Лев, всичко е в главата ми и особено „кожените ботушки“. Надявам се, че времето няма много да се затопли, иначе разговорът ни ще прозвучи доста странно.

— Нервна ли си? — попита той.

— Не, преди бях нервна. Сега вече съм решила и ще мина през всичко, за да се справя, през всичко.

Последва мълчание, нарушено след малко от почукване на вратата. Лев стана, отвори и посрещна сервитьора с шампанското.

Мортън Хоук се гордеше със зрението си и беше решен да открие лагера. Той мислено раздели на сектори долината и ниските хълмове отвъд и внимателно ги претърси един по един. Гемъл му беше казал, че там има три влекача и два платнени навеса, в обхвата на кръгзора му, в радиус от две мили. Хоук завърши претърсването си. Нищо.

— Е? — попита Гемъл зад гърба му.

— Почакай.

Хоук отново започна с първия сектор. Очите го заболяха от напрежението и от блясъка на слънцето, но той беше упорит човек и

ако имаше някакъв лагер, приютил дузина мъже и много оборудване, беше решен да го открие на всяка цена. Минаха още десетина минути и отново не успя да съзре нищо, а в гласа на Гемъл се прокрадна нетърпение.

— И така?

Хоук се обърна и поклати глава.

— Сигурен ли си, че е над земята?

Гемъл се ухили и скочи на мястото на шофьора в ландроувъра.

— Да вървим.

Друсайки се в колата, те минаха по пясъчния склон и прекосиха долината, като през цялото време Хоук се взираше напрегнато през предното стъкло на автомобила. Когато почти достигнаха ниските хълмове, в най-отдалечения край изведнъж пред тях се появи лагерът. Трите огромни каравани образуваха триъгълник, а в средата му имаше два сенника. Всичко беше боядисано в кафеникави петна, а над лагера бе опъната камуфлажна мрежа.

— Complimenti за специалиста ви по камуфлаж — заяви Хоук.
— Само ако някой се натъкне на лагера случайно, може да го открие.

Двама мъже повдигнаха единия ъгъл на мрежата и ландроувърът мина под нея. Гемъл посочи малко сканиращо устройство във формата на чиния, което бавно се въртеше върху покрива на единия от влекачите.

— Двоен радар за откриване на човешко присъствие — каза той.
— Работи денем и нощем и не може да пропусне нищо.

Хоук одобрително кимна:

— Харесва ми. Страшно ми харесва.

Те излязоха от колата, а Алън Бойд слезе по стълбичките на едната каравана. След като се здрависаха с Хоук, той се обърна към Гемъл.

— Напуснал е Медина вчера сутринта, така че ще трябва да пристигне в пещерата около 16 часа днес. — Погледна часовника си.
— Това значи след около три часа. — Тръгна към караваната. Гемъл и Хоук го последваха и влязоха.

— Това е оперативната ни квартира и комуникационният център — обясни Бойд на Хоук. В единия ъгъл бяха монтирани радиооборудване и монитор за радара. Пред екрана седеше оператор и наблюдаваше мигащите светлинки.

В центъра имаше маса и подредени край нея столове, а в другия ъгъл бе поставен малък хладилник. На стената бяха закачени няколко едромащабни географски карти. Гемъл се канеше да каже нещо, когато Хоук вдигна ръка в знак всички да замълчат. Вслушаха се внимателно, но се чуваше само някакво тихо бръмчене.

— Оня, който е обезшумил генератора, е свършил страхотна работа — заяви Хоук.

— Благодаря. — Гемъл посочи през малкото прозорче към другите два влекача. — Единият е предназначен за хранене и спане, а в другия е поместено оборудване.

Обърна се и приближи към картите на стената. На едната беше показана част от местността югоизточно от Медина. Гемъл посочи една карфица, забодена на картата.

— Това е пещерата. — Пръстът му очерта линия и спря върху друга карфица. — А ние сме тук. На седем километра по въздушна линия над тези хълмове. Влекачът с оборудването е свързан с пещерата с многожилен кабел.

Той леко се отмести встрани и посочи напречен разрез на пещерата.

— Точно тук.

— А къде са високоговорителите и всичко останало?

— Оставям на Уилямс да обясни.

— Уилямс?

— Нашият звуков експерт — свръхспециалист, можеш да ми вярваш. — Гемъл се обърна към Бойд. — Между другото, как се държи това момче?

Бойд се ухили:

— Прилича на дете, което са пуснали във фабрика за играчки.

— А иначе какво работи? — попита Хоук.

— Занимава се с рокконцерти.

— Какви рокконцерти?

— Ами концерти. Когато за пръв път видя пещерата, каза: „Какъв фантастичен купон бих могъл да направя тук!“

Хоук изглеждаше объркан. Попита Гемъл:

— Сигурен ли е този човек?

— Нямай грижа — увери го Гемъл. — Подписа декларация за сътрудничество и за опазване на държавна тайна, а после няма да го

изпускам от очи.

— Но той ли именно е човекът за тази работа?

— Кажи ми, Мортън — попита Гемъл, — разочаровало ли те е нещо досега?

— Не — отвърна Хоук, — ни най-малко.

— Значи няма да те разочароват и Мик Уилямс и неговата постановка.

Тази нощ Абу Кадир спа добре, поне до един час преди да се разсъмне. Беше събрал малко съчки и си бе направил огнище точно до входа на пещерата, защото нощите в пустинята бяха студени. Единственият звук от мрака отвън идваше от пукането на скалите, които с падането на температурата сякаш се наместваха, но това не обезпокояваше съня на Абу Кадир, защото беше свикнал с шумовете на пустинята. Час преди зазоряване нещо го сепна. Той се пробуди и остана да лежи, заслушан край себе си. Струваше му се, че е чул някакъв глас. Един далечен глас, който го вика по име. Дълго напряга слуха си, но не чу нищо, протегна ръка и хвърли още съчки в огъня, защото потръпваше от студ. После чу гласа отново, но той сякаш не идваше отвън. Струваше му се, че този глас прозвуча в главата му, достигайки до ушите му отвътре, и беше тих, но ясен глас, който два пъти отекна в мозъка му: „Абу Кадир! Абу Кадир!“

Той бавно се изправи, опря колене в гърдите си и ги обгърна с две ръце. Не мръдна чак докато слънцето изгря, но не чу нищо повече. Дълго остана така, после притегли меха, пийна вода от него, излезе навън в пустинята и с часове се разхожда пред входа на пещерата. Спираше от време на време, за да се освежи с вода от меха, и се опитваше да се успокои. Един час преди залез събра съчки и отново запали огън. Седна край него и не помръдна оттам. Очите му, вперени във входа на пещерата, бяха сякаш безжизнени. Той не забеляза как светлината бавно премина в мрак. Този път въобще не заспа. Седеше на мястото си неподвижен като скалите край него. Гласът се появи отново, малко преди зазоряване, но този път призова не само името му.

Мик Уилямс седеше на въртящ се стол на колелца. Носеше избелели, измъчени от дълго носене дънки, стара тениска и каубойски ботуши. Очите му постоянно се движеха между малкия червен екран на монитора сред многобройните приспособления и апарати и светодиодите на отчитащите прибори, подредени в полукръг. Зад гърба му бяха застанали Гемъл, Бойд и Хоук. Към тавана на караваната бяха монтирани високоговорители. Хоук вече познаваше цялата апаратура, защото следобед Уилямс му бе обяснявал функциите ѝ в продължение на повече от два часа. Беше му показал многопистовия магнетофон, който можеше да предава дванадесет паралелни линии с гласове; смесващата конзола за тридесет и два канала, която задействаше магнетофона и оставяше дванадесетте канала да създават специални звукови ефекти. Тези ефекти и оборудването, което ги произвеждаше, бяха наистина великолепни.

Този следобед Уилямс им ги бе демонстрирал, като първо записа гласа на Хоук, а после го прекара през звуковия спектър, променяйки стъпка по стъпка цялото му характерно звучене, правейки го безплътно, и накара Хоук да се върти и обръща заедно с движението на лентата — в един миг гласът му долиташе като ехо, пристигащо много отдалеч, а в следващия се вихреше вътре в собствената му глава. Уилямс обяви, че в пещерата резултатът ще е още по-добър. Акустиката там била фантастична. В наподобяващия катедрален купол таван на пещерата бяха монтирани осем говорителя. Арабинът щеше да чуе глас, про шумяващ като полъх на вятър, шепот в ухото, в главата, придвижващ се заедно с неговото движение. Глас без източник и без посока. Глас, който би могъл да принадлежи на безсмъртно създание. Дузина свръхчувствителни микрофони щяха да дадат възможност на Уилямс да чуе реакцията на арабина и да произведе всякакви промени в гласа чрез сложна система от хармонизатори, таймери за забавяне, стабилизатори и модулатори, с което щеше да увеличи объркването на човека в пещерата.

Освен това на тавана в пещерата бяха поставени две видеокамери, които посредством затворените си вериги правеха образа още по-интензивен. Сега мониторът показваше неясен червеникав силует на седнал мъж. Ако той станеше и отидеше на друго място, Уилямс можеше да придвижи звука, да го обгърща с него, като го прекарва от един говорител в друг.

И накрая имаше прожекционен апарат за холограми, който с помощта на лазер създаваше триизмерен образ. В този случай изображението щеше да е неясна, подобна на привидение фигура, спускаща се в центъра на тъмната пещера.

След като лекцията завърши, Хоук почувства как въодушевлението му се увеличава, но и бе принуден да попита.

— Няма ли възможност лентата да се повреди или да настъпи проблем със захранването?

Уилямс го погледна убийствено, а Гемъл се засмя и каза:

— Мортън, оборудването е изпитано и прегледано по възможно най-прецизния начин. Мик действа с най-съвършената система.

Хоук изглеждаше убеден и поздрави тонрежисьора, който само сви рамене и отбеляза, че всичко може да се направи, ако човек разполага с неограничен бюджет.

— Колко? — обърна се Хоук към Гемъл.

— С транспорта — около един милион долара.

Хоук мрачно кимна. Чудесата не излизат евтино. Но това беше дреболия в сравнение с голямото чудо, което предстоеше след няколко седмици.

Мортън надникна в монитора зад рамото на Уилямс и се загледа в смътната седнала фигура. С ъгъла на окото си видя как Гемъл поглежда часовника си.

— Хайде сега — меко прошепна той, ръцете на Уилямс се протегнаха напред и започнаха плавно да натискат бутоните, докато една огромна ролка бавно се завъртя, диодите засвяткаха, сочейки параметрите на звука и през монитора се разнесе загадъчният глас:

— Абу Кадир! Абу Кадир!

ЧетириТЕ чифта очи наблюдаваха екрана и видяха как Абу Кадир замръзна и остана вцепенен, а гласът зашепна. Гемъл се наведе към Хоук и започна да му превежда арабските думи.

Хоук гледаше екрана като хипнотизиран. Гласът на Гемъл придоби ритмична, пулсираща интонация, докато предаваше поезията на езика на Корана:

*В името на Господа, който създаде
човека от съсирена кръв, говорете!*

*Твоят Бог е чудо,
който научи хората
на неща, които те не знаеха,
защото бяха слепи.*

Хоук беше виждал превод на записите, които бе изпратил на Фолк преди седмица. Знаеше, че думите са същите, които архангел Гавраил отправил към Мохамед в 612 година. Тези думи бяха породили мощна религия, която щеше да прекоси света.

Но думите, които сега Гемъл шепнеше в ухото му, никога преди не са били произнасяни. Те говореха за погазения ислям, за разрухата и отклоненията, за еретичните мисли и еретичното поведение. За изопачаването и злоупотребата с Божието слово, предадено чрез пророка Мохамед. Но сега, чрез неговия пратеник Абу Кадир, словото отново ще стигне до вярващи и невярващи и всички щяха да го чуят и да се молят в светлината на Откровението на Мохамед.

Абу Кадир се изправи и бавно се обърна. Чертите на лицето му не можеха да се различат на монитора, но гласът му изведнъж се разнесе през високоговорителите в автомобила, един разтреперан, звучащ като стенание глас.

Гемъл се вцепени. Той знаеше наизуст дванадесет различни варианта, записани на многопистовия вариант и направи избора почти мигновено.

— Седма писта — сухо нареди той.

За миг пръстът на Уилямс докосна друг бутон, после още един. Гемъл рязко нареди:

— Холограмата, Мик!

Уилямс се протегна, натисна един бутон и всички впериха поглед в екрана.

— Няма да можеш да я видиш — обясни Гемъл на Хоук. — Тя не може да премине върху екрана.

— Как изглежда? — попита Хоук, останал без дъх.

— Човек може да съзре само някаква неясна форма, но в неговото състояние тази форма ще придобие образа на архангел Гавраил.

— Но какво ще види?

— Онова, което иска да види.

На екрана Абу Кадир се размърда. Главата му се склони, ръцете му се вдигнаха с длани нагоре и протегнати пръсти, после той внезапно падна на колене, след това по очи с все така протегнати напред ръце — в позата на пълно подчинение и покорство.

— Свършвай! — изскърца гласът на Гемъл. Уилямс откъсна очи от екрана, натисна бутоните и във вътрешността на караваната настъпи тишина, прекъсвана само от дълбоко дишане. След миг Хоук почна да тупа Гемъл по гърба, после Мик Уилямс, който доволен се хилеше, и накрая Алън Бойд, изтриващ с голямата си ръка потта от лицето си.

— Изключи! Направихме го.

Уилямс натисна бутон, екранът се изчисти, а тишината отново се върна във фургона. Всички се обърнаха към Гемъл.

Той сведе очи, пое дълбоко дъх и каза спокойно:

— Всичко е чудесно. Успяхме. Но там, в пещерата, има един човек. Един прост, неук човек. — Примирено сви рамене. — Та ние, значи, изхарчихме един милион долара, за да го накараме да повярва, че е месия. Предполагаме, че това е необходимо — но нека не се правим на герои.

Настъпи удивено мълчание, после Хоук вметна малко язвително:

— Мислех, че си атеист.

Гемъл мрачно се засмя:

— Атеист съм. Всички ние сме малко атеисти, иначе нямаше да сме тук. — Обърна се към Хоук. — Мортън, мен ни най-малко не ме засяга кощунствената страна на онова, което стана. То просто означава, че ние извратихме съзнанието на един човек. Сега, след няколко месеца, той ще бъде готов да застане пред два и половина милиона души и да се провъзгласи за пророк. Ще го направи с абсолютна, сляпа вяра, защото видението му каза, че този ден Аллах ще бъде с него. — Гласът му прозвуча твърдо и той бутна с пръст Хоук в гърдите: — И, ако вие, момчета, не направите така, че Бог да се появи в този ден, някои от тези два и половина милиона души ще разкъсат бедното копеле на парчета.

— Не се безпокой — отговори ухилено Хоук. — Напоследък Бог действа научно. Ще се появи. Той или Елиът Уизнър. А сега, какво ще кажете за по едно голямо уиски?

Гемъл отрицателно поклати глава:

— Не, не може така, Мортън. Ние се намираме в една фундаменталистка ислямска държава. Коранът забранява алкохола.

— И ти си се заразил?

— Разбира се, че не. — Гемъл посочи с ръка апаратурата. — Стига ни да ни пипнат с това, а каса уиски само ще прибави и обида към нарушението.

— По дяволите! — възкликна от сърце Хоук, а Алън Бойд сухо се изсмя.

— Ако сме съгрешили и ако има Бог, ние ще свършим пътя си точно при дяволите.

Оркестърът на лондонския „Колизеум“ засвири първите тактове от увертюрата на „Баядерка“. Мая Кашва, облечена в туника и тюрбан за ролята си, наблюдаваше през един процеп на завесата как Питър Гемъл сядна на десетия ред на партера. Изглеждаше изморен и измъчен, както и гласът му, прозвучал по телефона този следобед. Тюдин й каза, че са го видели да влиза в дома си и тя му се обади един час по-късно. Отговори й безучастно, но след като чу името й, гласът му се пробуди. Мая го попита как е минало пътуването му и той отвърна, че било чудесно. После му обясни защо не може да вечерят заедно. Опитала се да отмени ангажимента си, но било много трудно, защото това била последната вечер на трупата преди заминаването й за Русия, а точно тогава хората ставали много нервни. Всички трябвало да присъстват на прощалното парти. Надява се да я разбере. Гемъл я увери, че наистина я разбира, а така или иначе довчера ще може да я види на сцената.

Последва дълго мълчание, после той попита:

— Още ли сте на телефона, Мая?

— Да — меко отвърна тя. — А тази вечер, Питър, вие ще бъдете единствената ми публика. Аз ще танцувам за вас. — И затвори.

С развитието на действието Питър наистина го повярва. Знаеше добре, че една голяма балерина е в състояние да танцува така, че да накара всеки отделен човек от публиката да мисли, че е на сцената единствено заради него. Но това, което гледаше, беше съвсем различно. Мая Кашва танцуваше само за него и изпълнението й бе съвършенство, примесено със страст. Разделителната линия между техниката на танца и чувството изчезна и нейното вълнение се предаде на останалата част от трупата и на цялата публика. Но единственият, който бе завладян напълно от тази страст, седеше на десетия ред в партера. Накрая, при кресчендото, се чувстваше измъчен и изтощен. Когато публиката избухна в аплодисменти и отправи обожанието си към сцената, той стана от мястото си, проби си път през фойето,

излезе във влажната, студена нощ и вървя пеш четири мили до малкия си дом. Направи си силно кафе, сипа си коняк и потъна в дълбокото кресло, за да остане най-последна насаме със себе си.

В претъпканата гримьорна трудно можеше да се намери място за цветята и почитателите. Те се изливаха като поток по тесния коридор — смесица от оживени гласове и цветове.

Мая беше спокойна, но изтощена. Седеше с гръб към огледалото, свита в креслото, и едва чуваше глъчката наоколо. В съзнанието си отново преживяваше спектакъла стъпка по стъпка. Тялото ѝ щеше да запази спомена за всяко движение. Това беше от онези моменти, когато събитията и обстоятелствата се сливат в едно, за да създадат върховния полет на душата на артиста. Мая Кашва знаеше, че в бъдеще щеше да танцува също толкова добре, но никога като тази вечер, че една от съставните части на върха, който бе достигнала, бе мъжът, когото тя сега трябваше да излъже и навярно да унищожи. Това вече нямаше значение. През последните два часа му бе подарила част от себе си.

Лев Тюдин стоеше до вратата и я наблюдаваше през навалищата. Изпитваше най-различни чувства: напрежение от това, което предстоеше, вълнение от онова, което видя на сцената, тъга, защото разбираше кое бе направило спектакъла така неповторим. Видя как Мая вдигна очи, погледна го и кимна. Той започна да избутва хората от гримьорната. Когато затвори вратата след последния, Мая обърна креслото към огледалото и започна да сваля грима си. Лев остана до вратата, гледайки отражението ѝ. Отново усети нейния поглед.

— Мая — спокойно каза той, — гледал съм те на сцената десетки пъти през последния месец. Сега те видях как танцуваш. Нямам думи да ти кажа колко беше прекрасна. Никога няма да го забравя. Благодаря ти.

Тя му се усмихна в огледалото. Усмивката ѝ беше изнурена.

— Навярно бе за последен път, Лев.

Той поклати глава:

— Не мога да повярвам. Не искам да повярвам.

Тя отново се завъртя с креслото и го погледна право в очите, лицето ѝ беше бяло и лъщеше от крема.

— Всичко свърши — въздъхна. — Скоро ще бъда само лястовичка, която търси стряха за гнездото си.

Лев отговори с болка в гласа:

— Ти танцува за него.

— Да, Лев, танцувах за него. Може би това е всичко, което мога да направя за него. Може би това е всичко, което той иска от мен.

Тюдин пое дълбоко дъх.

— Ще видим... Всичко е подготвено. Ти просто ще се измъкнеш от партито около полунощ, а после през страничния изход — от хотела. Проверили сме, на „Странд“ винаги има много таксита, дори по това време. На шофьора ще покажеш визитната картичка. Пътуването ще отнеме десетина минути, не повече.

— Не — прошепна тя, — това е пътуване за цял един живот.

Гемъл седеше в дълбокото кожено кресло на малката си всекидневна. Двете стени до тавана бяха заети от рафтове с книги. В единия ъгъл на стаята имаше стереоуредба. И останалите предмети отразяваха характера му. Малка масичка с гарафи с малцово уиски, полска житна водка, коняк „Хенеси“, шери „Ла Ина“ и комплект кристални чаши „Уотърхорд“.

На стената висяха две литографии на Хуан Миро, а на масичката встрани бе поставена малка пластика на Кендо. Атмосферата бе леко небрежна, като на помещение, в което се живее. Десетките книги не бяха подредени като декорация. По кожените кресла, софата и пода удобно бяха разхвърляни възглавници. На една поставка бе струпано течение на списанието „Яхтинг Монтли“ Килимът беше скъп, персийски, ръчна изработка, който в по-добри дни би трябвало да виси на стената.

Това беше стая, в която живееше светски, самотен мъж, не особено богат, но в състояние да задоволява някои свои прищевки, човек, който живееше удобно и по свой начин.

Но сега Гемъл бе неспокоен. Краткият му следобеден сън не бе успял да компенсира дългия нощен полет от Аман и смяната на часовите пояси. Това и силното емоционално въздействие на спектакъла му причиняваха силно главоболие. Пусна си една соната на Шуберт и си наля още коняк, но чашата му остана недокосната, а след

няколко минути спря уредбата, защото мисълта му не можеше да се успокои.

Остана в тишината около час, почти задрямал, а в съзнанието му се блъскаха картини: тъмната пещера... зелените светлини на светодиодите по смесителния пулт... едно момиче, крехко и гъвкаво, което танцуваше пред вътрешния му поглед... неясният, измислен образ на един изнемощял човек... танцуващото момиче...

На вратата се позвъни.

Валеше проливно и макар че бе застанала под малката козирка над входа, косата ѝ се бе намокрила, докато изтича от таксито. Гемъл гледаше как колата потегли в тесния проход и се отдалечи; после отново погледна момичето, облечената в дъждобран фигурка, мокрите ѝ коси, бледото лице и огромните изплашени очи.

Устните ѝ се разтвориха, сякаш се опитваше да каже нещо, но не издадоха звук. Шумоленето от дъжда усилваше мълчанието, а после тя вдигна ръце към лицето си и конвулсивно почна да риде, той протегна ръцете си, привлече я вътре и затвори вратата към студената, мокра нощ.

В Ленгли, Вирджиния, поради часовата разлика бе още ден. Даниел Бранд четеше в кабинета си подробния доклад на Хоук. Авторът седеше срещу бюрото му с тънка пура между пръстите и израз на очакване върху лицето. До него бе Лио Фолк. Той държеше копие от същия доклад, но тъй като четеше по-бързо от директора, вече бе привършил.

Бранд приключи, затвори папката, положи я върху бюрото, облегна се в креслото си и погледна Хоук през цигарения дим.

— Изненадваш ме, Мортън.

— Наистина ли?

— Да. — Бранд посочи доклада. — Той е лиричен. Искам да кажа, начинът, по който си го написал.

— Лиричен ли?

— Да, нещо като „Хиляда и една нощ“.

Хоук се наведе напред и заяви пламенно:

— Така беше, Дан, така беше. Би трябвало да го видиш сам.

Бранд изсумтя, отново взе доклада, избра един пасаж и зачете на глас:

„Операцията беше планирана и проведена с изключителна точност. Нито един, дори най-дребен детайл не беше пропуснат, всички възможности бяха взети предвид. Задоволителният резултат беше постигнат на почти най-високо възможно равнище на професионализъм.“

Върна отново доклада на бюрото си и се обърна към Фолк:

— Тук Мортън като че ли мисли, че вещниците на Макбет са няколко стари бабички.

— Много вещици са наистина такива — отговори Хоук, — но този екип наистина е нещо първокласно, а самият Гемъл по-специално е майстор в работата си. Би трябвало сам да видиш какво стана.

Фолк тупна по папката на коленете си:

— Но ти казваш, че към края той бил малко странен.

Хоук се замисли за миг, после внимателно изрече:

— Той го планира и го организира блестящо. Той е твърд и интелигентен човек и целият му екип изключително го уважава, дори изпитва страхопочитание към него...

— И все пак?

Хоук разпери ръце:

— Не съм сигурен. В края той беше — как да кажа — ... поддаде се на емоциите си.

Директорът посочи отново доклада:

— Според мен ти си се поддад на емоции. Чел съм твои доклади. За пръв път тук забелязвам някаква сянка на емоционалност.

В гласа на Хоук прозвуча отбранителна нотка:

— Добре де, мога да се съглася с това донякъде. Не можеше да остана безразличен. Искам да кажа, докато гледах този човек с неговото видение и т.н. Все пак успях да прикрия чувствата си, докато Гемъл ги показа.

— Мислиш ли, че има някакви съмнения? — попита Бранд.

— Не, съвсем не. Просто си мисля, че е човек и че за пръв път го показва.

Бранд дълбоко се замисли, като се въртеше с креслото си. После отново се усмихна:

— Той може би е далеч по-чувствителен от теб, Мортън. Може би си струва човек да играе срещу него покер.

Хоук поклати глава:

— Точно това си мислех и аз, но след четиридесет и осем часа в тази проклетата пустиня вече бях вътре с осемстотин гущерчета.

Бранд избухна в смях, Хоук се ухили и продължи:

— Той съвсем не е крехко пиленце, Дан, и вече чака да ни прилапа. Как върви работата на Уизнър? Екипът му проверен ли е?

— Разбира се, Уизнър се движи точно по разписание, а екипът е проверен — никакви външни очи.

— Нито дори Лийми и Ранс?

Бранд стана сериозен.

— Нито дори Лийми. Но това между другото. Два дни след връщането си в Хюстън, Ранс излязъл с яхтата си в залива, за да лови риба. Изглежда, докато е бил в открито море, в трюма изтекъл газ. Вероятно е станало късо съединение или нещо подобно. След пет мили Ранс и яхтата му хвъркнали във въздуха.

Настъпи дълго мълчание, докато Хоук гледаше директора в очите. После Бранд много бавно поклати глава:

— Не, Мортън, не. Било е нещастен случай. Не сме го направили ние. Никога не бих дал разрешение за това. Човекът беше проверен и сме убедени, че е чист.

— В такъв случай съжалявам за него и за подозренията си — отговори Мортън. — Но така или иначе, Гемъл ме тревожи. Сякаш тази операция е увертюра към нещо друго и аз не мога да разбера какво именно. Харесвам го и уважавам неговия професионализъм, но винаги съм имал чувството, че държи зад гърба си нещо по-специално.

Бранд се наведе напред и сведе очи към бюрото:

— Мислиш, че англичаните се опитват да ни изиграят ли?

Този път се намеси Фолк:

— Не виждам как могат да го направят. Кандидатът за Махди бе определен на базата на случайния подбор. Идеята да бъде контролиран чрез Ученика му е блестяща и въпреки че я дадоха англичаните, ние контролираме Ученика, значи ние контролираме и Махди.

— Изглежда бетон — съгласи се Хоук, — но тези момчета могат да бъдат далеч по-хитри от опашката на лисицата.

Директорът се замисли за миг, после се обърна към Хоук:

— Струва ми се, че бих искал да се срещна с този момък. Можеш ли да го накараш да дойде тук?

— Разбира се — отговори Хоук, малко изненадан. — Но ние решихме да се срещаме винаги на неутрален терен.

— О, твърде съм ангажиран точно сега, за да напускам страната — заяви твърдо Бранд, — а в края на краищата е съвсем обичайно един висш служител от разузнаването на нашите съюзници да направи визита във Вашингтон. — Той почука с пръст по доклада. — Аз определено искам да се срещна с него, Мортън. Виж какво можеш да направиш по въпроса.

Гемъл се върна в дневната с чаша димящо кафе. Остави я на масичката пред Мая и седна срещу нея. Беше ѝ дал хавлия, която тя зави около главата си като тюрбан и сега му напомняше на героинята си от спектакъла. Тя взе чашата с две ръце и отпи от нея, като признателно го гледаше.

— Значи вие просто излязохте? — попита той.

Тя кимна:

— Отидох до тоалетната. Бях оставила палтото си там до един шкаф. Преди това забелязах, че хотелът има и един страничен изход. Наоколо имаше много хора, така че аз просто се измъкнах.

Гемъл стана и се отправи към масичката с напитките. Наля две чаши коняк „Хенеси“, подаде ѝ едната и отново седна на мястото си. Мая наля коняка в кафето, вдигна очи и видя как по лицето му пробягна сянка на състрадание.

После той се усмихна вътрешно, отпи от коняка и каза:

— Мая, има две неща, които трябва да разбере веднага. Първо, защо решихте да избягате и, второ, защо дойдохте направо при мен?

На първия въпрос Мая отговори лесно. Заради онова, заради което почти всеки балетист или писател от Източния блок решава да избяга — заради творческата свобода. Тя обичала страната си, но, първо и преди всичко, била артистка и копнеела за пространство за своето творчество, за свободата да се развива. Посочи като пример Нуреев и Баришников, как талантите им разцъфтели и достигнали върха си на Запад. Сега Баришников дори танцува на Бродуей с тръстиково бастунче и сламена шапка.

Гемъл много добре я разбираше. Още съвсем млада, само на двадесет и четири години, тя вече беше достигнала творческите граници, позволени в Русия. В бъдеще щеше да танцува само оня ограничен репертоар, разрешен от системата. Не го изненадваше, че един толкова блестящ талант търси поле за изява в чужбина.

На втория му въпрос тя отговори колебливо: дошла при него по различни причини, някои практически, някои твърде своенравни. Не говорела английски, а неговият руски бил приличен. Знаела адреса му и че той живее сам. Той се интересувал от балет и можел да разбере мотивите ѝ. Почувствала някаква симпатия, някаква определена връзка с него. Знаела, че ще е сам, а тя се нуждаела от някого, с когото да поговори. Нуждаела се от някого, който да я подкрепи.

— Имаше ли някакви други причини? — попита той и тя сведе поглед към полупразната си чаша с кафето. Настъпи мълчание, докато очевидно се опитваше да вземе решение. Накрая пое дълбоко дъх, вдигна глава и го погледна право в очите.

— Да. Знаех, че заемате важен пост в държавата. В тукашния апарат.

Гемъл я изгледа много твърдо и изведнъж разговорът прие съвсем друг облик. Сега той се превърна в разпит, при който задаващият въпросите изчакваше мълчаливо отговора, който би могъл да му разкрие нещо ново. Мая потръпна и се хвърли с главата напред:

— Знаех, че работите за разузнаването.

Изгледа го предизвикателно.

Въпросът му прозвуча сухо:

— Откъде?

Тя му припомни за първата им среща в Брюксел преди три години. Каза му как Савич, човекът на КГБ в групата, я предупредил.

— А сега? — запита той. — Предупреди ли ви някой?

— Не.

Той се изправи.

— Мая, няма да се забавя много. — Посочи към масичката с напитките. — Налейте си, ако искате.

Излезе от стаята и след миг тя чу как телефонът леко звънна при вдигането на слушалката. След десетина минути стана и си наля още коняк. Този път го изпи чист.

Бе минал повече от половин час, когато Гемъл се върна. Мая страхливо го гледаше, докато той седна на старото си място. Заговори й меко, но много сериозно:

— Мая, изслушайте ме внимателно. Обикновено, когато някой от Източния блок избяга, процедурата е стандартна. Беглецът подава молба пред служител от Външно министерство за придобиване на временно политическо убежище, което получава почти винаги. После се подава молба за постоянно местожителство, тук или в друга страна, по избор на кандидата. В случая с вас нещата стоят малко по-различно.

— В какъв смисъл?

— Защото вие дойдохте направо при мен. — Той се усмихна за миг. — Не защото работя в разузнаването. Просто обстоятелствата са доста по-различни.

Взе чашата си, пресуши я, после отиде до масичката с напитките и си наля още. Сега каза през рамо:

— Мая, след малко тук ще дойдат едни хора. Те ще ви отведат в къща извън града и ще ви разпитват няколко дни.

Обърна се и видя изплашените й очи.

— Няма да ви направят нищо лошо, но вие трябва да им кажете истината — абсолютно всичко.

Страхът й нарастваше. Чашата в ръцете й започна да трепери, а устата й конвулсивно потръпваше.

— Няма да ви сторят нищо лошо — повтори меко той. — Но това е необходимо. Не се безпокойте, Мая. Нищо лошо няма да ви се случи. Там е много удобно. Наистина е приятно.

Наблюдаваше я, докато тя се опитваше да се овладее.

— Вие ще бъдете ли там?

— Не, не е възможно.

— Задължително ли е да отида?

Той въздъхна:

— Да, Мая. Дори и да си тръгнете оттук, за да отидете в някой полицейски участък и да поискате убежище, всичко ще свърши там, в онази къща извън града.

— Защото съм дошла направо при вас ли?

Той кимна.

— Много неприятности ли ви създадох?

— Съвсем не. Мисля, че разбирам защо дойдохте при мен. Но аз просто трябва да се убедя.

Въпросът ѝ беше изпълнен с ужас.

— Нали няма да ме върнат?

— Не, ако им кажете истината.

Тя изглеждаше озадачена:

— Но какво мога да им кажа? Какво искат да знаят?

Изведнъж обърна главата си при шума на спираща пред къщата кола и трепна при рязкото отваряне на вратата.

Гемъл се изправи, отиде до вратата и каза:

— Те искат да знаят всичко.

В първия момент двамата мъже, застанали в слабата светлина на прага, облечени в закопчани догоре, препасани с колани тъмни палта ѝ се сториха заплашителни, но когато влязоха в осветената стая и сърдечно поздравиха Гемъл, Мая малко се успокои. Единият от тях, около тридесетгодишен, имаше обло, приветливо лице и открита усмивка. Другият беше дребен и доста по-възрастен. Когато свали палтото си, Мая видя, че под него носеше стара плетена вълнена жилетка, на която липсваше едно копче. Гемъл представи младия като мистър Бенет, а по-възрастния като мистър Грей. Докато им наливаше питие, те споделиха с Мая колко ужасно е времето. И двамата говореха приличен руски.

Когато всички се настаниха удобно, мистър Бенет извади два документа от джоба си и ѝ ги подаде, като обясни, че единият представлява молба за предоставяне на временно убежище, а другият е заявление, в което тя потвърждава, че отива с тях по собствено желание. Мая видя, че документите са написани едновременно на руски и на английски, и докато четеше руския текст, мистър Грей се обърна към Гемъл на английски:

— В руското посолство е настъпила огромна паника, сър. Всеки търси нанякъде, коли пристигат и тръгват, ние няма да бъдем единствените, които ще прекарат безсънна нощ.

— Бъдете внимателни с нея — каза Гемъл. — Тя е изплашена и много напрегната.

— Да, сър. Струва ми се, че всички големи артисти са много напрегнати.

Гемъл се усмихна:

— Някои повече от другите. Но тя е много млада.

Мая свърши с четенето на документите и Бенет ѝ подаде писалка. Тя погледна към Гемъл и когато той ѝ кимна, подписа двата листа.

Станаха и Гемъл ѝ помогна да облече палтото си. Изведнъж една мисъл порази балерината:

— А дрехи! Аз нямам никакви дрехи!

— Не се безпокойте, госпожице — каза внимателно мистър Грей.

— В Мандли разполагаме с всичко, от което имате нужда, а след няколко дни ще можете да си купите някои неща.

Тя изплашено погледна към Гемъл, който я хвана за ръка и я поведе към вратата.

— Всичко ще бъде наред, Мая, обещавам ти. След няколко дни ще се видим.

Той остана на вратата. Когато колата стигна до ъгъла и завиваше, той видя бледото ѝ лице, обърнато към него от задната седалка.

— Също като пощенски гълъб.

Периман се извърна от прозореца и мократа сива гледка. От мястото си пред голямото бюро Гемъл разпери ръце в безмълвен жест. Намираха се в кабинета на Периман и шефът му беше настроен цинично. Върна се до бюрото, седна и погледна насмешливо.

— Но е твърде очевидно — отговори Гемъл. — Дори за КГБ.

Периман се облегна в креслото, сплете пръсти и отправи взор към тавана, който се нуждаеше от боядисване.

— Възможно е — каза той, — въпреки че понякога, макар и рядко, те могат да бъдат много деликатни. Но защо право при вас?

Сега Гемъл се изправи и отиде до прозореца. Но гледката и оттам беше потискаща и още повече помрачи настроението му.

— Какво е станало? — попита той.

— Почти нищо — отвърна Периман. — Грей казва, че се държи доста положително, но има и някакви предупредителни светлини. Първо, баща ѝ бил високопоставен служител в КГБ. Второ, един месец преди турнето отсъствала от трупата. Твърди, че имала разтеглено сухожилие и е почивала с майка си.

— Възможно е — намеси се Гемъл. — Примабалерините в Русия имат изтощителен режим.

— Наистина е възможно — съгласи се Периман. — Между другото, не можем да установим къде е майката след нейното бягство. Нашите хора в Москва удариха на камък, тя се опита да телефонира от Мандли, но изглежда, че линията е прекъсната.

— Това е нормално.

— Съгласен съм, но не е нормално една избягала руска балерина да отиде направо при заместник оперативния шеф на МИ-6.

Гемъл се обърна и въздъхна:

— Значи това автоматично я прави „лястовичка“, така ли?

Периман протегна ръка, разтвори една папка върху бюрото си и извади снимката, прикрепена от вътрешната ѝ страна.

— Това автоматично я прави заподозряна. В края на краищата тя е много красива.

Хвърли крадешком поглед към Гемъл.

— Повечето балерини са красиви — това върви с професията.

— Така е — загадъчно каза Периман. — Но лично аз предпочитам операта, защото, повярвайте ми, повечето примадони фактически са толкова непривлекателни, колкото и темпераментни.

Гемъл отново въздъхна.

— Би могло да има и други причини.

— Обяснете ми.

— О, тя ме познаваше отпреди. Срещали сме се два пъти. Мис Кашва не говори английски, а знаеше, че аз говоря руски и...

Замлъкна за миг и Периман се наведе напред, като внимателно го наблюдаваше.

— Продължете, Питър.

— ... и... между нас има някакво привличане.

— Наистина ли?

— Да.

Периман промърмори сякаш на себе си:

— След две кратки срещи, продължили всяка по не повече от десетина минути, и след интервал от три години вие открихте някакво „привличане“?

Гемъл се върна до креслото си и каза замислено:

— Това не е нещо, което може да се проследи. Него или го има, или го няма. Всъщност има го.

— А точно намереният момент, Питър? Има два месеца. Синхронизирането е толкова логично.

— Турнето беше планирано преди година и половина.

Периман се съгласи.

— Това е факт, но КГБ може да бъде много гъвкаво. Искате ли шери?

Гемъл кимна и Периман отиде до масичката с питиетата в ъгъла.

— И така, какво ще правим?

Гемъл внимателно проучваше гърба му.

— Ще действаме съответно.

Периман се обърна и донесе чашите до бюрото.

— Не сме очаквали нещо така очевидно, но пък и често надценяваме КГБ. — Усмихна се разочаровано. — Нещо, което те рядко правят, що се отнася до нас.

— А аз как да действам? — попита меко Гемъл и в кабинета се възцари странна тишина.

— След два месеца — каза накрая Периман. — Тогава ще стане, нали? Всичко е точно планирано.

— Точно така — отговори Гемъл. — Сега тежестта пада върху американците. Утре трябва да отлетя за Вашингтон за няколко дни, за да поработим по окончателните подробности за настаняването ни в главната квартира в Аман. Изглежда, директорът на ЦРУ иска да ме поогледа. Бойд наблюдава Ученика в Джеда. Всичко друго се придвижва нормално. Слуховете тръгнаха, а средствата за масово осведомяване вече ги подхващат. През октомври въздухът ще е пълен с очакване.

— А как се държат американците?

— Както се полага. Те доста открито поискаха контрол над Ученика. Бойд уж му дърпа конците, но ЦРУ има цял екип в Джеда, който не е там за слънчеви бани.

— Нито за пийване и забавление — допълни усмихнато Периман. — Но това трябваше да се очаква. Не, работата е там, че през следващия месец вие така или иначе ще трябва да изчаквате.

— Така ли?

— Да, нека да разберем дали мис Кашва не е наистина „лястовичка“.

— А ако не е?

— Тогава ще трябва да потърсим другаде, а вие ще можете да проучите параметрите „на привличането“.

Гемъл твърдо то изгледа:

— А те кога ще приключат с нея?

— След два-три дни — когато се върнете от Вашингтон. И трябва да ви кажа между другото, че там всички я харесват.

— Наистина ли?

— Наистина. Грей докладва, че е очарователна, обезоръжаваща и интелигентна. Че поведението ѝ е безусловно, естествено и откровено.

— И?

— И че всички са убедени, че е „лястовичка“. Но красива „лястовичка“.

Имамът бе свидетел на всичко и след това надълго и нашироко го разказваше. Мъжът влезе в джамията, когато вярващите се бяха събрали на молитва. Служителят на Аллах го забеляза с ъгълчето на очите си и твърдеше, че от пръв поглед е познал, че у него има нещо. Мъжът разгъна молитвеното си килимче, после бавно отиде до една от чешмичките, разположени в стените на джамията, и изми ръцете и краката си. Дотогава Хаджи Мастан не беше го съзрял, защото се бе прострял ничком в молитва. Имамът гледаше как мъжът се връща към килимчето си. Приликата беше потресаваща. Това бе човекът от сънищата на Хаджи Мастан.

Потвърждението беше драматично. Когато молитвата завърши и правоверните се изправиха, Хаджи Мастан, който бе тръгнал към изхода, замръзна на място. Очите му срещнаха очите на мъжа през тълпата, а после, както разказваше имамът, настъпи някакво странно вълнение, което обхвана всички вярващи. Един след друг хората оглеждаха двамата мъже. Тълпата утихна, после се раздели. Хаджи Мастан много бавно тръгна напред, застана пред онзи мъж и каза:

— В името на Аллах, всемилостивия, ти дойде.

Мъжът протегна ръка, сложи я на рамото на Хаджи Мастан, вгледа се дълбоко в очите му и промълви:

— Дойдох да те подиря.

После свали ръката си, обърна се към изхода на джамията и Хаджи Мастан го последва.

Хоук си беше сложил кухненска престилка, от онези, които се завързват на врата. На нея беше изобразена весела кокошка от порода легхорн. Той стоеше в дима зад скарата, обръщаше парчетата месо с вилица и отпиваше от висока чаша канадско уиски. Двамата му синове, застанали от двете му страни, също с напитки в ръце, критикуваха всяко негово движение. Гемъл седеше пред дългата дървена, поставена на подпори маса заедно с Джулия, приятелката на по-голямото момче и други две девойки.

— Толкова обича да приготвя скарата — каза Джулия. — Това е един от малкото му часове, когато наистина си почива. — Тя тъжно се усмихна. — А другите са, когато боядисва къщата.

Гемъл се засмя:

— Да, говорил ми е за това. Вие би трябвало да му построите една малка къща за гости в градината и да го оставите да човърка по нея, за да му се пълни душата.

— Идеята е чудесна, Питър.

— Защо пък да не си я построи сам? — намеси се жената отдясно на Гемъл. — Това ще го ангажира за години напред.

Тя беше съпруга на генерал от Пентагона. Наели бяха съседната вила. Другата двойка бяха по-млади хора, около тридесетте. Той беше съдружник в една от най-престижните адвокатски кантори във Вашингтон и очевидно предопределен за политическа кариера. Жена му беше привлекателна, жива и както реши Гемъл, извънредно амбициозна, но независимо от това много очарователна и с нея се разговаряше приятно. Самият генерал беше от този род хора, които според Гемъл отговаряха на представата му за висш военен. Речникът му беше изпъстрен с неологизми, резултат от бракосъчетанието на военното дело и компютрите.

Въпреки че бе заобиколен от непознати, Гемъл се чувстваше спокоен. Срещата му с директора на ЦРУ следобеда беше преминала много добре или поне Хоук го беше уверил, че е така.

— Знаеш как стават тези работи, Питър — каза му той, докато пътуваха с колата обратно към Вашингтон. — Директорът иска да отмъкне своето парче от тортата. Той води истинска война в Белия дом срещу останалите съветници на президента и ако всичко мине както трябва, Бранд ще се издигне на самия връх, а този копелдак е извънредно амбициозен.

Гемъл се изненада от безгрижния начин, по който Хоук говореше за своя шеф, защото Мортън обикновено запазваше дълбоко в себе си мислите си; после Гемъл разбра, че американецът изразява приятелските си чувства по този начин. Знаеше, че след първото чудо в пустинята той окончателно бе спечелил уважението на Хоук. Цветът на тяхното приятелство се разтвори именно поради това уважение. То се засили още повече, когато Хоук предложи на Гемъл да му гостува

вкъщи на домашна скара и да се запознае със семейството му и някои техни приятели.

Гемъл прие поканата с известни задръжки. Не се чувстваше много добре на светски събирания и не знаеше как ще се впише в една типично американска семейна среда.

Страховете му бяха неоснователни. Когато влязоха в къщата, там топло го приветстваха Джулия и двете момчета на Хоук. По-късно, докато Мортън приготвяше скарата и преди да пристигнат останалите гости, Гемъл остана сам в кухнята с Джулия. Тя му каза с цялата си откровеност, характерна за мнозина американци, колко се радва, че Мортън го е довел, за да се запознаят.

— Това е така рядко събитие — каза тя. — Той почти никога не смесва работата си с личния живот. — Усмихна му се обезоръжаващо. — Мисля, че това е поради характера на дейността му, ала за мен е истинско удоволствие да ви видя у дома.

Гемъл промърмори нещо учтиво, а тя наклони глава встрани и го изучава в продължение на няколко минути.

— Той толкова рядко се сприятелява с колегите си. Обикновено се държи настрана — повтори тя.

— О, ние трябва да работим заедно — отговори Гемъл, леко учуден. — Това, че сме тук, ще ни помогне да продължим по-нататък.

— Вие сте така сдържан — засмя се тя. — Знаете ли, че той много ви харесва?

Гемъл сви рамене.

— И двамата имате еднакъв произход — продължи тя. — Той ми го каза. Каза, че произлизате от бедно семейство и че сте постигнал всичко благодарение на своята работа, съвсем като него.

Гемъл се усмихна:

— Мисля, че е прочел досието ми.

— А вие, без съмнение, сте прочел неговото. Знаете ли, че моето семейство е извънредно богато?

Гемъл кимна.

— А знаете ли, че Мортън никога не е взел един-единствен цент от баща ми и до ден-дневен не позволява това нито на мен, нито на децата?

— Не знаех, Джулия, но това отговаря на всичко, което знам за характера му, и точно затова го харесвам.

Навън се разнесоха гласове и тя го изведе, за да посрещнат пристигащите гости.

Хоук постави подноса с пържолите на масата и сложи най-голямата в чинията на Гемъл. Той удивено го погледна:

— Наистина ли мислиш, че ще изям всичко това? Та тук има половин крава!

— Няма проблем! — отговори засмяно Хоук. — Особено ако имаш с какво да го прокарваш!

Той посочи с ръка, единият от синовете му се протегна и наля вино в чашата на Гемъл.

— По-лекичко! — изсмя се Питър. — Трябва да взема самолета рано сутринта!

— Единственият начин за пътуване — намеси се генералът — е човек да раздели пътя си на три порции. Когато трябва да предприема някое дълго пътуване, предпочитам да взема самолета в това състояние, а слизам дори още по-натъпкан. — Широко се засмя. — Затова и се стремя да пътувам с гражданската авиация.

Хоук седна и тупна генерала по гърба.

— И затова ако трябва да задействаме силите за бързо реагиране, ще ни трябва четиридесет и осем часа. Докато намерим дежурния.

Разговорът се прехвърли на Средния изток, но Гемъл забеляза, че името на ЦРУ въобще не се споменава. Той слушаше с интерес и забеляза, че и тримата американци имаха еднакви възгледи за провежданата в момента политика. Възгледи, които съвпадаха с решенията на новата администрация. Всъщност беше време да се действа твърдо. Руснаците и другите комунисти уважаваха само този противник, който умееше да ги настъпи. Сега почнаха да хвалят английската Желязна лейди и я описваха като единствения европейски лидер, който има нещо в главата си. Въвлякоха и Гемъл в разговора с няколко умело подхвърлени от Хоук въпроса. Докато говореше и слушаше, пържолата изчезна.

— Виждате ли, не беше толкова много — каза Джулия. — Вземете си още мъничко.

Гемъл твърдо отказа:

— Ще ми стигне за цяла седмица, Джулия, но наистина беше много вкусно.

После се обърна към Хоук:

— Ти си имал скрити таланти.

Двете момчета и приятелката на големия станаха и започнаха да разтребват масата. Тогава жената на адвоката се обърна към Гемъл:

— Разбрах, че сте специалист по балета. Какво стана с онази балерина, която току-що избяга?

Гемъл се опита да запази безстрастния израз на лицето си, но Хоук забеляза леката реакция.

— Хубава ли е? — попита той. — Виждал ли си я да танцува?

— Да, гледал съм я два пъти. Тя е сред най-големите балерини в света.

— Дали ще остане в Англия? — попита Джулия.

— Не знам — отговори Гемъл. — Доколкото разбрах, още не е решила.

Разговорът се насочи към руските дисиденти и хора на изкуството, избягали на Запад.

— Това е сигурен знак — каза жената на генерала, — че тяхната система не действа. Те са елитът на страната си, живеят по-добре от всеки друг, а все пак напускат. Никой не е видял някой западен артист да го направи.

Гемъл подхвърли:

— Навярно идват тук заради пържолите.

Всички се разсмяха, а после приятелката на големия син се появи с огромен ябълков сладкиш и кана сметана, а Гемъл с изненада откри, че е в състояние да изяде и голямо парче от десерта.

По-късно всички пиха кафе и ликьор, големият син заяви, че ще заведе приятелката си на дискотека, а по-малкият отиде в стаята си, за да учи. След няколко минути другите гости се сбогуваха и си тръгнаха, а Джулия влезе в кухнята и остави Хоук и Гемъл на верандата с бутилка коняк. Известно време пиеха и разговаряха за операция „Мираж“. Хоук се владееше, но Гемъл все пак усети вълнението му. Обсъдиха установяването на главната квартира в Аман и по-специално комуникационната мрежа, която щеше да им позволи да следят събитията по време на хаджа стъпка по стъпка.

Поради приятелските чувства, които изпитваха един към друг, това беше разговор на равни и накрая Гемъл реши да се възползва от това обстоятелство. Хоук току-що беше напълнил отново чашите, когато Гемъл каза:

— Очевидно е, Мортън, че в кулминационния момент ние ще бъдем изтласкани най-отзад — искам да кажа МИ-6.

Хоук отпи от чашата си и го погледна право в очите:

— Прав си, разбира се. Предполагам, че си го знаел от самото начало. Мога да ти кажа две неща. Първо, ако операцията успее, контролът ще се поеме от съвета по безопасност на президента. Второ, влиянието на Махди ще се използва преди всичко срещу руснаците.

— Ако се действа така открито, ще бъде опасно — отбеляза Гемъл. — В края на краищата КГБ има великолепна организация и те няма да оставят камък върху камък. Само и само да противодействат на това положение.

— Вярно е — съгласи се Хоук — и аз се надявам, че ние ще действаме достатъчно деликатно, за да изиграем козовете си добре. — Той примирено сви рамене. — Но както ти казах, това няма да бъде под моя контрол. Мога само да ти обещаая, че ще направя всичко възможно, за да не им позволя да увеличат прекомерно апетитите си, а между другото ще сторя всичко по силите си, за да те държа в течение — теб и хората ти.

Гемъл знаеше, че Хоук е искрен и че усеща опасността американците да станат прекалено агресивни поради преимуществото, което Махди ще им даде. Хоук си спомни за Причард в малайската джунгла и отново се възхити от изобретателността и проникателността на този човек.

След половин час Джулия излезе на верандата, Гемъл погледна часовника си и стана:

— Ще ми останат само шест часа за сън — каза той.

Хоук също стана. Отиде до телефона, набра някакъв номер. После се обърна към Гемъл:

— Кола на управлението ще те вземе след няколко минути. Ще си бъдеш в хотела след четвърт час.

Джулия влезе, за да донесе палтото на Гемъл, а той доизпи коняка си. Отправиха се към входната врата.

— Беше ми много приятно, Джулия — каза Гемъл, — храната беше превъзходна. Не правете забележки на готвача, иначе може и да останете без него.

Тя се засмя и топло го целуна по бузата:

— Искам да ми обещаете, че ще дойдете да ни видите, когато пак сте във Вашингтон. Дори и Мортън да отсъства, винаги сте добре дошъл. — Пак се засмя. — А кой знае, храната може и да е по-добра.

Обърна се и се прибра вътре, докато една голяма черна лимузина се появи на пътя.

— Следващия път ще се видим в Аман — каза Хоук. — Кога мислиш да тръгнеш от Лондон?

— Не по-рано от три седмици — отвърна Гемъл. — Реших да си взема поне две седмици отпуск. Трябва да си почина.

Хоук изглеждаше изненадан от това и Гемъл продължи:

— Машинката е задействана, Мортън, и до започването на хаджа нямам какво толкова да правя. Бойд контролира Хаджи Мастан — тук той иронично се засмя — с известна помощ от страна на твоите хора. А лазерът и планирането са изцяло във ваши ръце.

— Много добре — отговори Хоук. — Почини си хубаво. Когато се срещнем в Аман, ще имаме дяволски много работа.

Шофьорът от управлението отвори вратата на лимузината, двамата си стиснаха ръцете и Хоук потупа Гемъл по рамото.

— Много се радвам, че ми беше гост, Питър. Ще се видим в Аман.

— В Аман — повтори Гемъл широко усмихнат. Той се вмъкна в колата, а Хоук остана пред входа, докато тя се отдалечаваше. Помисли, че това напълно отговаря на характера на Питър — в най-критичния момент да си уреди две седмици ваканция.

Минаваше вече четвъртият ден, а Мая Кашва все още беше уплашена. Не толкова много обаче, както в първия ден. Докато колата я откарваше през тъмната, влажна околност, тя непрекъснато си повтаряше, че една голяма балерина трябва да бъде също така и голяма актриса. Спомняше си и думите, които Василий Гордик ѝ каза на раздяла: „Има само три неща, които трябва да помниш: не си могла да танцуваш през последния месец в Русия, защото си разтегнала

сухожилие; избягала си заради своето изкуство; отишла си при Гемъл, защото чувстваш някаква симпатия към него. За всичко останало ще им казваш абсолютната истина и не се скъпи на емоционални изблици!“

Тя стоеше пред прозореца на стаята си и гледаше надолу. Слънцето, което се появяваше рядко между облаците, сега беше огряло добре поддържаната градина. Дърветата бяха разцъфнали. Засмя се вътрешно при спомена за тяхната реакция на гневното ѝ избухване. Дължеше се преди всичко на нетърпението ѝ. Те се държаха любезно с нея — и мистър Бенет, и мистър Грей, и готвачът, и икономката. Дори пазачите, които мистър Грей бе нарекъл „извънреден персонал“. Но въпросите им бяха безкрайни и в умората си тя бе направила няколко малки и навярно естествени грешки. Да, в съботата, преди да напусне Русия, майка ѝ беше готвила пиле, а не говеждо — какво от това?! И самолетът бе излетял от Ленинград за Москва в три и двадесет, а не в два и двадесет — какво от това?!

Но те бяха проверили и бяха ѝ задали въпроси, които нямаха никакво отношение към това. Тя се обърка и накрая избухна в сълзи и се разкрещя. Мистър Грей остана невъзмутим, просто седеше на мястото си и остави тирадата ѝ да се лее върху него, но мистър Бенет изглеждаше искрено шокиран от нейните ругатни. Добре, помисли си тя, ако искаш да бъдеш специалист по руски език, ще трябва да приемеш и грозното наред с красивото.

Бяха я върнали в стаята ѝ, икономката ѝ донесе чаша чай, усмихвайки се съчувствено. Тогава Мая реши, че идеята да загуби самообладание е наистина добра.

На сутринта нещата определено потръгнаха по-лесно. Мистър Грей я изведе на разходка в градината и ѝ обясни, че къщата е строена по времето на кралица Ана и била извънградска резиденция на дребни благородници. Данъците върху наследството ги бяха принудили да продадат имението на държавата.

— Ние не екзакутираме нашите аристократи — каза с мека усмивка той. — Ние просто ги задушаваме с данъци.

Тя го попита колко още ще трябва да остане тук и той ѝ отговори да не се безпокои. Скоро всичко щяло да свърши. После Мая го попита за Гемъл, както постоянно правеше, и той повтори дежурния си отговор: мистър Гемъл е в течение, но не бива да го намесваме.

Запита я какво ще прави, след като получи разрешение за постоянно пребиваване в страната. Много балетни трупи, дори от Кралския балет, вече се интересуваха от нея.

Докато вървяха край малко изкуствено езеро, тя го хвана под ръка.

— Поне един месец няма да правя нищо. Първо искам да разбера повече неща за страната ви, да я разгледам, да се срещна с хората. После ще решавам.

Мистър Грей се засмя и попита:

— А няма ли да ръждясате? Искам да кажа, ако не се упражнявате?

Мая се засмя, пусна го и направи няколко пируета по покритата с чакъл пътека. Той стоеше на мястото си и сериозно я наблюдаваше, докато тя спря и застана сериозна.

— Да, мистър Грей, ще ръждясам, ще почна да скърцам, ще пъшкам и ще се превърна в стара жена, ако продължавате да ме държите тук.

Той отново се усмихна и забърза след нея, после тя отново го хвана под ръка и двамата продължиха разходката. Тя знаеше, че той я харесва.

Мая отново огледа градината и реши, че по-късно следобед пак ще се разходи и ако на сутринта започнат отново да ѝ задават въпроси, отново ще изтърве нервите си. Дори Василий Гордик в Москва ще може да чуе нейните крясъци. В този момент по пътеката се приближи кола. Стара кола, с много хромирани части, старомодни калници и големи фарове. Тя спря пред входа и от нея слезе Питър Гемъл. Мая се наведе през прозореца и го извика, той я погледна усмихнато и ѝ махна в отговор.

— Изтървали сте нервите си?

— Да, и вие щяхте да направите същото.

— Толкова ужасно ли беше?

Тя не отговори веднага. Трябваше да помисли. Движеха се по един тесен междуселски път към Лондон. Няколко километра встрани магистралата щеше да ги отведе много по-бързо, но Гемъл беше решил, че трябва да ѝ покаже някои местности от вътрешността на

страната. Тя веднага се влюби в колата му. Беше „Лагонда“ от 1930 година. Мая реши, че тази кола му отива и му го каза.

— Искате да кажете, че е стара, но доста прилично запазена, така ли? — попита той с усмивка.

Тя сериозно поклати глава.

— Те ми задаваха милион въпроси. Мислеха, че съм шпионка, дошла да взриви правителството и да ви превърне в комунисти — поне вас.

Той се усмихна:

— А вие добра комунистка ли сте?

Тя направи гримаса:

— Аз съм балерина, Питър. Моля ви, не ме питайте повече.

Продължиха пътя си мълчаливо, после тя попита:

— Какво ще правим сега?

Той погледна часовника си:

— Ще стигнем в Лондон след около час. Преди да затворят магазините, ще имате достатъчно време да си купите някои дрехи и онова, от което имате нужда.

— Но аз нямам пари.

— Не се безпокойте, Мая. Балетното общество уреди да ви се отпуснат предварително хиляда лири. — Той отклони поглед от пътя, за да я погледне, и се засмя на изненаданото ѝ лице. — Те са убедени, че след като отново започнете да танцувате, ще си ги получат обратно.

Мая се замисли за миг, после попита:

— А след като свършим с пазаруването? После какво?

— О, можете да избирате. Като начало ви направих резервация в един хотел, но ако не желаете да бъдете сама, можете да останете у една моя приятелка. Тя е балерина в Кралския балет. Има голямо жилище в Челси и ще ви приеме с удоволствие.

— Любовница ли ви е? — попита спокойно тя.

— Просто приятелка.

— Не ми харесва.

— Защо?

— Бих предпочела да остана с вас. Не е ли възможно? Ще ви притесня ли? Досадна ли съм?

Той не отговори. Беше се съсредоточил върху пътя.

— Или работата ви е такава? — тъжно попита тя. — В края на краищата вие не ми вярвате.

Той поклати глава:

— Не, Мая, не е това. Но вие почти не ме познавате. Вие сте много млада, а моята приятелка е на вашата възраст. Убеден съм, че там ще се чувствате далеч по-удобно. Тя ще ви покаже всичко наоколо и ще ви помогне да започнете отначало.

Пак я погледна, но лицето ѝ се беше променило, докато гледаше преминаващия край прозорците пейзаж. Продължиха в мълчание няколко мили, после той чу звук, който го накара да се обърне към нея и да спре колата на банкета. Протегна ръка, обърна лицето ѝ към себе си. По страните ѝ се стичаха сълзи.

Докато Питър оставяше пакетите върху леглото в стаята за гости, Мая обиколи малката къща като котка, която изследва новата си обител. Прокара пръст по един плот, за да провери дали няма прах. Кръстоса кухнята, отваряйки и затваряйки шкафовете, огледа готварската печка, надзърна в спалнята му, забеляза някои разхвърляни вещи, разгледа обширната баня с вградена вада, после се върна при него в стаята за гости. Той вдеше чаршафи от един гардероб.

— Прислужницата идва три пъти седмично, но вие ще трябва да си оправяте леглото — каза той.

— Разбира се — безгрижно отговори тя. — Не забравяйте, че идвам от социалистическа страна, в която такава експлоатация е отхвърлена.

Гемъл се засмя:

— Не ми говорете подобни безсмислици. Като държавен артист вие сте отгледана в саксия и са ви угаждали. Умеете ли да готвите?

— Разбира се, че мога. Научих се от майка си. Тя беше извънредно строга.

Когато спомена майка си, ъгълчетата на устата ѝ се отпуснаха.

— Тревожите ли се за нея? — попита той и тя мълчаливо кимна.

— Това е съвсем нормално — каза меко Питър. — За известно време няма да можете да се свържете с нея. Те ще се погрижат за това. Ние ще се опитаме да разберем къде е — добави окуражително и лицето на Мая малко просветля.

— Искате ли да приготвя нещо за вечеря?

Той се засмя и поклати глава:

— Не, тази вечер ще излезем да хапнем в някое спокойно местенце, където няма да ви познаят. Снимката ви се появи във всички вестници, а журналистите дебнат за пикантни историйки.

— Ще се маскирам — каза весело тя. — Ще си сложа руса перука и тъмни очила.

— Няма да се маскирате — каза Гемъл, широко усмихнат. — Това ще значи сама да се хвърлите в лапите им. Така или иначе, не е нужно.

Не беше нужно. Двамата отидоха в малък френски ресторант, осветен от свещи, на ъгъла срещу дома му. Тук очевидно добре познаваха Гемъл, защото им дадоха маса в едно сепаре. Атмосферата беше действително интимна, но през последния половин час между тях витаеше някакво странно напрежение. Това можеше да се очаква, защото двама души, които се харесват и остават за пръв път насаме, естествено се опитват да научат повече за другия — какво харесва или не харесва, какво очаква и какви са амбициите му. Но Гемъл, който знаеше през какво бе преминала тя през последните дни, беше предпазлив, а Мая изведнъж стана свенлива и нервна. С напредването на вечерята и след няколко чаши вино тя се отпусна и започна да се забавлява. Говореше за предишния си живот, за годините, през които беше овладявала изкуството си. Той бе впечатлен да научи за системата, по която бяха ги избирали и пресявали и как тази система позволяваше на държавата да направлява най-добрите таланти още от най-ранна възраст и да им осигурява най-добрите преподаватели. А после, когато една балерина веднъж поемеше пътя си, всичко в живота ѝ вече беше подчинено на нейното изкуство. Беше малко изненадан от обстоятелството, че въпреки затворения си начин на живот, тя беше добре запозната със събитията по света. Тя живо се интересуваше от живота в Англия и въобще на Запад и той ѝ каза, че две седмици няма да ходи на работа, защото ще си вземе отпуск и ще може да ѝ покаже някои места. След няколко дни тя ще трябва да участва в една пресконференция. Медиите искаха информация и щяха да досаждат, докато не получат нещо. Така щеше да се улесни и Вътрешното министерство, защото руснаците го обсипваха като с дъжд от конфети с протестни ноти и неясни намеци за отвлечане и принуда. Един

медиен експерт от министерството щеше да я навести, за да ѝ даде кратки напътствия и да се опита да облекчи мъчението.

Когато преминаха към десерта, той стана малко по-откровен. Разказа ѝ за предишния си живот в малко миньорско селище в Йоркшир. За баща си, който прекарал тридесет години под земята и чиято амбиция през целия му живот бе да изпрати сина си в университет, за да не влезе никога в мината.

— И така ли стана? — попита тя.

— Да. Година след като завърших, той загина при едно срутване заедно с още петнадесет миньори. Месец по-късно аз уредих да сляза в една от най-дълбоките мини в Йоркшир, в Поунтфрак. Там прекарах цял ден, на две мили под земята. — Той повдигна рамене и сухо каза: — Искях да знам.

Мая се протегна и покри ръката му със своята.

— Поне е видял, че мечтата му се е сбъднала, Питър — каза тя меко. — Бил ли си женен някога?

Той накратко ѝ разказа за жена си и за обстоятелствата около нейната смърт, а после с бегла усмивка отбеляза, че най-значителните епизоди от живота му не стават за тема на лековати разговори. Но тя енергично поклати глава. Притежаваше присъщата на руснаците душевност — изпитваше съчувствие пред нещастieto на хората, от трагедията и тъгата им. Такива епизоди правеха характера на човека по-задълбочен. Смъртта на собствения ѝ баща беше засилила обичта към майка ѝ. Тази загуба беше придала нови измерения на нейния танц, беше я направила по-проницателна по отношение на емоционалната страна на изкуството.

После разговорът им се насочи към по-леки теми. Тя попита с какво друго, освен с балет той прекарва свободното си време и Гемъл ѝ разказа за ветроходството. Докато описваше чувствата, които изпитва на яхтата, движеща се само по прищевките на вятъра, за звука на връхлитащите пенести вълни и за надигащите се и пропадащи водни маси, за лодката, която се носи в тихата нощ, тя усети, че той видимо се е отпуснал.

— Можем ли да го направим? — енергично попита Мая, а той се засмя в отговор:

— Няма ли да ви хване морска болест?

— Не знам. Никога не съм опитвала.

— Никога?

Тя поклати глава:

— Питър, през целия си живот аз съм била толкова заета.

— Чудесно! Един приятел има „Дракон“. Ще го помоля да ми го отстъпи за няколко дни.

— А драконите плават ли? — попита дяволито тя.

Той се усмихна.

— Така се нарича един тип яхта. Сега вече не са на мода, но наистина са добри лодки.

— Мисля, че вие харесвате само старомодните неща.

Питър се замисли за миг, после отговори:

— Не всички. Толкова сме заети да осъществяваме прогреса, че понякога захвърляме някои от най-добрите неща, които притежаваме, дори и някои навици.

Направи знак на сервитьора за сметката и я попита:

— Изморена ли сте?

Тя кимна.

— Днес се случиха толкова много неща, а там не можах да спя добре.

Преминаха краткото разстояние до дома му и докато той отключваше външната врата, тя боязливо каза:

— Питър, на ъгъла има спряна кола с двама души в нея.

Той я пропусна навътре и затвори вратата.

— Не се безпокойте — отговори ѝ. — Те ще прекарат там цялата нощ, както и някои от следващите.

— Ваши хора ли са?

— Свързани са с нас.

Отвори малката метална кутия на стената и ѝ показа как да задейства бутоните:

— Това е алармена система. Ако утре сутринта искате да излезете и да се поразходите, преди да съм станал, проверете дали е изключена.

— Не искам да излизам без вас.

Той ѝ се усмихна:

— Мая, вие сте в пълна безопасност. Тези хора непрекъснато ще бдят над вас.

Двамата влязоха във всекидневната.

— Искате ли кафе? — попита той.

Тя поклати глава отрицателно и той усети у нея някакво безпокойство.

— Мая, аз обикновено работя няколко часа, преди да си легна.

— Толкова късно? — учуди се тя.

— Да. Предполагам, че това е като вътрешен часовник. Мисля, че най-добре се съсредоточавам около полунощ.

Замълчаха, докато стояха в средата на стаята и се гледаха, после тя приближи към него, без да сваля поглед от лицето му.

— Питър, благодаря ви за всичко. Обещавам ви, че няма да ви досаждам и да ви преча. Просто ми трябва известно време, за да свикна.

Присегна се, взе ръката му в двете си ръце и съвсем леко го целуна по устните. Едно ефирно докосване, нищо повече. После се обърна и излезе от стаята. За миг той остана неподвижен, загледан след нея, а по лицето му беше изписана лека изненада. Тръсна глава, отиде до масичката с напитките и си наля коняк. После избра касета, постави я в уредбата и стаята се изпълни с меките звуци на „Пер Гинт“ от Григ. Гемъл свали един ред книги от рафта. В отвора се появи метална плоча, около шестдесет на тридесет сантиметра, с дръжка от едната страна. До плочата имаше черен квадрат от наподобяващ пластмаса материал. Той натисна копчето и постави дланта си върху черния квадрат. Чу се лек шум и поредица от прещраквания. Завъртя стоманената ръчка, вратичката се отвори и разкри дълбок сейф. Гемъл извади няколко тънки папки, завързани със зелена лента, и ги отнесе на масата заедно с чашата си с коняка.

На горния етаж Мая лежеше в леглото с отворени очи. Музиката достигаше приглушено до нея. Погледът ѝ обходи малката спалня. На стената имаше две репродукции с пейзажи на Търнър. Завесите на прозореца бяха тъмносини на бледожълти шарки. Тапетите — от тъмна релефна дамаска. Всички мебели бяха стари. Леглото имаше махагонови табли и четири малки стълбчета от всяка страна. Страничните табли и шкафчетата бяха изработени от розово дърво. Мая реши, че стаята ѝ харесва. Че е топла. Реша, че няма дълго да спи в нея и че когато се премести няколко метра по-нататък по коридора, няма да го направи заради Василий Гордик или пък заради матушка Русь.

Пресконференцията бе успешна. През първите няколко минути Мая беше много нервна, докато прожекторите осветяваха помещението, а операторите я викаха по име, за да се обърне и позира за снимки.

Но щом започнаха въпросите, тя забрави притеснението си. Преводачката, осигурена от Външното министерство, беше дребна жена с чувство за хумор, която ѝ помогна да се отпусне.

— Не се безпокойте — каза ѝ тя. — Аз ще превеждам само онези въпроси, на които искате да отговорите.

Мая изложи причините за бягството си с отработена лекота. Оплака се, че не са ѝ дали възможност да се свърже с майка си и обясни, че все още не е решила какво ще предприеме за кариерата си. Първите въпроси от националните всекидневници поставяха ударението върху проблеми от личния ѝ живот и с помощта на преводачката тя пусна плътна, но очарователна димна завеса. Била отседнала при приятели и ѝ трябвало време, за да се приспособи към новите обстоятелства. Усмихна се сладко и помоли репортерите да уважават личния ѝ живот, защото никак не ѝ било лесно. Съгласи се, че времето не е много хубаво, но и в Русия също е студено през лятото. Мисли, че Лондон е прекрасен град, но не може да коментира хората, защото досега се е срещала с много малко англичани.

Накрая специалните кореспонденти започнаха да вмъкват във въпросите си и балета, но репортерите от популярните издания пак се отвлякоха. След още половин час пресконференцията свърши с краткото ѝ изявление, в което благодареше на английското правителство, че ѝ е дало политическо убежище и че е проявило такова благородство. После чиновникът от Външно министерство я отведе и с благодарност ѝ поднесе чаша чай.

Няколко дни по-късно, докато вечеряха, телефонът в дома на Питър Гемъл иззвъня и след кратък разговор той я заведе усмихнато

при апарата.

— Отново са свързали телефона на майка ви. Нашите хора най-после са пробили и тя е на линията. Моля ви, не споменавайте за мен и пребиваването си в Мандли.

Мая радостна взе слушалката, заговори и поплака малко. Задушеното на масата бавно изстиваше.

Половин час след като тя беше затворила телефона, Гордик, Тюдин и Лариса прослушваха записа. В един момент майката на Мая я попита дали има достатъчно топли дрехи и Мая отговори: да, има, но ѝ липсвали нейните ботушки. Гордик триумфално изгледа сътрудниците си и направи знак на Лариса отново да пусне тази част от записа. Когато лентата свърши, той наля три големи чаши с уиски и те пиха за здравето на тяхната „лястовичка“.

Почти по същото време в Петуърт Хаус мистър Грей и мистър Бенет също слушаха записа от разговора, но за разлика от Гордик не откриха нищо многозначително във факта, че на Мая ѝ липсват ботушките. Всъщност разговорът им се стори безобиден. По-късно, докато Бенет приготвяше чая, Грей телефонира на Периман и му съобщи това.

Периман забавляваше лондонския шеф на представителството на ЦРУ и неговата съпруга, които бе поканил на вечеря. И докато домакинът разговаряше по телефона, американецът бързо прехвърли с лъжицата си повечето от супата си от леца в чинията на жена си. Небцето ѝ не беше така чувствително, пък и тя беше предана съпруга.

След като притоплиха задушеното, Мая предаде на Гемъл целия разговор с майка си. Руснаците бяха действали предсказуемо. Бяха разпитвали надълго и нашироко госпожа Кашва и я бяха обвинили, че е подтикнала дъщеря си да избере капитализма. Дъщеря ѝ била неблагодарна за всички облаги, които социалистическата държава ѝ е дала.

Мая се усмихна на Гемъл с пълна уста и забеляза, че майка ѝ е твърда жена и че имала достатъчно много връзки, за да направи живота си поносим. Може би след време Мая ще може да я вземе при себе си на Запад. Какво мисли той? Гемъл отговори уклончиво: много неща зависят от бъдещия политически климат. Но така или иначе, майка ѝ е сравнително млада и в добро здраве.

За Мая връзката с майка ѝ се превърна в почти съвършен завършек на един съвършен ден. Рано сутринта беше приготвила закуската на Гемъл. Той винаги закусваше яйца и бекон с две филийки почти прегорял препечен хляб. Тя се бе отнесла с недоумение към тези обяснения, но той ѝ показа как приготвя яйцата и забеляза с усмивка: „Ако искате да създадете добро настроение на един англичанин, основното е яйцата му за закуска да бъдат приготвени точно както се полага.“

Тя бързо се научи да пържи яйцата на очи, като оставаше жълтъка мек, както и бъркани яйца, които оставаха гладки и не твърде рохки.

— Толкова ли е важно? — го беше попитала тя, докато му поднасяше закуската тази сутрин, и той ѝ разказа историята за двамата ергени, които живели заедно в една квартира в продължение на шест месеца.

Единият бил спокоен, ленив и небрежен човек, който закусвал само овесени ядки, другият бил педантичен, точен и придирчив, а приготвянето на закуската му се превръщало в истински ритуал. Той винаги закусвал сварени яйца, които са втели точно четири минути, нито секунда повече, нито секунда по-малко. Имал дори две часовникови устройства за варенето им, в случай че единият се повреди при изпълнение на тази изключително важна операция. Всяка сутрин, когато разчупвал връхчето на яйцето, той триумфално поглеждал и казвал: „Ето как трябва да изглежда едно правилно сварено яйце.“

След няколко месеца това така започнало да действа на нервите на неговия съквартирант, че той се промъквал в кухнята на зазоряване, изваждал яйцата от хладилника и предварително ги сварявал от една до десет минути.

Така животът на любителя на яйца постепенно започнал да се разпада. Всяка сутрин той извършвал ритуала си, но всяка сутрин яйцата ставали различни. Опитал всичко: първо проверил часовниковите устройства, после почнал да сменя магазините, откъдето купувал яйцата. Дори пътувал до провинцията, за да си купи яйца направо от фермерите. Но неговият съквартирант бил истински садист. Само веднъж той оставил яйцата такива, каквито са, и любителят на съвършеното сварено яйце се насладил на кратък отдих.

Но после всичко започнало отново: яйцата едната сутрин били рохки, а на другата — твърди като камък. Бедният човек направо се разкъсвал. Той не можел да се съсредоточи върху работата си, скъсал с приятелката си и започнал да пие. Накрая престанал да спи нощем и така драмата свършила.

— И какво се случило? — попита Мая, останала без дъх.

Гемъл ѝ обясни, че една нощ откъм кухнята се чул някакъв шум и като слязъл да провери какво става, нашият приятел зърнал съквартиранта си по време на акция.

— И какво направил тогава?

— Пребил го до смърт с тигана.

— Не може да бъде!

— Точно така. И бил изправен пред съда в Оулд Бейли.

— В Оулд Бейли?

— Да, това е най-прочутият съд за криминални престъпления във Великобритания.

— А после?

— Бил оправдан.

— Оправдан ли?

— Именно. Съдията се възползвал от пълномощията си. Описал случилото се като „оправдано убийство“.

Мая втрещено го изгледа и когато видя как тъглчетата на устните му потрепват, се заля в смях.

Сега тя приключи с пилето си и го попита с насмешлива сериозност:

— И така, на очи, бъркани или пържени утре сутринта?

— Бъркани — усмихна ѝ се той. — А пилето беше чудесно.

Тя кимна и започна да прибира масата. Той наблюдаваше движенията ѝ. Дори и при тази прозаична дейност те притежаваха лекота и грация, които му доставяха удоволствие. През последните два дни той беше решил, че тя е най-прекрасната жена, която е виждал. Нейната хубост не се натрапваше, на човек не му се завиваше свят от красотата ѝ, но притежаваше нещо необикновено. В начина, по който правеше някакъв жест с ръка, по който наклоняваше брадичката си, седнаше, обръщаше се, изправяше се или се прозяваше, когато беше уморена. Това беше красотата на котка, красота, в която няма нищо рязко или внезапно.

Тази сутрин те станаха рано и отидоха с колата до един малък пристан край Хамбл. Бе истински английски летен ден, един от малкото през тази година. Беше горещо, но все пак свежо, защото полъхваше лек ветрец. Докато подготвяше яхтата, той забеляза, че вятърът е малко по-силен, но това нямаше да им пречи.

Отплуваха бавно по реката към открито море. Съблякоха се по бански. Мая носеше черни бикини и на него му бе трудно да се съсредоточи върху платната, докато тя обикаляше край него, изследваше лодката и коментираше на глас всичко, което виждаше. По едно време край тях мина увеселително корабче, насочило се нагоре по реката, а върху бака се бяха излегнали няколко момичета без горнището на банските си. Той се засмя, когато забеляза нейното удивление и леко смущение при тази гледка, и ѝ обясни, че днес това е по-скоро правило, отколкото изключение. Тя погледна надолу към леко прикритите си гърди, после поклати глава и срамежливо му се усмихна.

— Изглежда, ще си остана старомодна — обяви тя и той не можа да реши дали това му доставя удоволствие, или леко го е разочаровало.

Питър сви платната на няколко мили от брега и докато яхтата продължаваше да се носи по вълните, Мая извади обяда, а той отвори бутилка вино. Чувстваха се непринудено един с друг и не им се налагаше да запълват мълчанието с думи. След обедата тя се излегна на бака, за да се пече, докато той седеше с въдица в ръката с надежда да хване някоя минаваща скумрия.

На връщане тя хвана кормилото, а той ѝ даде някои основни наставления. Мая притежаваше вроден нюх и след няколко минути вече можеше да преценява посоката на вятъра, да чувства преместването на яхтата, а оживеното ѝ лице издаваше удоволствието, което това ѝ доставяше.

Докато се връщаха в Лондон с колата, спряха пред малка селска кръчма и той я запозна с английската бира. Тя отпи глътка, после направи физиономия, а местните жители, седнали на бара, се засмяха. После един от тях я разпозна от снимките във вестниците и тя трябваше да се разпише на няколко подложки за чаши. Барманът извади бутилка леденостудена водка и тя им показа как да вдигат тост по руски и как да гаврътват питието право в гърлото. Мая беше едновременно стеснителна и приятелски настроена и докато Гемъл

превеждаше думите на заобикалящите ги, забеляза необикновеното ѝ излъчване, което инстинктивно привличаше всички. Когато станаха да си тръгват, целият бар излезе да ги изпрати до паркинга, хората им махаха с ръка и извикаха един последен тост.

Мая излезе от кухнята с поднос, върху който беше подредила кафеника и чашите за кафе. Гемъл бе застанал до стереоуредбата и поставяше някаква плоча. При първите звуци тя изненадано спря.

— Какво е това?

Той се засмя:

— Помислих си, че можем да сменим музиката. Една група, наречена „Сините кристали“.

Мая остави подноса на масичката и докато сервираше бутилката с коняк и две чаши, кимаше в такт с музиката.

— Харесва ми — заяви тя, — но не мисля, че е музика от вашия тип.

— Едва напоследък открих по-широки хоризонти.

Тя наля кафето и коняка, настани се в креслото и взе английския разговорник. Той разтвори сутрешния вестник, който не бе успял да прегледа.

Изминаха десет спокойни минути, после Питър внезапно остави вестника на масата, стана и спря музиката.

Тя любопитно го изглежда. Лицето му беше мрачно.

— Какво има, Питър?

Той направи неопределен жест.

— Нищо. Вижте, мисля да поизляза. Малко ме заболя главата. Чистият въздух ще ми помогне.

Тя скочи:

— Да дойда ли с вас?

— Не, Мая, останете тук, моля ви. Няма да се бавя.

След като той излезе, тя остана загледана в затворената врата с наранен и озадачен израз. После погледна към разтворения вестник. В него имаше малка бележка със снимка. Ако знаеше английски, тя щеше да прочете, че при нещастен случай с кола е загинал тонрежисьорът Мик Уилямс. Наскоро си купил ново порше с турбодвигател, което

този ден карал с над сто мили в час и внезапно се блъснал в тухлена стена.

Бяха минали два часа, когато чу как ключът се превърта в ключалката. Гемъл огледа стаята от прага и я видя, свита на кълбо в едно кресло, вперила уплашен поглед в него.

— Ще трябва да си легнете.

— Да не би да съм направила нещо, което да ви разстрои? Или да ви разгневи?

— Не, Мая, повярвайте ми. Просто исках да се поразходя и да помисля.

Тя се размърда и стана.

— Искате ли малко кафе?

— Не, благодаря ви. Мисля да поработя.

Погледна часовника си. Беше почти полунощ. Миналите две нощи го бе видяла как отваря странния сейф, като поставя ръката си върху черната плоча. Предположи, че това е някакъв нов електронен модел, програмиран да реагира само на определено докосване. Гемъл го правеше небрежно, а после слагаше папките върху масата и работеше, докато тя четеше или слушаше музика.

— Боли ли ви още главата?

— Не, мина ми.

Мая прекоси стаята и сложи ръка на челото му.

— Поне нямате температура.

Останаха така известно време, загледани един в друг. После той вдигна ръка и свали нейната от челото си, пръстите им се сплетоха и той я целуна. Това не приличаше на обичайните кратки целувки за лека нощ. Не беше и леката целувка при поздрав. Беше целувка, появила се в резултат на взаимното физическо и духовно привличане, и продължи дълго. Другата му ръка я обгърна и я притегли по-близо, а тя се изправи на връхчетата на пръстите си, постави ръка на тила му и се притисна към него. Когато се разделиха, тя го погледна, а после сложи глава на рамото му.

Той прошепна в косите ѝ:

— Ще бъде невъзможно да се сдържам, ако останете тук. Ще трябва или да напуснете, или да бъдете изцяло с мен.

Гласът ѝ долетя отдалеч:

— Ще остана.

Той я хвана за ръка и я поведе нагоре по стълбището към спалнята си, а там бавно, едва ли не благоговейно я разсъблече и я положи върху леглото. После я обсипа с целувки, като прокараваше устни по очертанията на лицето ѝ, с ръце върху тялото ѝ.

Устните и кожата ѝ сякаш вибрираха под докосванията му и докато ръката му се спусна по-надолу, тялото ѝ се изви очаквателно в дъга.

Той се отдръпна, загледан в нея, докато разкопчаваше ризата си. Очите им се срещнаха. Тя го гледаше в лицето и погледът ѝ отразяваше желанието ѝ, но и нейната несигурност. Той знаеше, че това не е просто актьорски етюд, изпълнен от жена, която показва своята престорена неувереност.

Легна до нея и погали устните ѝ, целуна възбудените зърна на гърдите и отново се загледа в лицето ѝ. Устните ѝ бяха полуотворени, но очите ѝ — здраво стиснати.

— Мая, погледни ме.

Тя отвори очи; топлият ѝ дъх погали лицето му.

— Трябва да си убедена, Мая. Не искам да го правиш от благодарност.

Тя бавно поклати глава, докато дългата ѝ черна коса с шум се плъзна по възглавницата.

— Не, Питър. Продължавай, моля те... Продължавай.

Той продължи да целува гърдите ѝ и ръката му отново се придвижи надолу, а тялото ѝ се огъна, за да я пресрещне. Сега той почувства нейната жар и леката влага и внимателно пъхна пръст между бедрата ѝ — а после внезапно вдигна глава и погледна затворените ѝ очи с израз на пълно недоумение.

— Мая!

Очите ѝ се отвориха. Очи, изпълнени със страх.

Гласът му трепна:

— Ти никога... това ти е за пръв...

Тя мълчаливо кимна, а той рязко се отдръпна, легна по гръб и застана неподвижен, загледан в тавана.

Минаха минути, а после тя се облегна на лакът и впери очи в лицето му.

— Толкова ли е ужасно? Толкова ли си изненадан?

Той шумно въздъхна:

— Не, разбира се, не е ужасно. Но... да, изненадан съм.

— Значи не ме желаеш?

Той бавно се обърна към нея и видя как в очите ѝ се появиха сълзи. Гледаше я със смес от объркване и нежност.

— Да, Мая, желая те, но...

— Какво „но“? — В гласа ѝ се прокрадна горчивина. — Защото нямам достатъчно опит ли? Никога ли не си бил с девственица?

Той мрачно се усмихна.

— Много отдавна. Много, много отдавна.

— Караш ме да се чувствам като някакво странно същество — само защото не съм отдавала тялото си. Защото съм се пазела, докато намеря мъжа, когото бих могла да обичам. — При тези думи той се обърна към нея, за да я погледне, и видя как яростта ѝ се надига.

— Да не би да казваш, че ме обичаш?

— Обичам те вече от три години — каза протичко тя и с такава абсолютна увереност, че той не можеше да почувства и най-малката сянка на съмнение в себе си.

— Още от онази наша първа кратка среща?

— Да — каза уверено тя, в гласа ѝ все още се долавяше раздражение. — Нима си толкова глупав и сляп, че не можеш да го видиш?

— Нима това е оказало някакво влияние върху решението ти да избягаш?

Сега гневът ѝ избухна. Тя седна на леглото с разпилени коси и святкащи очи.

— Разбира се, че оказа!

— А твоето изкуство?

— То също! Не може ли да има повече от една причина? Не може ли двете причини да са част една от друга? Не видя ли как танцувах само за теб? Не го ли почувства?

А той ѝ се усмихна, после високо се засмя, протегна се, притегли я към гърдите си и я целуна.

— Да, видях, госпожице примабалерина, и след това излязох от театъра и си тръгнах за вкъщи, а когато стигнах тук, вече знаех, че те обичам. Не бях в състояние да работя. Непрекъснато мислех за теб, как

след няколко часа ще вземеш самолета и ще отпътуваш, а аз навярно никога вече няма да те видя.

Тя му се усмихна доволна и вярваща.

— Би могъл да избягаш в Русия.

Той отново се изсмя.

— Вярно е, но те щяха да ме върнат след не повече от три дни. — Гласът му стана строг. — И така, цяла нощ ли ще говорим или наистина искаш да престанеш да бъдеш чудо на антропологията?

Тя не отговори, отпусна се по гръб, притегли го към себе си и той започна да действа внимателно и с възхищение. Целуваше устните и лицето ѝ, после слезе към гърдите ѝ и още по-надолу, прокара ръце по бедрата ѝ и ги разтвори. Тя беше готова и го очакваше, но ѝ беше трудно да отхвърли всички онези години на съпротива. Повдигна коленете ѝ и леко проникна в нея, но тя беше извънредно чувствителна и всеки път, когато се опитваше да навлезе по-дълбоко, се дърпаше — изпълнена с желание, но все още изплашена. Като колебливо, току-що оперило се птиче на ръба на гнездото, което пробва и огъва крехките си крилца, страхуващо се да литне в неизвестното. Той се отдръпна, погледна я, сложи ръка на бузата ѝ и прошепна:

— Почакай малко.

Скочи от леглото, изтича гол по стълбището до всекидневната, разрови купчината плочи, избра една и я постави на грамофона.

Когато се появи отново на прага на спалнята, тя чу как звуците на „Пакита“ от Минкус се понесоха из стаята. Онази музика, на която той за пръв път я беше видял да танцува. Тя с усмивка протегна ръце, той отиде при нея и цялата неувереност този път се стопи. Гемъл привлече една възглавница, повдигна нежното ѝ тяло и я намести под кръста на девойката. Този път тя не се отдръпна, а се притисна до него, стенеше и държеше очите си отворени, загледана в лицето му и стиснала плещите му, пръстите ѝ проникваха сякаш до самите кости и го притискаха към тялото ѝ, а той проникна дълбоко в нея. Мая плачеше от облекчение и удоволствие, целуваше лицето му, а гръбът ѝ конвулсивно се издигаше и спускаше надолу.

Той се опита да се сдържи. Да я задържи още няколко мига на ръба на изживяването, но не можа и нямаше нужда да го прави, защото лицето ѝ отразяваше крайното освобождаване на тялото ѝ, тя простена във върховна наслада, докато той избликна в нея.

Плочата отдавна беше свършила, преди двамата да се откъснат един от друг. Той остана вътре в нея, обгърнал я, шепнеше ѝ нежно и се вслушваше в нейния нежен шепот. После отново се възбуди и бавно започна да гали тялото ѝ, сякаш свиреше на инструмент, а то танцуваше по неговата музика, и тя отново достигна върховния миг, но този път не с такава жар и това продължи по-дълго, докато той я държеше на границата на изживяването и го извличаше от сърцевината на тялото ѝ.

Най-накрая се отдръпна надолу към нея, видя окървавения чаршаф, а после, като я целуна, прошепна усмихнато:

— Прислужницата ще дойде утре и няма да повярва на очите си.

Двамата станаха от леглото, заедно изпраха постелките и ги сложиха да съхнат на един радиатор, после седнаха голи в едно от кожените кресла, пиеха коняк и слушаха отново Минкус, а тя се извиваше в скута му, докосваше го навсякъде, а когато слънцето освети прозорците, те отново се любеха и тя промълви в ухото му, че ще направи всичко, за да го настигне.

Съветът за сигурност на кралство Саудитска Арабия се събира всеки четвъртък сутринта в Риад. Дневният ред обикновено включва различни въпроси по националната отбрана и международните отношения. Членове на съвета са четирима принцове от управляващото кралско семейство и шестима граждани с не благородническо потекло, които най-точно биха могли да бъдат определени като технократи. Функцията на съвета е да докладва и да съветва краля и могъщия престолонаследник.

Един от шестимата членове на съвета беше Мизра Фаруки, оглавяващ разузнаването на Саудитска Арабия, и в този четвъртък той прочете своя доклад, засягащ някои усложнения, породени от религиозното напрежение, което се чувстваше в кралството.

Проблемите възникваха в южната провинция, където живееха предимно шиити. Предишната година бяха избухнали сериозни религиозни бунтове, потушени с много кръв. Имаше опасения по време на предстоящия хадж също да възникнат безредици. Мизра Фаруки не беше особено разтревожен, защото това все пак бяха местни проблеми и в по-голямата си част отразяваха напрежението между

шиити и сунити в целия Среден изток. Местните сили за сигурност бяха получили подкрепления и той докладва пред съвета, че положението е под контрол.

Другото бяха слухове, които се разпространяваха в кралството, както и в другите ислямски държави, че тук ще дойде Махди и по време на хаджа ще се обяви за пророк. Очакването е толкова голямо, че би могло да се предвиди, че тази година могат да дойдат с двадесет и пет процента повече поклонници.

Първите слухове се бяха появили преди около три месеца и отначало се предаваха от уста на уста. Но междуременно станаха две неща, които не само че развихриха разпространението на мълвата, но вече представляваха определена заплаха.

Първо, медиите в целия ислямски свят бяха подхванали тази история и я разпространяваха, като по този начин ѝ придаваха асоциативно някаква достоверност. Второ, беше се появил някакъв мъж, който не твърдеше нищо, но според мнозина именно той беше обектът на тези слухове.

На това място от доклада един от принцовете се намеси и попита дали е известно кой е този човек и защо досега той не е арестуван.

Мизра Фаруки отговори, че наистина самоличността му е установена. Бил някакъв незначителен, дори смахнат човечец от Медина. Не го арестували, защото не нарушава законите, нито религиозните, нито държавните. Проблемът е в това, че около него бързо започнали да се събират последователи, но нито той, нито те говорели за идване на Махди, нито пък подстрекавали други да го сторят. Човекът просто пътувал от село в село, от град на град и се молел в местните джамии и проповядвал. В проповедите му нямало нищо друго, освен цитати от Корана. Мизра Фаруки посочи, че не би могъл да арестува някой, който цитира Корана, нито да забрани придвижването му из страната, защото не е извършил никакво престъпление. Обезпокояващото беше, че този човек, известен като Абу Кадир, бил приеман и приветстван както от сунитите, така и от шиитите, а неговите последователи били както от двете основни, така и от други секти.

Сега друг от принцовете поиска да научи колко са последователите. Мизра Фаруки обясни, че трудно могат да се изчислят. Мъжът пътувал само с малка групичка хора, най-важният от

които бил някой си Хаджи Мастан, богат и уважаван мъж от Джеда, който се отказал от бизнеса си, за да тръгне подир Абу Кадир.

Така или иначе, на всяко място, което Абу Кадир посещавал, се събирали негови последователи. Вестта за идването му се разпространявала и се събирали големи тълпи, за да чуят неговите проповеди.

Религиозната полиция два пъти подробно разпитвала Абу Кадир. Втория път на разпита присъствал и служител от службите на сигурността. Разпитите били извънредно трудни и изтощителни, защото Абу Кадир, а също и Хаджи Мастан никога не казвали нито думичка, която да не се съдържа в Корана. Изглежда, че те съвършено познавали всичките шест хиляди и повече стиха от Светата книга.

После попитаха Мизра Фаруки какво възнамерява да предприеме в тази връзка и той трябваше да признае, че възможностите му са ограничени до това да изчаква, да наблюдава и да слуша. В случай че Абу Кадир, независимо дали чрез слово или действие, дори само подсказе, че претендира да е Махди, той незабавно ще бъде арестуван и даден под съд за нарушаване на религиозните закони. Наказанието за това е смърт чрез обезглавяване.

Знаеше се, че той и мнозина от неговите последователи ще участват в хаджа в Мека. Говореше се, че те ще се съберат в Таиф, на седемдесет километра югоизточно, и ще потеглят към Мека през пустинята, пренебрегвайки шестлентовата супермагистрала, построена от правителството за придвижването на държавните глави, участвали в последната ислямска конференция.

Мизра Фаруки увери съвета, че неговите служби непрекъснато ще наблюдават това поклонничество. В случай че през петте дни на хаджа не се случи нищо особено, последователите на Абу Кадир бързо ще се разпръснат, а с това ще отпадне и целият проблем.

Съветът беше удовлетворен от доклада на Мизра Фаруки и премина към обсъждането на предстоящата доставка на още четири ескадри изстребители Ф-16 от Съединените щати.

Бойд беше озадачен. Той знаеше, че Гемъл закъснява с тръгването си, но намираще, най-мекото казано, за странно обстоятелството, че си взема отпуск в най-напрегнатия момент след

толкова месеци планиране и напрежение. Той пристигна в Лондон от Джеда, където бе дърпал конците, контролиращи Хаджи Мастан. Конци, които през собствените му пръсти стигаха до другите, обвити от мъглата.

При пристигането си в Петуърт Хаус научи, че ще трябва да докладва не на Гемъл, а на самия Периман. Тази среща не можа да разсее смущението му. Периман просто отбеляза, че Гемъл бил изморен и имал нужда от почивка и че тайната на управлението е да съумееш да прехвърлиш пълномощията си на своите подчинени, а тъй като той е помощник на Гемъл, ще се наложи съответно да се представи най-достойно. Бойд го изслуша и на свой ред му съобщи, че американците се движат по разписание и че сателитът с лазера скоро ще бъде транспортиран от Палмдейл в Кейп Канаверал, за да бъде скачен с космическата совалка „Атлантис“.

Едва по-късно, в столовата и в коридорите на Петуърт Хаус, Бойд чу клюката за прекрасната руска балерина, избягала направо при Питър Гемъл и настанила се в дома му. Удивлението му нарасна още повече. Бойд добре познаваше Гемъл и знаеше, че подобни връзки не отговарят на неговия характер.

Мая силно изви глава назад, за да може да разгледа отвътре купола на катедралата „Св. Павел“.

— Прекрасна е — отбеляза тя пред Гемъл, който стоеше до нея. — Но и ние в Русия имаме толкова много големи църкви.

Той се усмихна, взе я под ръка и я изведе от катедралата, за да се вляят в пълноводния поток от пешеходци. Беше късен, слънчев предобед и те се разхождаха из Сити, онази част на Лондон, в която е разположена финансовата мощ на страната и се издигат най-забележителните исторически сгради.

— Леговището на капитализма — съобщи ѝ той, след като повървяха няколко минути и стигнаха до впечатляващата фасада на Банк ъф Инглант. Мая се интересува от „Куриера“, застанал пред главния вход — гигант с пелерина и цилиндър.

Минаха прегърнати отново край „Св. Павел“, стигнаха до улица „Оулд Бейли“ и накрая до самото съдилище Оулд Бейли. Питър ѝ

показа статуята на Темида с превързани очи и вдигнала високо везните на правосъдието.

— Значи тук е бил оправдан любителят на яйца! — засмя се тя и стисна лакътя му. — Може ли да надзърнем вътре?

Минаха през сводестите коридори и Мая се извърщаше след облечените в тоги и с перуки правници и адвокати, които важно бързаха край тях, стиснали папки и документи.

Гемъл ѝ обясни, че в сградата се помещават двадесет и три съдебни състава и че наред с разглеждането на най-важните криминални дела тук се изслушват и процесите за най-дребните произшествия, случили се в самото Сити. Спряха пред отворената врата на съд 17. Процесът току-що беше започнал и поддал се на подтика си, той я хвана под ръка, двамата влязоха и седнаха на скамейките за публиката. Тя наблюдаваше очарована как секретарят на съда заповяда на присъстващите да станат, а после един съдия в мръснобяла перука и пурпурна роба зае мястото си с огромно достойнство. Секретарят зачете обвинителния акт, а Гемъл превеждаше шепнешком на ухото ѝ.

Разглеждаше се някакво незначително дело за измама, извършена от собственика на дребна туристическа агенция. Мая внимателно разгледа обвиняемия, седнал на подсъдимата скамейка, и реши, че той определено е виновен. Беше облечен в крещящ костюм на карета. Мазната му дълга коса падаше едва ли не до плещите, имаше очички, които можеха да съзрат жълта стотинка от цял километър. Но адвокатът му беше отракан и съвсем не се безпокоеше от нападките на прокурора. Беше открил пролука в закона, която усърдно разширяваше, докато накрая съдията се намеси, за да укори прокурора, че е внесъл зле подготвен случай в съда и следователно им губи времето, а после отложи процеса.

— Но той беше виновен — възкликна Мая, когато излязоха навън. — Той очевидно беше виновен!

Гемъл я поведе към кръчмичката отсреща — „Свраката и пъна“. Качиха се на втория етаж на бара и ѝ обясни, че някога това е било съд 10, защото в Оулд Бейли имало само 9 съдилища. Двамата седнаха на маса в ъгъла и Питър поръча чаша бяло вино за нея и шотландско уиски за себе си.

Мая се оглеждаше в унилата старинна обстановка. По стените на бара бяха окачени в рамки старинни стихотворения и някакъв потискащ пейзаж. Той ѝ разказваше историята на заведението. През XIX век осъдените на смърт затворници често били довеждани тук от затвора „Нюгейт“ за последната им закуска преди екзекуцията. Имаше тунел, свързващ кръчмата със затвора. По онова време хората си запазвали маси до прозорците, за да могат да наблюдават обесването, което ставало вън, пред стените на затвора.

— И в съда ли е било същото? — попита тя. — Имам предвид съдията и адвокатите, в одеждите им, както днес.

Тогава той ѝ разказа някои неща за английското законодателство, развило се чрез процеса на прецедента. Усещаше, че нещо я потиска, и помисли, че навярно това е свързано с делото, на което току-що бяха присъствали. Започна да защитава системата и посочи, че все пак оня мъж може и да е бил виновен, а в някои случаи законът е слаб и нефункционален. Тя поклати глава, в очите ѝ се появиха сълзи и той се почувства съвсем объркан.

— Прокурорът — каза тя, — не може да направи нищо. Съдията направо го нарече глупак.

Гемъл не отговори, не можеше да разбере накъде бие тя, а после Мая забеляза объркването му, покри ръката му със своята и обясни какво голямо впечатление ѝ е направил този епизод. Да, оня човек определено е престъпник и в Русия автоматично би бил осъден на затвор, независимо дали съдията е умен, или не. Всичко това се дължи единствено на обстоятелството, че съдията и прокурорът са от един и същи екип. В Русия съдията никога не би могъл да критикува един прокурор или дори полицай. Това би било равносилно сам да си забие нож в гърба. Но тук тя видяла жива илюстрация на факта, че ръката на закона и законовият арбитър са съвсем отделни неща. За нея нямаше значение дали един дребен престъпник си е тръгнал свободен. Дори е хубаво, че си е тръгнал свободен, и е прекрасно, че старият съдия каза на прокурора да не му губи времето.

— Не става въпрос за сградите, Питър — обясни тя, — нито за старинните дрехи или за старомодния език. Работата е в това, че един дребен мошеник може да влезе на такова място и да си тръгне оттам свободен, че всеки човек трябва да бъде свободен.

Той се замисли върху думите ѝ и откри логика в тях, разбра какво дълбоко впечатление може да направи един такъв незначителен епизод върху човек, свикнал с тоталитарната система, която никога не признава грешките си.

Двамата хапнаха в един бар, а после той я заведе да разгледа лондонския Тауър, Парламента и Бъкингамския дворец. Чувстваше се като екскурзовод, а любопитството ѝ се бе разпалило и въпросите ѝ се насочваха към най-неочаквани страни на видяното. Каква е заплата на един член на Парламента? Вярно ли е, че той може да има някаква странична работа? Вярно ли е, че кралицата наистина няма никаква власт? Колко богата е тя? И как може да остане безпристрастна, когато на власт са леви правителства? Той ѝ отговаряше възможно най-разбираемо, изненадан, но и доволен от нейните въпроси и възгледите ѝ, които ги подсказваха. Накрая побързаха да се приберат вкъщи, защото тя беше поръчала разговор с майка си, а бяха забравили за времето. Когато свърнаха в страничната уличка, тя откри, че вече не вижда хората, които непрекъснато наблюдаваха къщата.

— Няма ги — отговори той. — Всичко това е вече минало. Можеш да приемеш, че руснаците вече те считат за безвъзвратно изгубена.

Телефонният разговор беше обезкуражаващ. Тя говори с майка си около десетина минути и когато се върна в дневната, той видя, че е разстроена.

Гемъл я попита със заобикалки и Мая му разказа, че майка ѝ била тъжна и че ѝ липсвала много. Приятелите престанали да я навещават, защото се страхували от проблеми с властите. Била самотна.

Питър се опита да я успокои, каза ѝ, че този период скоро ще премине, че това е съвсем нормално и би могло да се очаква. Но Мая беше много развълнувана и тъжна. Отиде в кухнята да приготви вечеря, а той само сви рамене и пусна музика с надеждата, че това ѝ настроение ще премине.

В Москва Гордик, Тюдин и Лариса отново прослушаха записа на разговора и когато той свърши и Лариса изключи апаратурата, Гордик доволно кимна и каза:

— Достатъчно ясно е. Тя сигурно е разбрала.

— Не мислиш ли, че я пришпорваш? — попита Тюдин. — В края на краищата, минали са само десет дни.

Гордик безпомощно разпери ръце.

— Не е възможно да се прецени. Но аз имам инстинктивното чувство, че нямаме много време. Освен това, ако тя може да научи нещо, то това ще стане най-вероятно в началото на романа им, когато защитните му реакции още не действат.

Тюдин не беше убеден, а освен това и подозираше, че Гордик подтиква Мая да действа, преди влиянието на Гемъл в операцията да се е засилило.

— Така или иначе — продължи Гордик, — те са свалили наблюдението от дома му — или поне видимото наблюдение. Ние трябва да се възползваме от шанса си.

В Петуърт Хаус Бенет изключи апарата, погледна към Грей и каза, подчертавайки думите „кожени ботушки“.

Мистър Грей проучваше писмения запис на предишния разговор. Той бавно кимна.

— Да, аз определено съм съгласен, че нашето лято е хладно, но дори една разтревожена майка няма да стигне толкова далеч, особено една руска майка. Пусни отново тази част.

Бенет включи апарата и те отново чуха как майката изразяваше опасенията си, че на Мая може да ѝ е студено и питаше дали си е купила вече ботушки. Мая отговори, не, още не си е купила, била много заета, но скоро ще си купи. Освен това навън било съвсем топло и я моли да не се безпокои, но майка ѝ продължи да настоява. Нямало да се успокои, докато не разбере, че Мая има всички нужни ѝ дрехи, а това значи и кожени ботушки.

Бенет отново изключи апаратурата и каза:

— Те я притискат. Само десет дни и вече я притискат.

Грей се замисли. И мислите му бяха трескави.

— Защо Периман не ни обясни какво става — каза той накрая. — Искам да кажа, че ще ни бъде от помощ, ако знаем за какво сме тръгнали — какво работи Питър?

— О, щом в КГБ са толкова нетърпеливи, трябва да е нещо голямо.

— Без съмнение — каза горчиво Грей. — И те, изглежда, знаят доста повече от нас.

Вдигна слушалката и набра номера на Периман.

По време на вечерята тя беше спокойна, но едва се докосна до храната. Скоро Гемъл престана да се опитва да я развесели. Вместо това пусна един концерт на Бетовен, за да запълни тишината.

— Ще работиш ли тази вечер? — попита Мая, след като прибра масата.

Той поклати глава:

— Не, ти доста ме измори с това препускане из цял Лондон. — Посочи към плочата. — Когато свърши, ще си лягам.

Тя отнесе подноса в кухнята, приготви кафе и наля две чаши. После отвори дамската си чантичка и извади пудриерата. С малка лъжичка гребна от праха и го разбърка в една от чашите.

Концертът свърши, Гемъл изпи последните капки от кафето си и ѝ се усмихна пред ниската масичка.

— Но не съм толкова изморен, че да не се любя с теб.

Отговори му с помръкнала, едва ли не сърцераздирателна усмивка. Той стана, изправи я на крака и я целуна.

— Опитай се да не мислиш за това, Мая. Тя ще се оправи. Пак ще ѝ се обадиш след няколко дена. Ще видиш.

Гемъл изключи стереоуредбата, изгаси светлините, отведе я в леглото и започна да я люби. Тя беше странно неотзивчива и той видя влагата в очите ѝ. После неговите очи натежаха.

Не можеше да си спомни нищо повече от тази нощ.

Тя зави зад ъгъла и забърза надолу по улицата. Наоколо бе пусто, с изключение на някакъв пияница на отсрещния тротоар, който се олюляваше, забравил всичко на света. Застана пред червената телефонна кабина и го изчака да отmine. После нервно се огледа и се вмъкна вътре. Знаеше как да работи с телефона. Беше се упражнявала в Москва с точно копие на този вид апарати. Набра номера и сигналът

се чу само веднъж, преди отсреща да отговорят. Тя пусна монетата, каза две изречения, затвори и забързано се отпрати към къщата.

Те пристигнаха след двадесет минути. Бяха трима. Когато им отвори, я поздравиха вежливо и безразлично. Бяха облечени в тъмни дрехи, носеха ръкавици и се оглеждаха очаквателно, докато ги отведе във всекидневната. Вече беше свалила книгите, те застанаха пред сейфа и Мая им обясни какво е виждала да прави Питър.

Стълбището беше тясно и трудно го свалиха долу, както на нея по-рано ѝ беше трудно, докато обличаше голото му тяло в пижамата. Единият от мъжете се подхлъзна и едва не удари главата му и Мая го изруга със злобен шепот. Отначало те поставиха лявата му ръка срещу черната плоча, но нищо не стана, тогава завъртяха отпуснатото му тяло, поставиха дясната му ръка, чу се тихо бръмчене, после няколко прещраквания. Мъжете завъртяха ръката и вратата на сейфа зейна.

Трябваша им четирийсет минути, за да преснемат всички документи и докато Мая ги гледаше от креслото как действат, се запита защо ли са взели със себе си само един фотоапарат. Тялото на Гемъл бе тежко отпуснато в креслото отсреща, но тя избягваше да поглежда към него.

Единият държеше малко, но мощно фенерче, вторият обръщаше страниците, а третият снимаше по три пъти всеки лист. Често му се налагаше да сменя филма и при една от паузите мъжът, който обръщаше страниците, отиде до масичката с напитки и понечи да си налее, когато студеният глас на Мая го възпря:

— Не пийте нищо. Свършете си работата и си вървете.

Той сви рамене, върна се при останалите и апаратът отново защрака.

Мая подреди книгите, докато тримата го качиха горе. Когато слязоха, ги чакаше отворената врата.

Единият каза тържествено:

— Другарко Кашва, имам инструкции от другаря Гордик да ви съобща, че ако желаете, сега можете да ни придружите. Утре вечер ще си бъдете в Москва.

И тримата любопитно разглеждаха нейното бледо, издължено лице. Мая мълчаливо поклати глава и те си тръгнаха.

Пак се върна в дневната, включи стереоуредбата и постави плоча върху диска. После си наля голяма чаша коняк, сви се в креслото и се

заслуша в „Пакита“. Лицето ѝ не изразяваше нищо, но когато музиката достигна до кулминацията, бледите ѝ бузи се навлажниха от сълзи. Плочата свърши, тя си наля още коняк, пусна я отново, а когато заглъхваха последните тонове на музиката, сълзи вече не ѝ бяха останали.

Съзнанието ѝ трескаво прехвърляше всички промени в нейното положение. Любов към родината... любов към майка ѝ... любов към Гемъл. Мая не намираше начин да ги примири. Лесно беше зачеркнала възможността да се върне в Русия. Бе решила, че не може да живее без Гемъл. Сякаш беше предназначена за него още от раждането си. Меланхоличната ѝ душа ѝ подсказваше, че ако се опита да живее без него, това съществуване ще бъде безсмислено. Намери писалка и хартия, седна пред масата и писа в продължение на няколко минути. Конякът леко я бе опиянил и почеркът ѝ беше несигурен. Занесе листа до уредбата и го постави върху черната плоча. После влезе в кухнята и напълни чаша с топла вода. Бавно изсипа в нея цялото съдържание на пудриерата си и разбъркваше сместа, като гледаше право пред себе си, докато водата отново стана съвсем прозрачна. Отнесе чашата в спалнята и я остави върху нощното шкафче, после с огромни усилия почна да смъква пижамата от тялото на Гемъл. Бореше се, защото той беше отпуснат и тежеше, а тя беше леко пиана, сълзите отново бяха рукнали и я заслепяваха. Дълго остана загледана в голото тяло, после стана внезапно, съблече се, взе чашата и решително я изпи.

Легна до него, притисна тялото си в неговото, сплела краката си в неговите, обви ръцете си около раменете му и зарови лице в гърба му.

Събуди се с ужасно главоболие. Беше почти пладне и бе премръзнал до кости. С огромно усилие се освободи от студената, вкочанена прегръдка.

— Но защо? Защо? Защо?

Гордик ритмично удряше по масата, докато Тюдин, Лариса и петимата мъже от Дирекцията за изследвания и анализи продължаваха да гледат пред себе си.

Гордик впи очи в очилатия мъж от лявата му страна:

— Защо, Малин?

Малин измъкна кърпичка от джоба на сакото си, свали очилата си и енергично започна да ги трие.

— Защо? — гневно му напомни Гордик и Малин направи нещо, което беше съвсем чуждо на характера му. Навярно защото беше изморен. Заседаваха вече от два часа, гърбът го болеше, а той отдавна страдаше от ишиас. Може би бе решил, че вече на шестдесет години може да се оттегли някъде на спокойствие. Така или иначе сега изтърва нервите си и изстреля дълга тирада срещу изумения Гордик.

— Какво точно желае другарят? — започна саркастично той. — Нима не е доволен? — Те получили куп информация и омесили от нея истинско тесто. Преди два месеца разполагали само с някакви слухове за извънредно важна операция на западните разузнавателни служби. Днес другарят има всички подробности за тази операция. Една велика съветска актриса е рискувала всичко, за да я получи. Това е блестяща операция, от която може да ти се завие свят и която успя, надхвърляйки всички мечти на участващите в нея. И все пак другарят Гордик не е доволен. Неговото съзнание е толкова замъглено от подозрения, че не може да приеме очевидното и тръгва да търси мишки във всяко къше. Да, но той, Юрий Малин е анализатор, а не ловец на гризачи!

Той млъкна, загледан втренчено в Гордик, очите му блестяха, а устата му се кривеше. Останалите смаяни го наблюдаваха, замръзнали на местата си.

Гордик се наведе напред много, бавно, докато лицето му се доближи на сантиметри от носа на Малин. Процеждайки думите си през ъгълчетата на устата, той каза:

— Лев, иди на бара и налей на бедния другар Малин едно голямо уиски! — После избухна, в смях и потупа Малин по рамото: — Най-после. Вие заговорихте както със сърцето си, така и с главата си!

Малин нервно му хвърли кос поглед. Гневът му беше стихнал и не бе сигурен дали Гордик говори искрено или просто го разиграва. Но после видя, че Лариса се усмихва, и се успокои.

Гордик нареди на Тюдин да донесе на всички пиене, облегна се в креслото си и каза:

— Да, това беше блестяща операция и тя надхвърли нашите очаквания, но, другари, аз подозирам, че Гемъл изчаква и е готов да скочи.

— Това е безсмислено — каза Тюдин, докато разнасяше напитките. — Като опит за дезинформация това не може да послужи за никакви цели.

Малин отпи от уискито си и вече съвсем насърчен, отново заговори:

— Навярно има някаква цел. Те може би са искали да ни убедят, че американците наистина контролират проблема за разсейването при лазера. Искам да кажа, че няма никаква полза да разполагате с потенциално усъвършенствано оръжие, ако противникът ви не знае нищо за него. Но не и в случай че оръжието е възпиращо.

— Това е добра мисъл — съгласи се Гордик. — Нашите лазерни експерти знаят, че е твърде невероятно американците да са преодолели проблема с разсейването, но ако са го постигнали, това е зашеметяващ пробив.

Един от присъстващите поклати глава:

— Ако англичаните наистина са го очаквали, а аз не съм убеден, че е така, това не би било поради тази причина. В края на краищата, ако те или американците желаят да ни информират за такова важно постижение в производството на оръжие, те лесно биха могли да устроят някаква убедителна демонстрация. Освен това информацията, идваща от Средния изток, сякаш потвърждава, че операцията, такава, каквато е описана, вече е в ход и скоро ще стигне своя връх.

— Още една добра мисъл — съгласи се Гордик. В гласа му прозвуча нотка на възхищение. — Каква идея само! Да разсипят исляма! Какъв ли ум може да измисли това? И защо да я рискуват само и само за да ни подхвърлят някаква дезинформация.

— Значи, може и да не са я очаквали — колебливо каза Лариса.

Настъпи мълчание, докато останалите обмисляха нейните думи, а после Гордик примирено сви рамене и се обърна към нея:

— Може и да си права. Да не надценяваме англичаните. Ще бъде щастлив, ако нашата „лястовичка“ е открила поне най-бегла следа от информация, това, че ни разкри всички подробности, не означава, че те са били подхвърлени нарочно.

— И така, какъв курс ще възприемем? — попита Тюдин.

Гордик замислено отпи от уискито си и не отговори:

— Това е нещо, което би трябвало да се реши на по-високо равнище, но според мен има две възможности. Или ще покажем, че знаем, или ще трябва да изчакаме и да разберем дали американците наистина контролират момента с разсейването.

Малин формулира проблема:

— И да поемем риска Махди да бъде обявен? Пред два и половина милиона зрители това трудно може да се опровергае. Няма значение какво казваме или правим ние.

Гордик се канеше да отвърне нещо, когато един от телефоните на бюрото му настойчиво иззвъня. Синият телефон директно го свързваше с шефа му, началника на КГБ. Той отиде до бюрото, вдигна слушалката и каза:

— Гордик.

Слуша мълчаливо в продължение на две минути. По лицето му се изписваше все по-нарастващо удивление, после каза „Слушам!“ и затвори, останал за миг вгледан в телефона. След това, без да се обръща, обяви:

— Съвещанието свърши.

Хората около масата се спогледаха озадачено, а после петимата от Дирекцията за изследвания и анализи станаха и напуснаха кабинета. Когато вратата след тях се затвори, Гордик се обърна към своите сътрудници и каза мрачно:

— Имах пряка връзка с МИ-6. Те ми съобщиха, че Мая Кашва е мъртва. Самоубила се е.

Лицата на Лариса и на Тюдин се вкамениха.

— Нещо повече — продължи Гордик, — бях поканен лично на среща в Лондон. С Периман.

— Каква беше цифрата? — попита през рамо Хоук и гласът на Уизнър отвърна:

— Петдесет и две, запетая, седем милиона.

Хоук се загледа през прозореца и промърмори:

— И всичко това за едно нищо.

— Би могло да бъде и по-лошо — отвърна Уизнър.

Хоук се обърна, за да го погледне наред с Фолк и Мийд, седнали около масата.

— Искам да кажа, че ако бяха изстреляли това нещо, би трябвало да добавите още сто и двадесет милиона към сметката.

Лицата на всички бяха като на оплаквачки на погребение, защото целта на тяхното съвещание бе да погребат операция „Мираж“ колкото бе възможно по-приемливо и по-бързо. Директорът беше категоричен:

— Няма да оставяте и най-незначителна проклета следа след себе си. И мирис на агент да не остане там.

Вече бяха изпратени инструкции екипът да се изтегли от Джеда, а на разузнаването на една приятелска на САЩ страна бе платено за отстраняването на Хаджи Мастан. Не можеха да си позволят присъствието на една кисела „къртица“, която да се върти и да разисква събитията там. Той беше единствената връзка с ЦРУ и след като КГБ съсипа цялата работа, всеки американски служител щеше да се прави на изненадан и да демонстрира достойно невежество. Разбира се, англичаните трябваше сами да оправят собствените си проблеми.

Хоук се върна до креслото, но докато сядаше с въздишка, един от телефоните на бюрото му звънна. Зеленият, който го свързваше с директора.

Разговорът беше почти монолог. Лицето на Хоук отразяваше изумлението му, докато промърморваше на чести интервали: „Слушам, сър!“ Когато остави слушалката, тримата около масата се бяха навели очаквателно напред.

По-късно Фолк щеше да отбележи, че никога не е виждал Хоук толкова объркан, но пък той не беше присъствал на съвещанието предишната нощ, когато получи новините от Лондон.

Сега Хоук с усилие възвърна самообладанието си.

— Лио — обяви възбудено той, — първо най-важното! Върви на телефона и отмени отстраняването на Хаджи Мастан. Екипът да

остане в Джеда до следващо нареждане.

— Значи операцията продължава? — попита недоверчиво Уизнър.

— Да кажем, че временно се отлага с четиридесет и осем часа. Имало е заседание на Националния съвет по сигурност и са били направени няколко предложения. Аз веднага заминавам за Лондон за среща с Периман — и с Василий Гордик.

Само Уизнър можеше да попита кой е Василий Гордик и той наистина попита.

Хоук мрачно се засмя:

— Има същия пореден номер като мен в йерархията. Само че в КГБ.

Този път Периман бе избрал Риджънт Парк. Той и Гемъл се разхождаха в типичната за англичаните поза — с ръце, кръстосани отзад, с леко приведени тела, като често се обръщаха един към друг, докато разговаряха.

За половин час Периман накратко осведоми Гемъл за трите срещи, които беше имал тази сутрин: първата между него и Гордик, втората с Хоук; третата — с двамата едновременно.

— Как намирате Гордик? — попита Гемъл.

— Забележително цивилизован. — Лицето на Периман изразяваше леко учудване. — И, струва ми се, искрено разстроен от смъртта на мис Кашва. Между другото, отказа предложението ми да им се позволи достъп до аутопсията. Заяви, че е напълно ненужно.

Той хвърли поглед към угриженото лице на Гемъл и бързо смени темата.

— От друга страна, с Хоук беше малко трудничко.

— Мога да си представя.

— Да... О, той има основание. Те са изразходвали доста средства и предполагам, че въпросът с поста му определено е поставен на масата.

Гемъл бегло се засмя.

— Предполагам обаче, че вие сте надделели?

— О, да. Но поведението му беше на човек с накърнено достойнство. Вече беше получил ясни инструкции от Вашингтон.

По-рано Периман му бе обяснил основанието за тези срещи, като спомена, че първоначалните контакти са били осъществени на най-високо равнище във Вашингтон и Москва едновременно и добави, че наистина е удивително колко бързо могат да се уредят нещата, когато човек работи с хора, чието положение им позволява да вземат бързо решения, особено щом става въпрос за националните интереси.

Руснаците веднага видели логиката в развитието на нещата. Операция „Мираж“ бързо достигаше своята кулминация и нейните цели напълно съвпадаха с интересите на Съветите. Просто ставаше дума за пазарлък и за признаването на техните интереси. „Съществуват декари общи интереси“ — коментира Периман. В края на десетилетието в източните и южните краища на Русия щеше да има между петдесет и шестдесет милиона мюсюлмани. Едновременно с това тя щеше да бъде основният вносител на петрол от ислямските държави, като повишаващите се цени щяха да се превърнат в истинско бедствие за крехката икономика на Източния блок. Много скоро руснаците щяха да затънат дълбоко в афганистанското тресавище и едната част от сделката беше в това, че ако операция „Мираж“ успееше, Съединените щати щяха да позволят на Махди да използва влиянието си, за да облекчи живота на руснаците. Като ответен жест Махди щеше да подпомогне американците да възстановят влиянието си в Иран, а руснаците щяха да излязат от играта. Всъщност бяха определени зоните на влияние в Средния изток. Както отбеляза Периман, това беше повторение на историята. Както едно време, когато през XVI век папата беше посредничил в спора между Испания и Португалия и беше разделил все още неколонизияния свят между двете империи.

Американците бяха усетили всички предимства и енергично посочиха, че ако руснаците се включат като равнопоставен партньор, възможността заговорът да бъде разкрит ще е минимална. Някак между другото Периман беше попитал колко време ще отнеме на КГБ да ликвидира Хаджи Мастан, при положение че агентите на ЦРУ буквално се блъскаха един друг в Джеда. Американците освен това също бяха оценили преимуществото да проведат една зрелищна, първокласна демонстрация на новата си лазерна технология пред руснаците. Ако американците почнеха да преговарят от позицията на силата, преговорите САЛТ щяха да преминат значително по-лесно.

И така сделката беше уговорена и за пръв път в историята на КГБ и ЦРУ те щяха да бъдат партньори.

— Действително плашеща перспектива — заключи Периман. — Но в този случай е приемлива.

— И докъде ще доведе всичко това? — попита Гемъл. — Искам да кажа, що се отнася до операцията?

— О, ние очевидно ще седим на задните редове, американците отново „ще задействат“ Хаджи Мастан. — Тук той меко се усмихна на Гемъл. — Разбира се, заедно с руската агентура. Беше решено те да изпратят свой екип в главната квартира в Аман, за да наблюдава последните етапи. Нашата позиция ще бъде на честен посредник между двете страни.

Въпреки силно потиснатото си състояние, Гемъл трябваше да се засмее на терминологията на Периман. Още от времето, когато империята се бе разпаднала, безброй английски политици се бяха опитвали да дадат на Великобритания ролята на честен посредник.

— А моето собствено положение? — попита той.

Бяха стигнали до мястото, където алеята се разклоняваше. Едното разклонение водеше до зоологическата градина, а другото към детската площадка. Периман посочи площадката и те мълчаливо тръгнаха напред, намериха свободна пейка и седнаха.

— Вашето лично положение — твърдо заяви Периман — беше ясно определено на третата среща. Вие продължавате да бъдете вътре в операцията като наш върховен представител.

— Навярно това ви е струвало някакви усилия?

Периман поклати отрицателно глава:

— Всъщност не. Гордик беше доста сговорчив.

— А Хоук?

— По-малко. Той направи няколко остри забележки относно МИ-6 и предохранителните ни мерки. Очевидно се чувства грозно подведен от „приятел“, тъй че е естествено неговото разочарование да бъде по-голямо. Всъщност той с удивление научи, че вие не сте уволнен.

— А Гордик не беше ли изненадан?

Периман обидчиво се усмихна:

— Другарят Гордик е хитър човек. На първата ни среща той намекна, че знае всичко за „лястовичката“, че ние сме приготвили

гнездото, така да се каже.

— И?

Усмивката на Периман сега беше изпълнена с благодушие.

— Погледнах го по начин, който би трябвало да бъде едновременно загадъчен и всезнаещ. Мисля, че успях, защото той смени темата. Той определено вярва, че ние сме доволни от ролята си на честен посредник и че ще се възползваме от нея в усилията си да придобием влияние между двете свръхсили — както и, разбира се, да извлечем изгоди от операцията.

Гемъл също се засмя и попита:

— И каква ще бъде следващата стъпка?

— Другата среща — енергично отвърна Периман. — Само между вас тримата. Тази вечер в апартаментата на Гордик в хотел „Савой“. Трябва да ви кажа, че за убеден комунист Гордик обича добре да си живее. — Изглежда накриво Гемъл. — Но това, изглежда, се отнася до повечето агенти на разузнаването в наше време.

Гемъл сякаш не го чу. Детската площадка беше пуста. На нея бяха само един мъж и двамата му синове, единият на около три, другият на около пет години. Мъжът носеше строг костюм на райета, косата му беше съвсем посивяла, изразът на лицето му бе доста измъчен, докато търчеше насам-натам първо да залюлее едното момче на люлката, после да улови другото, спуснало се по пързалката.

Освен пронизителните гласове на децата наоколо цареше тишина. Сега Периман меко попита:

— Обичахте ли я, Питър?

Гемъл кимна много бавно, а очите му не изпуснаха детската площадка и двете момчета.

— Наистина съжалявам.

Гемъл се обърна, за да го погледне, после очите му отново се втренчиха в площадката.

— Само не ми казвайте, че за да приготви омлет, човек трябва да счупи яйцата.

Периман не отговори. След няколко мига Гемъл заговори ниско и монотонно, сякаш се обръщаше към себе си:

— Знам, знам... би трябвало да знам по-добре... освен всичко останало тя беше наполовина на годините ми. Но нищо не можах да направя. Не можех нищо да направя. Не можех да се възпра... не

можех да се възпра. Знаех каква беше тя. Бях подготвен, но се уповавах на онази нищожна възможност да сме сгрешили, че ударът ще дойде от друга посока. — Той разтърси глава, сякаш да проясни мислите си. — Беше така отдавна... и тя беше прекрасна... във всяко отношение. Просто няма да ми повярвате колко прекрасна беше тя.

— Ще ви повярвам — каза меко Периман. — Около година, след като жена ми почина, о, трябва да беше преди около осем години, аз изведнъж се озовах в много потискащо състояние. Предполагам заради усещането, че загивам, а по онова време в службата имахме труден период. Всъщност тогава аз вършех вашата работа. Мисля, че вие бяхте в Берлин по случая Бекар.

Гемъл кимна. Беше малко изненадан от интелigentния тон на Периман, нещо рядко за него.

— И така, един ден реших да си взема отпуск — продължи Периман. — Поговорих с Хендерсън и той се съгласи. — Той се засмя при този спомен. — Беше в края на септември, времето беше влажно и ужасно. Вървах по „Оксфорд Стрийт“, вмъкнах се в първото туристическо бюро, което ми попадна, и казах да ми направят резервация за почивка някъде, където има слънце — където и да е, само по-скоро. Оказа се, че заминавам за Гърция, на остров Миконос. И така, хотелът не беше много добър, но се намираше на някакъв скалист бряг. Тъй като сезонът отиваше към края си, беше полупразен, гостите бяха възрастни хора, най-вече скандинавци. Но имаше едно младо момиче, около двадесетгодишно. Финландка. Беше пристигнала един ден преди мен. — Обърна се към Гемъл и като видя очевидния интерес, с който го слушаше, продължи: — Имах стая, която гледаше към брега, и там прекарах по-голямата част от първата седмица, като просто си седях на терасата и четях. Момичето винаги се печеше на слънце точно под балкона ми. Носеше възможно най-малки и тесни бикини. Красотата ѝ наистина те караше да губиш дъх. Странно, но никой от местните гларуси не я безпокоеше. От нея се излъчваше атмосфера на дистанцираност, сякаш носеше надпис „Долу ръцете!“, нали разбирате какво имам предвид?

— Да, точно разбирам какво искате да кажете.

— Добре, през първата седмица — обобщи Периман — аз наблюдавах как слънцето позлатява кожата ѝ. Момичето имаше дълга, ленена коса, която ставаше толкова по-светла, колкото повече кожата ѝ

загоряваше. След време почувствах, че не мога да откъсна очите си от нея. Изпитвах някакво объркване, усещах се малко като хлапак. — Той се засмя. — Тогава бях на петдесет години, а се държах като момченце.

— И какво стана? — попита Гемъл, изпълнен с любопитство.

— О, в събота вечер аз се преоблякох за вечеря — нали знаете, смокинг и т.н. Хората днес рядко го правят, но казаха, че след вечерята ще свири малък оркестър и аз не бях сигурен как ще бъдат облечени другите. — Отново се засмя, докато се връщаше към спомените си. — Почувствах се малко глупаво, когато влязох в бара. Всички там бяха облечени съвсем небрежно. Момичето седеше само на бара. Носеше панталони и блузка. Поръчах си питие и забелязах, че тя погледна към мен и се усмихна. Мога да ви кажа, че съвсем се смутих. После тя пресуши чашата си и ме заговори. Каза ми: „Моля ви да ми поръчате още едно питие. Аз скоро ще се върна.“ После стана и напусна бара. Аз поръчах питието, но тя се забави. Всъщност всички тръгнаха, за да отидат да вечерят и вече почнах да мисля, че тя въобще няма да се появи, когато я видях да влиза. За миг не можах да я позная — беше облечена в дълга черна вечерна рокля и носеше сребърна огърлица. Беше вдигнала косите си и държеше мънистена вечерна чантичка. Изглеждаше абсолютно необикновено. Тя не си направи труда да изпие питието си, просто ме хвана под ръка и ми каза: „Ще отидем ли да вечеряме?“ Вечерята беше чудесна.

— А после? — попита Гемъл.

— А после прекарахме две прекрасни седмици, изключителни. — Той дълбоко си пое дъх и въздъхна. — Работата е там, Питър, че аз бях напълно покорен. Никога не се опитах да разбера състоянието си. Разбира се, помнех положението си. Виждах всички възможности. В края на краищата тя беше финландка, а аз бях номер две в МИ-6 и по това време уязвим емоционално.

— Проверихте ли я?

— Не. Помислих, че за нея това е дребен флирт и не оказах никакъв натиск. Пък и тя не се опита. — Изражението на лицето му стана весело. — Да, тя не беше „лястовичка“, но, повярвайте ми, Питър, мога да разбера нещичко от онова, което изпитвате.

Периман погледна часовника си и стана:

— Май по-добре ще е да тръгваме, иначе ще закъснеете за вашата среща.

Така и стана. Гемъл малко закъсня. Забави го едно задръстване на „Лестър Скуеър“, но пък нямаше проблеми с паркирането пред хотел „Савой“. Униформеният портиер се възхити от неговата лагонда и му посочи едно от малкото свободни места до входа. Докато се качваше с асансьора на четвъртия етаж, той се опитваше да реши как да поздрави Гордик. Така или иначе, беше решен да запази самообладание при всички случаи.

Натисна звънеца на вратата на апартамента, след миг тя бавно се отвори и те вече се гледаха враждебно. После Гордик отстъпи и Гемъл влезе в малкото преддверие.

— Струва ми се, че не е необходимо да се запознаваме — каза с нерешителна усмивка Гордик. — В края на краищата сме изучавали снимките си.

— Така е — каза вдървено Гемъл. — Хоук пристигна ли?

— Да, пийва във всекидневната. — Гордик тръгна към затворената врата, но гласът на Гемъл го спря.

— Преди да влезем вътре, бих искал да ви задам един въпрос.

Гордик се обърна и във въздуха се усети напрежение.

— Питайте.

— Знаехте ли, че тя е девствена?

— Да, знаех, че е девствена.

Гордик изучаваше лицето на Гемъл, докато произнасяше отговора си. Забеляза бръчиците от изтощение около очите му и почувства усилията, които Гемъл правеше, за да се овладее.

— Мистър Гемъл — каза той, — нека ви кажа нещо, преди да влезем вътре, а после, въпреки че не можем да отхвърлим от съзнанието си този проблем, вече няма да говорим за това. Аз просто не можех да си представя, че Мая Кашва би могла да се самоубие. Не искам да кажа, че нямаше да ви я изпратя, дори и да си го бях помислил. Ние трябва да вършим неприятни неща. Мога само да ви кажа, че нейната смърт ме засегна много дълбоко, както засегна и моите най-близки сътрудници. Познавах я съвсем отскоро, но у мен се породило уважение, което беше по-силно, отколкото съм осъзнавал. Освен това мога да ви кажа, че й обещах да позволим на майка ѝ да се

присъедини към нея на Запад. Не знам дали ще ми повярвате, но ще удържа това си обещание.

Гемъл дълбоко си пое дъх.

— Значи вие изпратихте една девствена „лястовичка“? Не можех да си представя, че сте толкова рафинирани.

Сега Гордик се засмя:

— Нямах избор, мистър Гемъл. Отначало я изпратих в нашето училище за „лястовички“ и там тя ритнала главния инструктор в едно извънредно деликатно място. Всъщност ударът бил толкова силен, че сега той трябва да си търси друга работа.

Гемъл се опита да се засмее, но усмивка не се получи. Той посочи вратата, Гордик отвори и го пропусна пред себе си.

В стаята беше монтиран бар с три столчета пред него. Обърнат към големия прозорец, Хоук седеше на едно от столчетата и наблюдаваше реката. Когато двамата влязоха, той се обърна, студено изгледа Гемъл и после пак се извърна към прозореца.

Гордик тръгна към него и каза:

— Пак няма нужда от представяне. Ако нашето досие е вярно, вие пиете шотландско уиски със сода, мистър Гемъл?

Той взе бутилка „Чийвас Регал“ и чаша.

Гемъл се настани на другото столче и каза:

— Здравей, Мортън.

Хоук продължаваше да гледа през прозореца и без да обърне глава, заяви студено:

— Е, Пит, надявам се, че тя се е чукала готино.

Гордик видя как Гемъл загуби самообладание и се опита да тръгне към тях, но вече беше късно.

Дясната ръка на Гемъл замахна веднага щом Хоук понечи да се обърне. Ударът попадна отляво на челюстта му и Хоук загуби съзнание, преди да се стовари на килима.

Хотелският лекар излезе от спалнята и каза на Гордик:

— Вече се чувства добре, сър. Ще дойде след малко.

Гордик му посочи вратата, после се върна на бара и наля още уиски на Гемъл. Руснакът очевидно се забавляваше.

— Май нещата са се променили — каза широко засмян той. — Един руснак да брани мира между западни съюзници.

— Беше много глупаво — отговори Гемъл. — Моля да ме извините. Струва ми се, че мястото ми вече не е тук.

— Надявам се, че не е така. Надявам се да работя заедно с вас и с Хоук. Виждам, че ще бъдем великолепен екип. Няма ли да е по-добре, ако ви оставя насаме за известно време?

— Ще трябва — отвърна Гемъл.

Гордик пресуши чашата си и стана:

— Повикайте ме, когато сте готови — каза той. — Ще бъда долу, в бара. — Той се усмихна иронично. — В „американския бар“.

Когато вратата се затвори след него, Гемъл взе една чаша, наля в нея три пръста канадско уиски, добави кубче лед и пръсна струйка сода. Откъм спалнята се появи Хоук. Лявата страна на лицето му беше доста подута и натъртеното място започваше да потъмнява, но той вървеше изправен, енергично отиде до бара и седна. Гемъл побутна питието към него. Той взе чашата, отпи голяма глътка от нея и замислено започна да я върти в ръката си. После изгледа продължително Гемъл и каза:

— Предполагам, че целият епизод с момичето те е засегнал повече от онова, което стана преди малко.

— Така е, но аз направих ужасна грешка и още една, когато те ударих.

Хоук въздъхна.

— Окей. Не се извинявам за онова, което казах. Ти си го заслужи. — Разтри челюстта си и с усилие успя да се усмихне. — Но трябваше да го кажа от другия край на стаята.

За миг Гемъл не можеше да каже нито дума. Беше обхванат от главозамайващо, объркващо чувство на благодарност към американеца. Благодарност за проявата му на благородство и за силата на характера му. Реши да се опита да обясни онова, което усещаше, доколкото беше по силите му.

— Съжалявам, Мортън. Нещата се развиха ужасно. Знам, че ти е трудно да разбереш. Навярно някой ден... Но сигурно повече няма да ме харесваш заради това. Всъщност аз бях съвсем уязвим. Ти малко ме познаваш, а приятелските чувства, възникнали между нас, означават много за мен. Никога не съм се сприятелявал лесно. Знаеш каква ни е

работата. Човек получава фиксидеи заради сигурността; от това, че животът му е толкова изолиран; от необходимостта да живее в един съвсем различен свят в сравнение със света на другите, от необходимостта да бъде просто различен.

Хоук слушаше с огромно внимание, очарован от възможността да бъде свидетел как един човек, който живееше почти само със самия себе си, излива чувствата си.

— На теб ти е малко по-лесно — продължи Гемъл. — Ти имаш чудесен семеен живот. Аз го видях. Връщаш се от работа в дома си и оставяш всичко настрана, както всяко нормално човешко същество. Вбесяваш се на жена си заради това, че е сменила тапетите и мебелировката в цялата къща, но аз ви видях заедно и предполагам, че след всички тези години тя те обича също толкова, колкото и в първия ден. Вие сте отгледали деца, чудесни синове, можете да им се радвате и да се гордеете с тяхното бъдеще. Някога и аз имах същото. Същите надежди и очаквания. Същият път, който се очертаваше пред мен. Когато пътят свърши, с него свърши и една голяма част от живота ми — сякаш оперираха част от мозъка ми, сякаш отрязаха онзи негов сектор, който ти помага да усещаш радостта от живота. Така аз станах уязвим. А в един миг изведнъж съзрях пред себе си някакво бъдеще в емоционален план. Отново видях един прав път. Дотогава всичките ми чувства бяха затворени в клетка — в някаква проклета клетка. Настъпи облекчение. Вратата не беше заключена. Години бях прекарал в тази клетка, откакто жена ми почина, а погледът ми бе отправен само към затворената врата. И когато вратата се отвори, аз бях потресен — бях изплашен. Видях, че се отваря и че отвън има светлина. След всички тези години аз се страхувах да стана и да изляза. Страхувах се отново да позволя на чувствата ми да се обърнат с лице към света. Но трябваше да стана и да изляза, Мортън, да изляза от клетката — просто трябваше да го направя. Разбира се, вече бях проверил момичето. Разбира се, имах подозрения, но ги отблъсквах, опитвах се да ги отстраня.

Той погледна към Хоук и млъкна, изведнъж почувствал се объркан, толкова объркан, колкото може да бъде един обърнат навътре към себе си човек, когато изведнъж е разтворил сърцето си пред друг, пък бил той и негов приятел.

Хоук беше трогнат. Той меко каза:

— Ти си рискувал всичко. А това е най-големият шанс, който въобще се дава на един агент от разузнаването. И ти се възползва от него, Питър. Мислех, че знам какво е любовта, но навярно греша. Не мога да си представя, че бих сторил същото.

— Не мисля, че някога ще ти се наложи — отговори Гемъл и в гласа му прозвуча нотка на горчивина. — И все пак, Мортън, благодаря ти, че поне се опита да ме разбере. Сега въпросът е дали желаш да продължим проекта. В края на краищата можеш да се обадиш на Периман и да му кажеш, че аз нямам правото да се занимавам с тази операция и той ще ме отстрани.

Хоук поклати глава:

— Да кажем, че нищо не е станало. И все пак положението сега е променено, Питър. Във Вашингтон ти спомена за задните места, на които ще трябва да седнат твоите хора, ако операция „Мираж“ успее. Предполагам, че сега си готов да заемете тези задни места. След като се намесиха и руснаците, ние заедно с тях ще ръководим всичко. Вече съм изпратил инструкции на нашите хора в Джеда да поемат от Бойд прекия контрол върху Хаджи Мастан. Руснаците ще определят кои от техните ще работят заедно с нашите там. Отсега нататък вие ще можете само да наблюдавате нещата. — Той погледна часовника си и гласът му се оживи:

— Къде е оня руснак? По-добре ще е да започнем с обсъждането на подробностите.

Гемъл тръгна към телефона и отговори през рамо:

— Отиде да пийне в американския бар.

Пет минути по-късно Гордик отново влезе в апартамента. Той огледа изпитателно двамата мъже, седнали пред бара, а после на лицето му разцъфна усмивка.

— Да разбирам ли, че отново сте приятели?

Без да изчака отговора, той заобиколи бара, наля си питие и се чукна с чашите им. После критично огледа подутината върху челюстта на Хоук.

— Би могло да бъде и по-лошо — заяви той.

Хоук пак успя да се усмихне:

— Ако цитираме Джак Демпси: „Аз забравих да се наведа.“ А сега може ли да пристъпим към работа?

Започнаха обсъждането на техническите въпроси. Беше странно възбуждащ разговор. Всеки от тях не желаше бързо да разкрие това, което знае, и все пак беше странно любопитен да провери уменията и възможностите на другите две организации.

Гордик попита за Хаджи Мастан и останалите арабски агенти в района. Той предположи, че са скрити християни и когато събеседниците му го потвърдиха, съобщи, че и неговите собствени агенти араби имат същата религиозна принадлежност.

— Разбира се, ние използваме араби с гръкоправославно вероизповедание. Те мразят исляма и човек има богати възможности да набере доброволци от Ливан и някои части на Иран и Ирак. Но ние в Русия си имаме свои собствени араби християни.

— А как сте се разположили в Саудитска Арабия? — попита Хоук и Гордик се засмя с леко самодоволство.

— Да кажем, че сме се подготвили съответно, мистър Хоук. Със сигурност ще имаме добро представяне на хаджа и ще можем да влезем моментално във връзка.

Те продължиха да обсъждат установяването на базата в Йордания. Беше подготвена една голяма, заобиколена от високи зидове вила в околностите на Аман. Гордик съобщи, че ще вземе със себе си Лев Тюдин и една секретарка, освен няколкото сътрудници, свързани с комуникациите и с охраната на обекта.

— В края на краищата Йордания не е наш доверен съюзник — каза с обезоръжаваща усмивка той.

С развитието на дискусиата Гемъл усети как леко го избутват назад и сега се сети за думите на Хоук. Той очевидно беше придатък в операцията.

Когато приключиха с всички по-чепати въпроси, Гордик напълни чашите и те вдигнаха тост за своето сътрудничество, а после още един — за успеха на операция „Мираж“.

ЧЕТВЪРТА КНИГА

Никога досега в джамията Ибн Тулут в Кайро не беше се събирало такова множество. Поне живите не помнеха такова стълпотворение. Но мълвата се ширеше от ден на ден: Абу Кадир прекосил Червено море от Джеда и в петък ще присъства на вечерната молитва.

Мнозина бяха настроени скептично, но ги привличаше любопитството.

Той пристигна час преди залез-слънце, придружен от неколцина последователи, които му проправяха път през тълпата. Когато с предпазлива бавна походка се отправи към шадраваните с пръскащи струи и изми ръцете и краката си, над двора се спусна тишина. Той сякаш не забелязваше множеството по време на молитвите си, но след това тръгна между хората, които се блъскаха, за да се докоснат до него или просто да бъдат по-близо. Когато накрая заговори, думите му бяха кратки и само застаналите най-близо можеха да чуят гласа му, но словата му бързо се разнесоха наоколо като концентрични вълни.

— Аз само нося предупреждението и добрите вести за онези, които вярват.

Това бе цитат от седма сура на Корана. Посланието му беше простичко: скоро ще настъпи промяна. Скоро всичко ще се изясни. Ще бъде даден знак. Той, Абу Кадир, ще направи поклонничеството си в Мека и ще изчака този знак. Ще се присъедини към своите приятели в Таиф и ще прекосят пустинята до Мека, а по време на хаджа всичко ще се изясни.

Той замлъкна, тълпата се раздели и Абу Кадир напусна джамията. Мнозина бяха потресени от простите му думи и даваха тържествен обет да направят същото пътуване през морето и после през пустинята.

Абу Кадир остана в Кайро още два дни. Молеше се и говореше с хората в много от джамиите. Хаджи Мастан винаги беше до него, с изключение на един промеждутък от два часа, когато отиде да посети брат си. Там го очакваше един мъж, който говореше съвършен арабски,

но не беше арабин. Мъж, който му даде кутийка, малко по-голяма от кутия за пури и на едната ѝ страна имаше много бутончета с цифри.

Огромният транспортен самолет С5А „Галактика“ на военновъздушните сили докосна писта номер три на космическия център „Кенеди“ и бавно се придвижи до свързващия ръкав. Космическата совалка „Атлантис“ беше наблизо с отворен товарен люк до гигантски кран. С5А спря от другата страна на крана и охраната се нареди в кръг около ръкава.

Един час по-късно Елиът Уизнър и неколцина от неговия екип наблюдаваха как кранът плавно премести огромния, напомнящ гол охлюв, апарат във вътрешността на „Атлантис“. Внимателно се долепи един влекач „Конуърг“, съединиха го, а след това с деветдесетте си колела той попълпи назад със совалката, прикрепена със стоманено въже към опашката му, по посока на подемния кран на изстрелващото устройство.

Хоук очевидно беше в стихията си: въпреки пурпурната подутина на лицето, той беше доминиращата фигура, която се носеше из вилата и проверяваше всичко, от дебелината на матраците върху безбройните импровизирани легла до кабелите на телекомуникационното оборудване.

Всички бяха пристигнали рано следобед на борда на транспортен самолет тип „Херкулес“ на военновъздушните сили на Съединените щати под прикритието на американска делегация за оказване на военна помощ. Дори руснаците бяха облекли униформи на американските военновъздушни сили, но после всички се преоблякоха в цивилни дрехи, с изключение на Гордик, застанал сега до импровизирания бар, блестящ в парадната си униформа на полковник, с всичките си отличия.

Вилата бе грозна триетажна постройка, в която сега бяха настанени тридесет и двама души. Тя разполагаше с огромна трапезария на приземния етаж и приемна, която Хоук бе нарекъл „център за отмора“. Мийд бе отговорен за приспособяването на вилата за обитаване и лично се бе уверил, че в нея ще се доставя обилно

алкохол, независимо че държавата е ислямска. Точно до „центъра за отмора“ се намираще комуникационната стая, в която бяха инсталирани усъвършенствана радиосистема и телекс. Руснаците бяха донесли някои свои апарати, но те все още не бяха разопаковани, защото техниците им установиха, че не са съвместими с американската апаратура. Натоварените с поддържането на комуникацията хора, групирани в три екипа, бързо установиха работни взаимоотношения и сега вилата бе свързана с телефон и печатащо устройство с Москва, Лондон, Вашингтон и космическия център „Кенеди“ във Флорида, космическия център „Джонсън“ в Хюстън и множество местни агентурни центрове и дори с отделни агенти.

Американският екип зае останалата част от сутерена и първия етаж. Руснаците се настаниха на втория, а англичаните заеха няколкото стаи, които преди това са били използвани от прислугата.

Сега всички се бяха събрали в центъра за отмора. Лио Фолк бе застанал на бара, сипваше напитките и флиртуваше с Лариса — единствената жена в трите екипа. Облечена в блуза от Ланвен и пола от Живанши, тя привличаше алчните погледи на повечето от мъжете. Гордик и Мийд бяха потънали в задълбочен разговор. Тюдин седеше в ъгъла отсреща, зает с партия шах срещу свой колега. Гемъл и Бойд се бяха настанили в една ниша.

— Само бих искал да знам какво става — каза обидено Бойд.

— Разбира се, Алън, когато му дойде времето.

— Да, само че нищо не разбирам — продължи Бойд. — Ти ме изпращаш в Таиф със запечатан пакет и инструкции, които да предам лично на някой си Макбул Садики след размяна на съответната парола. Оказва се, че това е момче на не повече от двайсет години. И така, Питър, какво става?

Гемъл изхъмка успокоително, но следващите въпроси му бяха спестени от Хоук, който влезе в приемната и плесна силно с ръце. Разговорите престанаха.

— Само едно кратко съобщение — каза високо Хоук, а после леко снижи глас. — Сега, когато всички са настанени, бих желал да изясня някои основни правила. — Посочи към Гордик: — Вече ги обсъдихме с другаря Гордик и постигнахме съгласие. Въпреки че вилата е осигурена и нашите хора поддържат двадесет и четири часово външно наблюдение, ще трябва да сме предпазливи. Колкото до

йорданските власти, ние сме част от военната мисия на Съединените щати и някои от нас така или иначе ще трябва да работят с йорданците, с цел да ни прикриват. Независимо от това, броят на нашите сътрудници ги прави подозрителни и ние решихме, че никой няма да напуска вилата, докато операцията не завърши — след шест дни. Единственото изключение ще се прави за двете всекидневни пътувания с лимузина до американското и до руското посолство. — Отново кимна към Гордик. — Руснаците очевидно желаят да поддържат свои собствени контакти по проблемите на сигурността с Москва, а ние желаем същото, що се отнася до Вашингтон. Обстоятелството, че имаме общ екип, действащ с комуникационната система тук, означава, че всички ще изпълняват инструкциите на своя център. — Той иронично се засмя. — Не че имаме никакви тайни един от друг.

Сега се обърна към Гемъл:

— Питър, надявам се, че нямаш нищо против и ще използваш връзките на нашето посолство. Казано откровенно, колкото по-малко е движението между вилата и посолствата, толкова по-добре ще бъде.

— Няма проблеми, Мортън — съгласи се Гемъл. — Не мисля, че ще имаме толкова много за изпращане или получаване.

— Добре. — Хоук енергично потри ръце. — Сега някои битови подробности. Извън комуникационния център има поставено табло за съобщения и разписанието за хранене ще бъде окачено там. Моля ви да бъдете точни. Ще използваме американски армейски готвачи и те ще се опитат да разнообразяват храната, колкото е възможно повече, ще имат предвид вкусовете на нашите руски приятели. — В угълчето на устните му отново се промъкна усмивка. — Разбрах, че ефрейтор Брейди готви приличен борш. Казано най-общо, ще ви бъда признателен, ако всички, с изключение на работещия в комуникационния център персонал, се оттегляте не по-късно от полунощ. Също така решихме, че единствените напитки, които ще се сервират или съхраняват във вилата, ще се намират в центъра за отмора. — Замълча за миг, после попита: — Има ли въпроси?

— Само един — каза Гордик. — Напредва ли подготовката за изстрелването на космическата совалка?

— Да — твърдо отговори Хоук. — Както знаете, тези неща са напълно рутинни и не очакваме никакви проблеми. Така или иначе ще

имате пълна информация.

— Има ли новини от Таиф? — попита Гемъл.

— Вече са се събрали доста хора. Абу Кадир и Хаджи Мастан са пристигнали вчера, обкръжени от малка група последователи, но нашите агенти съобщават, че тази сутрин в покрайнините на града са се събрали вече между две и три хиляди поклонници и се очаква в следващите три дни броят им рязко да нарасне. Годишният пазар за камили се провежда по същото време и вероятно мнозина от търговците ще се присъединят към личното поклонничество на Абу Кадир. Нещо друго? — погледът му обходи помещението, но други въпроси нямаше и с кратко кимване той се върна в комуникационния център.

— Чувствам се като ученик, който не си е написал домашното — каза Бойд и Гемъл се засмя.

— Просто маниерът му е такъв и понеже го познавам, бих казал, че е много развълнуван и се опитва да не го показва. Ако работата стане, това ще му осигури извънредно силна и уникална позиция във Вашингтон.

— Това е чудесно за Хоук — саркастично вметна Бойд. — Но ние наистина сме извън играта. Имам чувството, че само ни търпят. В края на краищата, това е малко непочтено, Питър — та ние всъщност свършихме основната работа.

— Беше неизбежно — отговори Гемъл и леко побутна Бойд по рамото. — Не се безпокой, Алън, така или иначе ние ще имаме някаква полза.

— Надявам се, че си прав — унило заяви Бойд и погледна часовника си. — Иска ми се да пийна още едно преди вечерята.

Той се насочи към бара.

Трите предмета на масата образуваха триъгълник: Коран, крив кинжал в сребърна ножница и револвер. Пистолетът бе марка „Токарев“ и мъжът, застанал начело на масата, го бе взел от един агент на КГБ, когото бе убил преди две години в Дамаск. Името му беше Сами Захаби и беше водач на група от „Мюсюлманските братя“, тайно общество, основано в края на 30-те години от Хасан ал Банна в Египет, което имаше за цел да очисти ислямските държави от всяко

отклонение от закона и практиката на Корана. Членовете на обществото бяха готови да убиват дори държавни глави, ако не спазват основния закон на исляма. Четирима от тази група се бяха събрали в една голяма къща в сука на Аман, която принадлежеше на богат търговец, дългогодишен член на братството.

Захаби беше в жизнерадостно настроение, което бе рядко за него. През последните три години той действаше в Сирия и беше участвал в демонстрациите и бунтовете, които едва не доведоха до сваляне на сирийското правителство и бяха потушени със свирепи репресии. Над хиляда членове на братството бяха арестувани и вкарани в сирийски затвори. Двеста и четиридесет бяха екзекутирани. Поради напрежението между Йордания и Сирия йорданското правителство бе оказало активна помощ на братството и бе предложило убежище на неговите членове. Захаби едва бе избегнал ареста и пристигна в Йордания за кратък отдих. Междувременно пое ръководството на тази група. Нямахше никакви планове, насочени срещу йорданското правителство, но търсеше начин да отмъсти на сирийците и техните наставници — руснаците. Той мразеше бездействието и с времето нетърпението му нарастваше. Няколко пъти беше минавал край съветското посолство, намиращо се в квартал Джоба, и беше видял от там да излизат и влизат поне двама души, за които знаеше, че са агенти на КГБ. Единият беше служил две години в Дамаск и беше главен съветник на сирийското разузнаване — организацията, която бе отговорна за смъртта на всеки десети член на братството.

И така Захаби беше разработил схема, според която този служител на КГБ в най-добрия случай щеше да бъде отвлечен, а в най-лошия — убит. Човекът работеше под името Жуков и официално бе помощник военен аташе. През изминалите три седмици Захаби установи тайно наблюдение над руското посолство и знаеше коя кола използва Жуков. Следващия път, когато Жуков излизаше от посолството, Захаби имаше намерение да го нападне. Срещата им сега беше предназначена да уточнят окончателно цялата подготовка.

Захаби беше малко над тридесетте, всъщност той бе най-младият член на групата, но превъзхождаше останалите с интелекта и агресивността си. Те с уважение го слушаха как очертава плана си и дава инструкции за ролите, които трябваше да изиграят. Други членове на братството щяха да уредят открадването на две коли. Тези коли

щяха да бъдат паркирани — едната близо до посолството, а другата до третото обиколно шосе или третия циркус, както го наричаха. Щом колата на Жуков навлезеше в циркуса, тя щеше да бъде притисната между колите на братството, а Жуков щеше да бъде отвлечен. Разполагаха с четири отклонения на пътя, за да избягат. После щяха да доведат Жуков в тази къща в сука, повече от стотина симпатизанти и активисти на братството щяха да обградят околността, докато той, Захаби, лично измъква отговорите, които му трябваха. Доверени хора в йорданската служба по безопасност щяха да направят така, че търсенето на руснака да мине без особен ентузиазъм. Захаби искаше да узнае какви са плановете на сирийците по отношение на укрилите се в Йордания членове на братството. Жуков навярно беше взел активно участие в чертаенето на тези планове.

Срещата завърши и четиримата се протегнаха и кръстосаха ръце върху Корана.

— Да бъде волята на Аллаха! — обяви страстно Захаби.

— Да бъде волята на Аллаха! — отвърнаха в един глас като ехо останалите.

Край огъня, запален пред шатрата, седяха петима бедуини. Цяло градче от шатри бе израснало в покрайнините на Таиф — някои бяха традиционните жилища на номадите от пустинята, други бяха импровизирани заслони, стъкмени от градските жители, дошли да се присъединят към личното поклонничество на Абу Кадир в Мека.

Бедуините бяха заклали и опекли агне, а след като бяха хапнали, отпиваха от малки чашки черно сладко кафе и си разказваха преживелици и смешни истории.

Един от тях се наведе напред, постави още едно изсушено камилско изпражнение в огъня и каза:

— Когато Айша, дъщерята на Тала, се омъжила за Мусаб, той й казал: „В името на Всевишния, тази нощ ще те уморя от страст.“ Същата нощ я обладал веднъж, а после заспал и не се събудил до утрото, тогава тя го сбутала и го повикала: „Събуди се, убице!“

Всички избухнаха в смях, а после друг предложи своята история:

— Мъж казал на една жена: „Искам да те опитам, за да разбера коя мирише по-хубаво, ти или жена ми?“ Тя отговорила: „Питай мъжа

ми, той е опитал и двете.“

Отново избухнаха смехове, които изведнъж утихнаха. Мъжете вдигнаха поглед и видяха фигурата на Абу Кадир и Хаджи Мастан, застанали до тях в светлината на огъня. Със смутени лица те понечиха да скочат на крака, но Абу Кадир вдигна ръка с длан, обърната надолу.

— Успокойте се, братя мои.

Той погледна към кафеника, поставен на камък до огъня, и един от бедуините колебливо попита:

— Ще пиеш ли кафе с нас, Расюл?

Останалите с интерес очакваха реакцията на Абу Кадир, защото Расюл означава апостол — оня, който е пратен. Хаджи Мастан страхливо се огледа наоколо, тъй като в лагера имаше шпиони от религиозната полиция. Но Абу Кадир се усмихна, кимна, бедуините им направиха място край огъня и наляха две чаши кафе.

Абу Кадир сръбна от чашата си и каза:

— Правите хубаво кафе и разказвате хубави смешки. Сега чуйте тази: „Един мъж написал на любимата си: «Изпрати ми твоя образ в сънищата му.» Тя му писала в отговор: «Изпрати ми десет динара и аз самичка ще дойда при теб.»“

Бедуините избухнаха в смях и един от тях се осмели да попита:

— Бил ли си някога женен, Расюл?

Хаджи Мастан още веднъж нервно се огледа в мрака, докато Абу Кадир поклати отрицателно глава.

— Не, братко, но хаджът е пред нас и сега му е времето да мислим за такива неща.

— И да гледаме! — каза с усмивка друг бедуин, като подсказваше, че жените, които обикновено носят фередже, по време на хаджа трябва да го свалят и тогава идва подходящото време за уреждане на женитби. Освен това е и подходящото време за всякакви сделки както в родната ти страна, така и в чужбина, а през петте дни на поклонничеството в Мека се договарят много дела. Петимата бедуини бяха търговци на камили и бяха дошли в Таиф за традиционния пазар, преди да се отправят към Мека.

Най-възрастният от тях попита:

— Вярно ли е, Расюл, че сутринта ще тръгнеш за Мека?

— Вярно е.

— И няма да пътуваш по оня голям път, който кралят в мъдростта си, нека Аллах го благослови и пази, е построил, за да създаде удобство за придвижването на поклонниците?

Настъпи мълчание, изпълнено с очакване, защото старият бедуин говореше с нотка на сарказъм в гласа.

Абу Кадир се загледа в светлините на Таиф. Два милиарда долара бяха изхарчени за построяването на дворци за главите на ислямските държави, които бяха живели в тях три дни по време на последната ислямска конференция. Освен това беше изграден величествен център за конференции, четири хотела и супермагистралата до Мека.

— Ще тръгна край този могъщ път — отговори просто Абу Кадир, — а после, сякаш в отговор на незададен въпрос, додаде: — Всички хора в света са деца на Аллага, на своята гръд той има специално място за арабите и ни е дал два дара. Чрез пророка си Мохамед, Аллах да го благослови и пази, той ни е дал Корана. И ни е дал нашата земя: някои бяха неблагодарни и затова тя остана безплодна и не можеше да се обработва, но под тази земя той ни даде онова, което е наследство на всички араби.

Бедуините внимателно слушаха, слушаше и Хаджи Мастан, чието лице изразяваше смесица от възхищение и обърканост.

— Това наследство — продължи Абу Кадир — не бива да се използва разсипнически, то не бива да служи за прославянето на човека. Аллах, всемилостивият и състрадателният, ни учи в Корана: „О, вие, които вярвате! Не използвайте онова, което имате, за суета!“

Думите му бяха посрещнати с дълбоко мълчание. Бедуините се спогледаха съучастнически, а после единият от тях попита:

— Така ли ще говориш и в Мека, Расюл?

Абу Кадир протегна ръка и я отпусна върху рамото му:

— Братко, след Празника на жертвоприношението аз ще говоря за много неща.

После се обърна към най-възрастния бедуин:

— Дойдох да те потърся, защото ми казаха, че ти си Ибн Сал и ти и твоите братя тук притежавате много камили.

— Така е — отвърна старият човек. — Ще ми направиш ли честта да се качиш на една от камилите ми?

— Ще вървя пеш — отговори Абу Кадир, — но между нас има мнозина стари и болни хора.

Ибн Сал се наведе и простичко каза:

— Те са твои последователи и наши братя и сестри, Расюл. Те ще те следват на нашите камили и макар че костите ми са стари, аз ще вървя с теб до Мека.

— Аллах да те благослови и пази, Ибн Сал. Ти ще вървиш до мен.

Той се загърна в наметалото си и стана, останалите също се изправиха на крака, струпаха се край него и докосваха дрехата му, а после той пое в прака заедно с Хаджи Мастан.

На зазоряване шатрите бяха събрани и голяма колона поклонници слезе по хълмовете и потегли към сухата пустинна равнина. Начело на колоната вървеше Абу Кадир със своята целеустремена походка. От лявата му страна крачеше Ибн Сал, а от дясната — Хаджи Мастан. Най-отзад в колоната бяха старите и болните, носени от множество камили. Между тези възрастни хора беше и една крехка старица на около шестдесет години, която беше качена на гърба на животното заедно с тежката торба, побрала имуществото ѝ. Двадесетгодишният ѝ внук вървеше редом с камилата.

Колоната се виеше на цяла миля край черната настилка на шестлентовата магистрала и много от мерцедесите, линкълните и кадилаците забавяха движението си към Мека, така че техните пътници, удобно настанени в купетата с климатици, можеха да разгледат върволицата.

Мизра Фаруки мина в един рейндж роувър на саудитската служба за безопасност, огледа с бинокъла челото на колоната и мъжа, който бе станал причина за неговото все по-засилващо се безсъние.

— Петдесет и девет секунди до старта...

Руфът Кейбъл, ръководител на изстрелването, не отделяше поглед от командното табло. Сега, след като вече изстрелваха по една ракета на месец, процесът практически беше станал рутинен, затова той наблюдаваше изстрелването на „Атлантис“ на монитора. Но все пак любопитството му не му даваше мира. Какъв ли беше полезният товар: първо, защото той беше вмъкнат извън стриктно планираното разписание и, второ, защото около него бяха взети необичайно много мерки за сигурност, още от момента на пристигането му от Палмдейл — далеч повече, отколкото беше нормално за сателит на разузнаването, както официално бе формулирана мисията. Той знаеше, че сателитът трябва да навлезе в геостатична орбита някъде над Средния изток, но къде точно, нямаше представа; противно на обичайната практика контролът на полета щеше да се поеме от космическия център „Джонсън“ в Хюстън веднага след като совалката се отделише от външния резервоар.

В контролния център в Хюстън Елиът Уизнър също наблюдаваше изстрелването. Той чу как гласът обяви: „Трийсет секунди до старта“ и с всяка секунда вълнението му нарастваше — вълнение, породено не от самото изстрелване. Той мислеше, че малцина учени в историята бяха виждали резултата от работата си, показан по такъв зрелищен начин и пред такава публика, която сега се събираше в Мека.

— Десет секунди до старта...

Без да отделя поглед от екрана, Уизнър извади кърпичка, изтри изпотените си длани и отправи несъзнателно молитва да не стане авария в последния етап.

Молитвата му бе чута. Двигателите задействаха, външното захранване беше изключено и след познатата пауза совалката се издигна в море от жълти пламъци.

Уизнър наблюдаваше очертаната от нея линия в небето, а после въздъхна с облекчение.

В Аман Хоук, Гордик и Гемъл бяха застанали зад техника, който следеше листинга от принтера. Когато накрая се появиха думите „Пълно отделяне на външния резервоар за гориво“, Гордик тупна Хоук по гърба и американецът широко се ухили.

— Сладко като мед! — възкликна той. — Двайсет тона, вдигнати там, сякаш бекът е подхвърлил топката в ТД.

— Тъч даун — термин от американския футбол — обясни Гемъл на озадачения руснак и те се отправиха към центъра за отмора, където Хоук гордо оповести успешния старт пред останалите.

— Нашите местни агенти — продължи той, — а това включва и двата екипа, съобщават, че вече над десет хиляди поклонници следват Абу Кадир от Таиф към Мека.

Разнесе се удивен шепот и Фолк обобща:

— Това значи с двадесет и пет процента повече от миналата година. Обикновено всяка година броят на хората нараства с по-малко от десет на сто.

— И вие го приписвате само на операция „Мираж“, така ли? — попита Тюдин.

— Не изцяло — отстъпи Хоук. — Това е началото на четиринадесетото столетие на исляма и вероятно дава отражение. Но голяма част от тези поклонници са там заради нашата програма. — Той се обърна към Гемъл. — Англичаните свършиха добра работа още в самото начало.

— Какво е настроението в Мека? — попита Тюдин.

— Изпълнено с очакване — отговори Хоук. — Но нашите агенти съобщават също, че религиозната полиция и силите на безопасността са навсякъде и са много изнервени.

Сега Гордик се обади за пръв път:

— Вярвам, че Абу Кадир няма да бъде недискретен. Ако той си позволи дори да прошепне думата „Махди“, саудитските сили за сигурност ще го пипнат по-скоро, отколкото гладна котка ще докопа охранена мишка.

Хоук поклати глава:

— Не се безпокойте. Той няма да каже и думичка преди четири часа в четвъртък. Изцяло е под влиянието и контрола на Хаджи

Мастан.

Обърна се и се върна в комуникационния център, а останалите продължиха разговорите си. Гемъл отиде до бара и прие едно питие от Фолк. Гордик и Мийд обсъждаха някакво недоставено писмо. Лариса хвърли кос поглед към Гемъл и му каза на руски:

— Приятно ми е, че го цапардосахте.

Той се обърна към нея и леко се усмихна.

— Не биваше да го правя. Беше много непрофесионално — а и той не го заслужава.

— О — каза тя загадъчно, — няма нищо по-отегчително от всеобхватния професионализъм.

Изпи чашата си и слезе от столчето на бара.

— Лека нощ, мистър Гемъл.

Хвърляйки поглед към Гордик, тя напусна помещението и Фолк тъжно я изпрати с поглед. Останалите бавно почнаха да се разотиват. Останаха само Гордик, Мийд и Гемъл с полупразна бутилка уиски. Когато и Гемъл стана, разговорът им отново се върна към „изключвателя на взаимодействие“ и пълната безполезност на агентите, установили се в посолствата.

Хоук си легна изтощен психически, но не можа да заспи. Той си представяше как Абу Кадир води своите последователи през пустинята към Мека. Между тях имаше негови собствени агенти, както и агенти на руснаците и англичаните. Във вилата вече постъпваха доклади за увеличаващите се следовници, а горе, в космоса, готов кръжеше и чакаше сателитът с най-усъвършенствания лазер, създаван някога. За известно време Хоук си позволи да изпита морални скрупули и осъзна, че той е начело на опит да се осъществи една от най-големите измами, предприемани някога в историята на човечеството. За духовния му мир беше също толкова добре, че не е сантиментален и романтичен човек и че мисълта му бе заета с техническите проблеми. Накъдето и да се насочеше въображението му, то винаги стигаше до резултатите и възможностите, произтичащи от този акт на измама. Беше до мозъка на костите си патриот и безусловно вярваше, че това, което прави, е за доброто на страната му и на народа ѝ. Беше убеден, че действията на богатите на петрол държави в Средния изток са из основи егоистични.

Той не можеше да си представи, че те се опитват да запазят националната си идентичност и че имат свои собствени стремежи. Виждаше операция „Мираж“ като удар в полза на цивилизацията. По природа бе толкова практичен, та лесно можеше да прегърне йезуитската теория, че крайната цел оправдава средствата.

Още веднъж се обърна към поредицата от събития, които щяха да достигнат върха си в долината Мина идния четвъртък, и още веднъж спомените му го изпратиха в малайската джунгла при белокосия шпионин, чийто изобретателен ум бе натиснал бутона. В съзнанието си той претегляше какво би могло да тръгне в погрешна посока и намираше успокоение в обстоятелството, че така или иначе, операцията действаше като часовников механизъм. Дори беше склонен да приеме присъствието на руснаците. Периман беше прав. Имаше огромни пространства за потенциално взаимно сътрудничество. След като веднъж настанят Махди на мястото му и започнат съвместно да го контролират чрез ЦРУ и КГБ, въпросът ще се превърне просто в игра между двете свръхсили. Игра, в резултат на която в Средния изток ще се установи стабилност, ще се гарантират дългосрочни цени на петрола и напрежението в тази област, което толкова често заплашва да разпали световен конфликт, ще спадне. Неговото собствено положение в ЦРУ щеше да стане първостепенно. И края на краищата директорите се назначаваха от президента и идваха и си отиваха с всяка нова администрация. В близко бъдеще той, Мортън Хоук, щеше да има истинската власт в организацията. Такива бяха мечтите на един агент от разузнаването. Хоук се въртеше в леглото, заравяше по-дълбоко главата си във възглавницата и най-последно мечтите му се превърнаха в сънища.

Всяко голямо събитие в историята може да бъде предизвикано или да пропадне от най-незначителен предмет. В този момент това бе един автоматичен термостат. За операция „Мираж“ вече бяха изхарчени неколкостотин милиона долара. Въпросният термостат струваше само няколко долара. Той беше монтиран в една волга на руското посолство в Аман и докато шофьорът караше колата с Лев Тюдин през последния километър и половина до посолството, очите му постоянно гледаха термометъра. През последния месец колата

често прегряваше, но бюрократичната машина на сервизната служба при съветското външно министерство се движеше много бавно и термостатът, с който трябваше да бъде сменен повреденият, още не беше пристигнал. Докато Тюдин се качваше по стъпалата към входа на посолството, шофьорът вдигна капака на двигателя и отвори капачката на радиатора.

Тюдин правеше всекидневната совалка между вилата и посолството. Носеше сигнали от Гордик до Москва и трябваше да изчака поне час, за да се извърши шифроването и де шифроването на постъпващите съобщения. Присъствието му беше загадка за персонала на посолството. Дори посланикът не беше осведомен за неговата мисия. Преди време бе получил инструкции от Москва, че от Аман ще се наблюдава една операция от жизнена важност за националната сигурност и че той трябва да оказва пълно съдействие на Василий Гордик. Дори старшият офицер на КГБ в посолството, полковник Жуков, не знаеше повече от посланика. Междувременно той бе предприел някои стъпки, за да се информира за местонахождението на Гордик и неговия екип и с удивление откри, че те са се спотаили в една вила заедно с висши служители на американското и английското разузнаване. Беше използвал личния си шифър за връзка с началника на КГБ, за да го информира за положението и да поиска инструкции. Инструкциите бяха кратки и недвусмислени: наредиха му да си гледа работата.

Така се случи, че Жуков напусна посолството едновременно с Лев Тюдин. Той беше срещал Тюдин веднъж за малко в Москва и докато слизаха по стълбите, двамата си размениха любезности. После се сбогуваха и Жуков вече се канеше да влезе в колата, когато забеляза, че шофьорът на лимузината води оживен разговор с Тюдин. Излезе от колата и отиде при тях.

— Това е от термостата — обясняваше шофьорът. — Мисля, че окончателно сдаде багажа, и се съмнявам, че ще мога да върна другаря Тюдин с това кипящо чудо тук.

— Няма проблеми — сърдечно каза Жуков. — Аз отивам до нашето бюро и ще закарам първо другаря Тюдин.

Той забеляза скептичния израз на Тюдин и вътрешно се засмя.

— Не се безпокойте, другарю — каза той. — Аз не знам нищо за целта на вашата мисия, но като началник на резидентурата тук е

съвсем естествено да знам къде сте отседнали. Това не е много далече от нашето бюро.

Жуков посочи с ръка колата си.

Тюдин сви рамене, седна на мястото до шофьора и потеглиха. Минаха покрай охраната и излязоха на главната улица. От другата страна на улицата един арабин насочи бинокъл от прозореца на съседната къща, вдигна малък предавател до устните си и натисна бутона за връзка:

— Идва — каза той. — Има и пътник с него.

Двеста метра по-надолу, на водещото към циркуса отклонение, Захаби получи съобщението и извади автомат „Узи“ от мястото между седалките на стария мерцедес.

— Идва — каза той на „брата“, който седеше зад кормилото и погледна часовника си. — Сега е шест часът. Вече е свършил работата си за днес и се прибира у дома си. Има и пътник с него.

Взе предавателя с лявата си ръка, натисна бутона и предаде инструкциите си на четиримата „братя“, които чакаха в един стар форд, спрял встрани на шосето от другата страна на циркуса.

Жуков разказваше на Тюдин за тежките условия, при които човек трябва да работи в Средния изток. В същото време ловко се опитваше да разбере за какво се е настанил Гордик в онази вила. Любопитството му бе възбудено до краен предел, защото Гордик му беше пряк началник, и не можеше да схване как е възможно да се провежда операция в Йордания, без той да бъде информиран. Тюдин му се стори много необщителен и това го дразнеше. И може би точно поради това не беше особено внимателен. Когато завиха по обиколното шосе, вече се канеше да пита Тюдин колко дълго възнамерява да остане в Аман и едва тогава установи, че ги следва черен мерцедес, почти прилепен до колата. В огледалото за обратно виждане зърна двамата араби на предната седалка. И двамата носеха традиционните дрехи, а главите им бяха покрити. В съзнанието му изведнъж прозвуча алармен сигнал и вече се готвеше да даде газ, когато тъмносив форд се появи от пресечката. Натисна остро спиращки и колата навлезе в десния банкет, като странично засегна форда. Чу се стържещ звук от сблъсъка на метала, а после двете коли бяха принудени да спрат. Жуков видя как от форда изскочиха четирима мъже и дясната му ръка посегна към пистолета под сакото.

Беше късно. Поради непоносимата горещина прозорците на колата бяха отворени и преди да успее да вдигне пистолета си, един автомат се долепи до лицето му. Други двама бяха застанали от страната на Тюдин и го заплашваха по същия начин.

Операцията премина гладко и леко. Мъжете измъкнаха двамата руснаци от колата им и ги вкараха в мерцедеса за около двадесетина секунди. Сивият форд беше толкова смачкан, че не можеше да се кара и четиримата се натъпкаха на задната седалка върху Жуков и Тюдин. Няколко коли бяха спрели на шосето, но преди някой да реагира, мерцедесът изфуча напред.

Бяха нужни седемнайсет минути, за да се свържат от посолството с Гордик. За миг атмосферата във вилата се изпълни с напрежение и мрачни предчувствия. Гордик изпитваше абсолютна безпомощност. Първото, което направи, бе да информира Хоук и Гемъл и тримата започнаха незабавно да обсъждат кризата. Измина още час, преди картината да започне да се прояснява, картина, която доведе Хоук до ярост. Той и Гемъл веднага влязоха във връзка със собствените си резиденти в Аман. Местните шефове на ЦРУ и МИ-6 се сблъскаха с изненадващото обстоятелство, че техните най-старши началници се намират в града и че дори са въввлечени в някакво сътрудничество с КГБ. Хоук и Гемъл им съобщиха, че двама агенти на КГБ са били отвлечени, и им наредиха да се опитат да разберат без никакво отлагане кои са похитителите. Гордик, Хоук и Гемъл разгледаха всички настъпили промени. При нормални обстоятелства щяха да заподозрат разузнавателните служби на другата свръхсила. Тези подозрения своевремененно и бързо отпаднаха, както и съмненията към разузнаването на йорданското правителство. Между Русия и Йордания не съществуваше особена любов, но беше просто немислимо йорданците да отвлечат посред бял ден кола на посолството. Именно Гемъл изказа правилното предположение, а Джон Мастерсън, местният резидент на МИ-6, го потвърди.

— „Мюсюлманско братство“ — каза Гемъл, като оставяше слушалката. — Ние постигнахме малък успех на местна почва и инфилтрирахме агенти сред тях, а сега наш човек съобщава, че отвлечането е осъществено от „братята“. — Той отправи дълъг и твърд

поглед към Гордик. — Въпросът, Василий, е дали са преследвали Тюдин или другия мъж в колата? Кой е той и защо биха искали да го отвлекат?

Гордик отново седна на стола си, а умът му трескаво работеше. Вече знаеше, че колата е карал Жуков, и знаеше, че Жуков е играл голяма роля в разгрома на братството в Сирия. Новините бяха едновременно и добри, и лоши. Случайната размяна на колите вероятно означаваше, че братята не знаят нищо за Тюдин и неговата мисия. Тяхна цел е бил Жуков, а Тюдин им е дошъл като дюшеш. Гордик реши да говори открито. Описа накратко всички набиващи се на очи факти пред Хоук и Гемъл. Хоук скочи от мястото си и започна да кръстосва с големи крачки помещението, като ругаеше многослойно.

— Една шибана кола се поврежда — горчиво редеше той. — Една шибана кола и цялата операция се проваля.

Той безсилно поклати глава.

— И от всички други именно тези шибани „Мюсюлмански братя“!

После присви очи и се обърна към Гордик:

— Знаеш ли какви са те? Знаеш ли какво представляват?

Гордик мрачно кимна:

— Много добре знам. Ръководил съм акции срещу тях.

— Просто фантастично — изсумтя Хоук. — Значи знаеш, че те въобще не изпитват никакви угризения. А сега ми кажи — мрачно продължи той — доколко ще може да се съпротивлява Тюдин? Какъв е неговият опит в тази област — трениран ли е? — Хоук погледна ръчния си ролекс. — Не разполагаме с повече от седемдесет и два часа. Абу Кадир трябва да влезе в Мека точно в този момент. Тюдин ще издържи ли?

Изразът на лицето на Гордик стана още по-мрачен.

— Мисля, че е невъзможно. Няма почти никакъв опит. Той е аналитик, а не човек на действието. — Красноречиво сви рамене. — Що се отнася до съпротивителните му сили, разбира се, минал е през нашите обичайни курсове, но се съмнявам, че каквато и да е тренировка може да подготви човек за онова, което „Мюсюлманските братя“ са в състояние да направят с него.

— Дявол да го вземе! — изруга Хоук напосоки и отново започна да кръстосва стаята.

Гемъл протегна крак и примъкна стола на Хоук до масата.

— Хайде, сядай, Мортън — твърдо нареди той. — Сега е време да мислим хладнокръвно и ясно. Става въпрос за часове, не за дни. Трябва да измъкнем Тюдин и при това бързо.

Хоук застана пред Гемъл, погледна го в лицето и изразът му представляваше смес от отчаяние и ярост, после се върна до масата, седна на старото си място и се обърна към Гордик.

— Имаме някакъв шанс — заяви примирително Гемъл. — Както ви казах, успяхме да инфилтрираме между „братята“ наши агенти. Това не е учудващо. Сблъскахме се с тях първи, още през тридесетте години в Египет, когато все още беше приятелска страна. Дори мога да ви кажа, че тактично ги подкрепихме, когато се опитаха да убият президента Насър през 1955 г.

Гордик и Хоук внимателно го наблюдаваха.

— Вярно е — продължи Гемъл, — че през последните десет години влиянието ни определено намалю, но ние винаги сме се стараели да не изпускаме дългогодишните си агенти. Мастерсън е добър. Бил е човекът на МИ-6 тук повече от четири години и знае как да постъпи. Той ще се опита да разбере къде държат Тюдин, а на нас не ни остава нищо друго, освен да изчакаме. След като веднъж научим каквото ни трябва, можем да планираме действията си.

На Мастерсън му бяха необходими час и половина, за да открие къде „Мюсюлманските братя“ държаха Жуков и Тюдин. Той пристигна във вилата с едромащабна карта на Аман и загрижен израз на лицето. Веднага бе свикано заседание. В него се включиха Фолк, местният шеф на агентурното бюро на ЦРУ и заместник-шефът на бюроа на КГБ. Името на американеца беше Джонсън, очилат и сериозен мъж, приближаващ петдесетте. Руснакът беше по-млад, имаше ниска, набита фигура. Наричаше се Калинин.

Закачиха картата на стената и Мастерсън започна изложението си. Беше висок, изправен мъж с военна стойка, наскоро навършил шестдесет. Движеше се с помощта на бастун. По време на Втората световна война беше командвал танк в пустинята и го бяха ранили в десния крак. Чувстваше се малко нервен, изправен пред тази публика, особено от обстоятелството, че по лицата на Хоук и Гордик беше

изписано нетърпението им. Той посочи с бастуна си едно място на картата.

— Тук е домът на един търговец на име Салах Калаф. Известен симпатизант и вероятно член на „Мюсюлманското братство“. Къщата му е голяма и заобиколена от двор. Казаха ми, че в нея има голяма изба и предполагам, че там държат руснаците.

Гордик погледна часовника си и лицето му веднага се успокои.

— Добра, превъзходна работа. Ние имаме група, разположена край посолството. Веднага ще ги изпратя там.

Мастерсън погледна Гемъл, който вдигна ръка:

— Изчакай, Василий, остави го да завърши.

— Това не е толкова просто, сър — обърна се Мастерсън към Гордик. Беше изненадан от самия себе си, че се обръща към един руснак със „сър“, но така или иначе поведението и постът на този човек го заслужаваха.

— Нека ви обясня — продължи той. — Къщата се намира едва ли не в самия център на сука. Това е гъсто населено място, улиците са извънредно тесни, можете да ми повярвате, ще има много „братя“ както в къщата, така и наоколо. Вашата група ще трябва да пристигне пеш и няма да може да доближи на повече от двеста метра, преди да обявят тревога. Цялото това място представлява нещо като заешка дупка, те могат да измъкнат Жуков и Тюдин и за минути да ги скрият другаде.

Лицето на Гордик помръкна.

— Но ние трябва да рискуваме — каза той. — Не можем просто да седим и да не правим нищо.

Сега се намеси Хоук:

— А какво мислите за йорданските власти?

Гемъл беше готов с отговора си:

— Нямаме никакъв шанс. Те сигурно вече знаят за отвличането и очевидно изчакват руското посолство да влезе в контакт с тях, но дори и в такъв случай няма да направят много.

Обърна се към Гордик:

— А вие знаете тяхната антипатия към руснаците и че оказват мълчалива подкрепа на братството. Ще са нужни дни, за да ги накараме да се размърдат, но дори и тогава всичко, което ще предприемат, ще бъде направено в най-добрия случай половинчато.

— Какво ще правим тогава? — попита нетърпеливо Гордик.

— Убеден съм, че Мастерсън има някакви идеи — каза Гемъл и всички се обърнаха към нервната фигура на англичанина.

— Виждам само един начин — започна колебливо той. Отново посочи картата. — Има само един възможен начин да се приближим към тези места. — Той показва три точки, които образуваха триъгълник около сука. — От тази точка нататък ще може да се промъкне много малка група, преоблечена като араби, за да проникне в къщата и по този начин да осигури влизането. — Гласът му се оживи и в него прозвучаха военни нотки, докато описваше плана си в подробности. — След като се осигури достъп вътре и започне стрелбата, останалите от отряда ще трябва бързо да се разпръснат в три посоки. Те ще трябва да си проправят път през сука със стрелба, което ще си бъде истинска битка. Хората, които вече са влезли в къщата, ще се опитат да запазят руснаците живи, както и самите себе си, докато пристигне останалата част от групата. После ще има още една престрелка, когато всички излязат навън.

Той отново посочи точка на картата:

— Колите ще ни чакат тук. — Свали бастуна си и изпитателно погледна Гордик, който дълбоко въздъхна.

— Това означава, че ще трябва да се пробие защитният обръч в къщата, преди да почне истинското сражение.

— Точно така — съгласи се Мастерсън.

— А ти какво мислиш, Мортън? — попита Гордик.

Хоук сви рамене.

— Така или иначе, ще има кървава баня, но трябва да опитаме. — Твърдо изгледа Гордик: — И ако атакуващата група успее да влезе и ако бъде трудно да измъкнем Тюдин, тогава трябва да го убият.

Гордик кимна.

— Приемам.

Джонсън се обади за пръв път:

— Кои ще бъдат в атакуващата група?

— Вие с колко души разполагате? — попита Хоук.

— Имам двама или трима, но, честно казано, мистър Хоук, това си е чисто самоубийство. Не бих искал аз да им дам заповед.

— Ще направите именно това, което казахте, по дяволите — изръмжа Хоук и Джонсън си седна на мястото.

Сега Гордик каза няколко думи на руски на Калинин, който отговори с две отсечени изречения. После Гордик продължи на английски:

— Ние също имаме няколко добри момчета, това си е наше задължение и нямаме никакви угризения да им дадем заповед.

Отново погледна часовника си:

— Колкото по-бързо, толкова по-добре. Ще трябва да ни помогнете да организираме тиловите групи. — Обърна се към Мастерсън: — Колко души ще ни трябва според вас?

— Поне тридесет — отвърна Мастерсън. — Абсолютно обучени и добре въоръжени.

Хоук се опита да каже нещо, но Гемъл вдигна ръка, изправи се, отиде до картата и внимателно я проучва в продължение на няколко минути. После се обърна и изпитателно погледна към Алън Бойд.

— Какво ще кажеш за едно малко раздвижване, Алън?

— Само ти и аз ли?

Гемъл кимна.

— Защо пък не? — отговори Бойд със слаба усмивка.

Гемъл се обърна към Гордик:

— Добре. Сега трябва да разсъждаваме разумно. Никой не може да мине през сука и да доближи онази къща, без да е облечен като арабин, без да върви като арабин, без да мирише като арабин и без да говори като арабин. Излиза, че тук има само двама, които могат да го направят. Алън Бойд и аз. Ние поне имаме някакъв шанс, макар и нищожен.

В помещението настъпи тишина, докато останалите обмисляха думите му.

След миг Гордик заяви:

— Ние носим отговорността, не вие. Това беше наша грешка.

— Отговорността не е нещо материално — отвърна Гемъл. — Сега цялата ни операция е поставена под въпрос. Не бива да допускаме всичко да гръмне, без да сме направили някакво усилие. Така се случи, че както Бойд, така и аз говорим съвършен арабски, и двамата сме смугли, и двамата преди сме минавали за араби. Ние двамата имаме по-голям шанс от цял куп хора, които ще се блъскат наоколо.

Погледна Хоук за подкрепа и я получи.

— Мисля, че си прав, Питър. Това, което ни е нужно, е да бъдем адски сигурни, че ще се вмъкнете вътре в последния възможен миг.

Той отново отблъсна стола си от масата, застана пред картата и започна да я разглежда. После прокара пръст от къщата към трите точки, които Мастерсън бе посочил преди.

— Предполагам, три до четири минути. Какво мислите?

— Възможно е — съгласи се Мастерсън. — Ако имаме три групи на тези точки, поне една от тях би трябвало да се добере до къщата според изчисленията. Предлагам всяка обсаждаща група да се състои от петима. — Замисли се за миг. — Не мога да осигуря повече от шест или седем човека, като броя и себе си.

Гордик отново размени няколко думи на руски със заместник-шефа на местното бюро.

— Ние ще включим двадесет души. — Усмивката му не беше весела. — Разбира се, това означава, че пропорционално на вашите, всеки четвърти от нашите ще бъде гръмнат.

Хоук се разсмя:

— Ние вече сме отписали половината от тях, така че ще бъдем приблизително наравно. Можем да осигурим останалите четиринадесет души. А сега — подробностите.

Гемъл отново вдигна ръка:

— След час ще се стъмни, а повечето араби ще почнат да се хранят около половин час след това. И така, това трябва да се планира като военна операция и не бива да забравяме, че в екипа ще има руснаци, американци и англичани. Трябва да има един командир. — Той насочи показалеца си. — Мастерсън говори руски и арабски. Той има военен опит и познава местността по-добре от всеки друг. Предлагам той да формулира плана и да поеме общото командване. Освен това предлагам, ти, Василий, и ти, Мортън, да останете тук във вилата.

И двамата понечиха да протестираат, но Гемъл спореше твърдо и логично. Той посочи, че операция „Мираж“ вече доближава кулминацията си. Двата трябва да са във вилата, за да продължат наблюдението над агентите си. Освен това присъствието им в този рискован опит нямаше да помогне много и дори можеше да предизвика издаване на противоречиви нареждания. Той и Бойд поставят на карта

живота си и ще се чувстват по-сигурни, ако Мастерсън поеме командването на операцията.

Хоук и Гордик бяха готови да се съгласят, но сега Фолк се обади.

— Ти забрави нещо, Питър — каза той с напрегнато лице. — Аз също говоря арабски. Бих искал да дойда с теб и Алън.

Гемъл поклати глава:

— Благодаря, Лио, но отговорът би трябвало да е „не“. Да, ти говориш великолепно арабски, но със силен акцент. Освен това ти си светъл, червендалест и имаш сини очи. Всеки, който те погледне отблизо, ще разбере, че си чужденец.

— Прав е — намеси се Хоук. — Но искам да ти благодаря, Лио.

— В такъв случай ще тръгна с тиловите групи — отговори Фолк.

— Това може — каза Хоук. — Ако аз и Гордик трябва да останем тук, те ще имат нужда от теб.

Мастерсън погледна часовника си.

— Добре — каза енергично той и цялата му нервност беше изчезнала. — Ако ще бъда командир, тогава трябва да започнем веднага. Предлагам ви да ме оставите да разработя някои подробности с Джонсън и Калинин.

Чу се скърцането на столовете и хората започнаха да стават.

Лев Тюдин премина през всички степени на страха и достигна точката, когато вече беше в състояние да се погледне отстрани. Първият етап бе период на неразбираема паника от отвличането, после беше физическата болка от зверския побой, когато първо ги извлякоха от колата и ги помъкнаха по уличките на сука, а след това и в подземиято. Той никога не беше изпитвал физическо насилие и съзнанието му не можеше да заобиколи силните страдания, когато лежеше с вързани ръце и крака на циментовия под, а трима мъже се нахвърлиха върху него и започнаха да ритат тялото му от всички страни. Тогава мислеше, че нищо не може да се сравни с болката, унижението и безпомощността.

Но през следващите два часа той започна да мисли, че определено е сгрешил, защото стана свидетел на разпита на Жуков. Жестокият побой беше като нежно погалване, прелюдия към онова, което щеше да стане. Непосредственият интерес на Захаби, разбира се,

се беше съсредоточил върху Жуков и след като първата градушка от удари спря, те завързаха Тюдин за един стол, а Жуков съблякоха гол и изтезанията започнаха. Избата се състоеше от едно обширно помещение. Тежка дървена врата водеше към стълбите, които излизаха на двора. Вратата беше уплътнена с дебели одеяла, които заглушаваха всеки шум. Жуков страдаше извънредно шумно. Някога Тюдин беше чел в една книга на Хемингуей, че ако човек не крещи при изтезанията, той не чувства болка. Жуков чувстваше ужасна болка. Захаби използваше един импровизиран, но ефективен инструмент. От контакт в стената беше прокаран кабел към дървена кутия в краката на Жуков. В кутията имаше реостат. Други кабели бяха свързани чрез щипки към пениса на Жуков и долната му устна. Трябваше им много време, за да успеят да го пречупят. Повече от два часа Захаби и двамата му помощници увеличаваха волтажа, докато Жуков не можеше да издържи. От време на време го заливаха с вода, както за да го съживят, така и да подсилят контакта с електричеството. На два пъти Захаби променяше метода си, като сваляше щипките и прилагаше най-обикновена жестокост. Първия път изгори лявото рамо и десния крак на Жуков до костта с електрожен. Втория път отрязва пръстите на дясната му ръка един по един и обгори раните с черна смола от едно малко гърне. Тюдин никога не би могъл да повярва, че човек може да бъде така силен или такъв стоик, но накрая електричеството сломи Жуков и в последните пет минути той заговори.

Захаби не изпитваше удоволствие от изтезанията. Подобно да останалите „мюсюлмански братя“ той се бореше за онова, което смяташе за свещена война, джихад. Руснаците му бяха врагове. Стотици от „братята“ бяха изтезавани в сирийски затвори от служители на силите за сигурност, обучени и ръководени от този човек. Тъй като нямаше удоволствие, нямаше и състрадание, но в очите му проблесна пламъкът на задоволството, когато Жуков започна да изрежда разбираемо имена и места. Един от помощниците записваше отговорите в бележник.

Накрая погледът на Захаби попадна върху Тюдин и той попита Жуков:

— А този човек? Кой е той и с какво се занимава?

Настъпи тишина и Жуков погледна Тюдин с изпълнените си със страдание очи. Той отрицателно поклати глава.

— Не знам. Посланикът ми каза да го заведе в дома си на вечеря. Само това знам.

Погледът на Тюдин се прехвърли от Жуков на Захаби. Той почувства, че сърцето му сякаш ще изхвъркне и туптенето му изпълни цялото тяло. Захаби бавно поклати глава, после протегна ръка към дървената кутия и завъртя ръчката. Тялото на Жуков се изви срещу въжетата, които го стягаха и подземие то още веднъж се изпълни с писъци.

Този път Захаби не си бе направил сметката както трябва. Тялото на измъчения, пречупен вече мъж беше отвъд болката и нещо, сърцето или мозъкът, беше отказало да действа. Захаби изключи тока, един от помощниците му се наведе, опипа пулса на Жуков и раздражено поклати глава.

— Няма значение — каза Захаби. — Достатъчно изцедихме от него, за да дадем на сирийците от собственото им лекарство. — Сега погледът му се обърна към Тюдин и той попита на английски:

— Значи сега ти ще ни разкажеш за себе си?

Досега Тюдин се беше преструвал, че не разбира този език, но страхът навярно се бе изписал в очите му, защото Захаби се изсмя:

— Съмнявам се, че си бил само гостенин за вечеря.

Единият от помощниците започна да сваля тялото на Жуков от стола, а другият приближи до Тюдин. Той се сви на стола и цялото му тяло се сгърчи, а в съзнанието си вече крещеше.

Гемъл и Бойд бяха седнали на осем метра от къщата и пиеха силно черно кафе в малки чашки. Вечерта бе застудяла и те имаха причина да покрият главите си с качулките на бурнусите си, докато седяха на масата в едно кафене на тясната уличка. От двете им страни продавачи шумно предлагаха стоката си. Отсреща, на прага на малко дюкянче работеше златар. Двамата бяха тук от десетина минути, разговаряха на арабски. Забелязаха стражите, които заобикаляха входа на къщата в дъното на уличката. Други двама отпуснато се бяха облегли на стената десетина метра по-надолу.

Те стигнаха до това кафене по страничен път, като веднъж спряха да купят топ платно от един уличен продавач. Платът сега лежеше между двамата на малката масичка. Под бурнусите си носеха тежки

кожени колани, към които бяха прикрепени по шест ударни гранати, револвер „Колт 1911“ и автоматичен пистолет „Скорпион“. Това беше идеалното оръжие за битка в населено място, защото пистолетите бяха дълги само двадесет и седем сантиметра и можеха да изстрелят на серии по седемстотин патрона в минута. Когато във вилата ги екипираха, връчиха им скорпионите и един руснак обясни колко лесно се действа с пистолета, Гемъл почувства прилив на увереност. Ако успееш да си пробият път през защитния обръч и влязат в къщата, щяха да имат шанс. Освен това имаха още едно предимство. Минутни преди да напуснат вилата Мастерсън получи по телефона съобщението на един от агентите си, че днешната парола на „Мюсюлманското братство“ била „Кинжал върху Корана“. Той не беше сигурен, че това е достатъчно. Би могло да има и други пароли.

Гемъл изпи последните капки от кафето, погледна часовника си и на арабски каза на Бойд:

— Още две минути и другите ще са вече на място.

— Да се опитаме ли да си пробием път край тези двамата? — попита Бойд, като с леко движение посочи двамата зяпащи пазачи.

— Да, но ако не успеем, ти ще дадеш един откос със скорпиона си, а аз ще се насоча към вратата.

Секундите отчетливо се отброяваха в главите на двамата мъже. Гемъл отново погледна Бойд и почувства нов прилив на увереност. Неговото широко, откровено лице бе невъзмутимо, а пръстите му здраво държаха чашката с кафе. Гемъл не можеше да си представи друг човек на света, с който би желал да бъде сега тук, освен Бойд. Дори усети пристъп на вина, че Бойд беше готов да рискува живота си в този момент. В края на краищата, за разлика от него, той дори не знаеше напълно какъв е залогът. После прогони тези мисли от съзнанието си, пак погледна часовника си и кимна. Те станаха и Гемъл взе топа с платното. Бойд небрежно пхна ръка в бурнуса си. Докато вървяха по уличката, двамината стражи се откъснаха от стената и преградиха пътя им. Гемъл погледна единия право в очите и властно каза:

— Кинжал върху Корана.

— Какво искаш? — попита другият.

— Да видим Салах Калаф — отговори Гемъл.

— Не е тук.

— Ще го почакаме — каза Гемъл и в гласа му прозвуча престорено нетърпение.

— Няма да чакате — арогантно каза мъжът. — Не може да минете отгук. Ако не кажете другите думи.

Гемъл остана хладнокръвен, когато разбра, че има и друга парола.

— По каква работа? — повтори мъжът и Гемъл забеляза, че пъха ръка под бурнуса си.

Бойд не го дочака. С крайчеца на око го си Гемъл видя как той леко се обръща, а после се разнесе ритмичният трясък на скорпиона. Настъпи хаос. Двамата пазачи бяха отхвърлени от откосите и рухнаха на настилката. Разнесоха се викове, уличните търговци и случайните минувачи се изпокриха. Гемъл и Бойд се хвърлиха напред, топът с платното изхвърча встрани, те вече не криеха оръжието си. Бойд си служеше еднакво добре и с двете ръце и сега напредваше с автоматичен пистолет в лявата и граната в дясната си ръка. Докато прескачаше тялото на единия от стражите, ръцете му за миг се докоснаха и предпазителят на гранатата издрънча на земята. Други петима пазачи направиха защитна преграда пред дървената порта на къщата. Замяркаха се оръжия. Бойд хвърли гранатата и двамата с Гемъл се проснаха на земята, като закриха глави с ръцете си. Бойд беше спортист с абсолютна координация на сетивата си, гранатата отскочи от горния край на вратата, падна върху камъните на настилката между петимата пазачи, отскочи още веднъж и експлодира. Гемъл пръв се насочи напред, като бягаше на зигзаг, и изстреля втори откос от скорпиона си. Повали единствения мъж, който все още бе на крака. Вратата вече не беше охранявана. Тя имаше огромна стоманена ключалка и докато Гемъл набързо я оглеждаше, Бойд зае позиция с гръб към него, обърнат към вече пустата уличка. Вляво един от пазачите притискаше корема си и стенеше.

— Връщай се — изкрещя Гемъл, избута Бойд, вдигна пистолета си и изстреля остатъка от пълнителя в ключалката. Извади друг пълнител, зареди, после направи крачка напред и десният му крак се стовари върху вратата. Пред него се мярна голям двор и двама мъже, които тичаха. Нов откос от скорпиона и Гемъл и Бойд бяха вече в двора. От очите им сякаш излизаха пламъци. Бойд видя мъж на покрива. Точно навреме. Блъсна жестоко Гемъл в гърба, той се простря

по очи и в същото време куршумите от автомата рикошираха по плочите. Падането спаси Гемъл. Той се превъртя, изви се, насочи скорпиона и изстреля дълга серия по парапета. Отекна къс вик. Гемъл се огледа и видя, че Бойд лежи по корем. Припълзя до него.

— Ранен ли си, Алън?

Отговорът бе приглушен от болката.

— Краката. Разтрошени са.

Гемъл се опита да вдигне дрехата му, за да огледа раните, но Бойд изръмжа:

— Остави ме. Ще наблюдавам входа. Намери Тюдин.

Облегна се на лакът, после извади четири гранати и ги нареди пред себе си.

— Върви, Питър. Ще ти пазя гърба.

Гемъл се обърна и очите му обходиха двора. Спряха се върху тежкия капак на отвора точно в момента, в който той започна да се повдига. Появи се ръка с пистолет, отекна самотен изстрел и Гемъл почувства парването на куршума, преминал през лявото му рамо. Докато стреляше в отговор, капакът се спусна надолу.

— Това е избата — каза зад него Бойд. — Те трябва да са там. Върви, Питър!

Гемъл приготви една граната, издърпа предпазителя и с пръст върху лостчето се промъкна към капака. Зад него се разнесе стрелба, а после избухна граната. Обърна се и видя как Бойд насочва скорпиона към входа. В уличката вече лежаха два трупа. Гемъл сграбчи тежкия железен пръстен, отмести го на десетина метра и пусна гранатата вътре.

Захаби стоеше в избата, обърнат с лице към уплътнената врата, стискайки пистолета си „Токарев“. Тялото на Жуков бе натикано в ъгъла. Тюдин стоеше гол на стола, а на долната му устна и пениса бяха свързани кабели. Зад него стояха двамата помощници, лицата им изразяваха страх, а очите им следяха Захаби. Експлозия отхвърли вратата и заедно с нея в избата се стовари един от „братята“. Лицето и горната част на тялото му бяха смазани.

Захаби рязко издаде някакво нареждане и се сви на пода с насочен право към откритото стълбище пистолет. Двамата му помощници страхливо се измъкнаха иззад стола и се насочиха към изхода. Един от тях погледна назад през рамо и Захаби му изсъска

някаква заповед. С вик „Иншалах!“ двамата се хвърлиха към стълбището. И двамата умряха на крачка от него, прерязани от куршумите.

Тюдин не чувстваше нито болка, нито страх. Изпитваше само всеобхватно чувство на срам, защото преди две минути, две минути преди да се разнесе първият изстрел, той беше разказал на невярващия Захаби за вилата и за операция „Мираж“. Бяха го сломили за някакви минути и сега той мислеше единствено за мъртвия Жуков в ъгъла. Жуков, който бе удържал два часа. Гърчещото се измъчено съзнание на Тюдин разбираше, че са предприели спасителна акция. Помисли само, че за Жуков е твърде късно. Захаби се надигна от ъгъла си и започна да се промъква назад, сякаш за да постави Тюдин между себе си и вратата. Съзнанието на Тюдин отново се включи. С ужасно, предизвикващо болка усилие той започна да се извива в стола, преобърна се и се стовари върху Захаби, като го повали на пода. Захаби изруга, вдигна пистолета и Тюдин вече очакваше смъртта си, когато Гемъл се изгърколи вътре. Захаби за миг се поколеба с пистолет, насочен в пространството между двамата. В този миг Гемъл стреля и ударната сила на куршумите отхвърли тялото на арабина встрани, докато накрая то притихна до мъртвата, гола фигура на Жуков.

Гемъл потъваше в сън и се пробуждаше. Бяха минали четири часа от успешното спасяване на Лев Тюдин. Странно наистина, но пръв в избата проникна Лио Фолк. Той огледа четиримата мъртви, разплаканото лице на Тюдин и Гемъл, който го освобождаваше от въжетата, после погледна часовника си и обяви със задъхан глас и огромно удовлетворение:

— Две минути и петдесет секунди. Проговорил ли е?

Гемъл сръза последното въже и помогна на Тюдин да се изправи.

— Да, проговорил е, но няма значение. — Той посочи Захаби и другите двама. — Мъртви са.

В двора двама руснаци натовариха Бойд на носилка. Навсякъде имаше въоръжени мъже, а зад стените се чуваше спорадична стрелба с автоматично оръжие. След броени минути започнаха да се изтеглят, като взеха мъртвите и ранените със себе си. Бяха им необходими само девет минути, за да се доберат до колите. Четирима от групата бяха

убити, а двама ранени при придвижването им напред. Други трима бяха убити при изтеглянето. По някаква игра на случайността балансът между пострадалите американци и руснаци не беше нарушен. Всички ранени бяха откарани в руското посолство. Гемъл се опита да тръгне с Бойд, но Мастерсън решително настоя той да се върне във вилата, за да докладва. Прегледа бегло рамото му и заяви, че няма нищо сериозно.

Облекчението на Хоук и Гордик беше изписано на лицата им. И двамата бяха необикновено щедри в поздравленията си. Хоук му наля питие, докато руснакът преглеждаше раната му и даваше ненужни указания на Лариса как да я обработи. После Гордик се обади в посолството и каза на Гемъл, че макар и сериозно, състоянието на Бойд не е критично. След четиридесет и осем часа щеше да отлети заедно с другите ранени за Москва. Там щяха да го подложат на възможно най-доброто лечение, преди да го върнат в Лондон.

В това време английският, руският и американският посланик се опитваха да успокоят вбесените йордански власти.

— Затова са посланиците — добродушно отбеляза Гордик.

Накрая питието и последиците от акцията дойдоха в повече и Гемъл се приготви да си легне, докато Гордик и Хоук тръгнаха към комуникационния център.

— Всичко започна — каза с широка усмивка Хоук. — Абу Кадир е в Мека и тълпите го следват, където и да иде. Вече нищо не може да се случи. Мисля, че скоро ще сложим точката.

Гемъл се отправи към леглото си в малката стаичка в задната част на вилата, но успокояващият сън не идваше. Той чу как на вратата се почука, долови и звука от отварянето ѝ, отвори очи и видя Лариса, застанала на прага с поднос в ръцете.

— Нищо не хапнахте — каза тя. — Помислих, че сега може би сте гладен.

Гемъл се надигна и усети как нещо го прободеше в рамото. Тя остави подноса до леглото и оправя възглавницата зад гърба му. На подноса имаше голяма димяща купа.

— Борш — каза тя с усмивка. — Наглеждах ефрейтор Брейди, така че той приготви нещо истинско.

Питър изведнъж почувства вълчи апетит, а тя постави подноса на коленете му и го гледаше, докато той се хранеше.

— Искан да ви благодаря — каза тя. — Лев Тюдин ми е любимец. Всъщност не е човек за операции като тази. Той е аналитик, но е добър човек и щеше да ми липсва. На всички ни щеше да липсва.

— Прекарал е неприятни часове — отговори Гемъл. — Надявам се, че няма да му се отразят зле.

Тя поклати глава.

— Вече го е преодолял. Вътрешно той е силен.

Известно време Гемъл се хранеше мълчаливо, после тя меко попита:

— А вие — преодоляхте ли го?

Той вдигна глава към нея.

— Такива неща не са новост за мен.

— Нямах предвид това — каза тя. — Мислех за Мая.

Пак настъпи мълчание. После той рязко каза:

— О, това беше просто друга операция. От ваша гледна точка извънредно успешна. Както виждате, хората могат и да пострадат в тази работа.

— Да — съгласи се тя, като ставаше. — Но това не означава, че вие трябва да заличите напълно чувствата си.

Той не отговори, а тя остана за миг на прага, докато го гледаше, после каза:

— Мисля, че сега разбирам какво се е случило с Мая в Лондон. Защо е направила това, което направи.

Той отново не отговори и тя си отиде, като тихо затвори вратата след себе си.

Мека и заобикалящите я възвишения бяха залети в море от бяло. Повече от три милиона души от почти всяка част на света бяха свалили традиционното си облекло, бяха се измили ритуално и се бяха загърнали в двата прости, бели къса платно на мюсюлмански поклонник. Сега всички бяха еднакви както в собствените си очи, така и в очите на Бога. Принцове и бедняци, мъже и жени, черни и бели, кафяви и жълти, те всички бяха братя и сестри.

Чувство на дълбока радост изпълваше всички. През тези три дни те бяха изпълнили традиционния ритуал хадж. Бяха обиколили Каабата, като викаха: „*Лабаик, Аллахума, Лабаик!*“ — Ето ме, Аллах, ето ме!

После преминаваха край Каабата, целуваха черния камък и изпадаха в състояние на ритуално посвещение. Вечерта настъпваше голямо празненство и веселие. Това беше огромно, кръжащо море от националности: неграмотни селяни от планините на Пакистан; рибари от тихоокеанското крайбрежие на Индонезия; високи, грациозни негри от племето ибo в Нигерия — огромна маса от човечеството, събрали се на най-страстната религиозна церемония на земята.

Но въпреки гълчавата и привидния хаос, тази маса си беше образувала свои ядра от момента, когато Абу Кадир и неговите последователи бяха влезли в града пред портите Мила. Вниманието на мнозинството се съсредоточи върху тях.

Там бе насочено и вниманието на Мизра Фаруки и неговата групи агенти от сигурността, както и на шестимата агенти, които нямаха нищо общо с Мизра Фаруки. Трима от тях носеха плоски радиопредаватели, произведени в три различни точки на света, но всички излъчващи достатъчно мощни сигнали, за да бъдат прихванати от най-усъвършенствани приематели в Джеда и препредадени до още по-усъвършенстваните предаватели в комуникационния център на вилата в Аман.

Така както малцина други неверници преди тях, Хоук, Гордик и Гемъл можеха да следят отблизо разгъването на хаджа с

наближаването на Празника на жертвоприношението.

Мизра Фаруки вече беше докладвал в Риад, че във въздуха витае извънредно и всеобщо очакване. Поклонниците открито говореха за идването на Махди и дори вече пълзеше мълва, че той ще бъде провъзгласен в деня на Празника на жертвоприношението. Мизра Фаруки беше внедрил някои от агентите си между следовниците на Абу Кадир и въпреки че някои между хората вече го зовяха Расюл, самият Абу Кадир и най-близкото му обкръжение се държаха като простички, скромни набожни хора и не правеха нищо, което да нарушава религиозните закони или обичаите.

Мизра Фаруки завършваше доклада си с твърдението, че така или иначе нещата вървят по естествения си път. Ако в долината Мина, в деня на Празника на жертвоприношението, очакванията на поклонниците не се осъществят и при това не се осъществят в най-голяма степен, всички приказки за Махди ще секнат. Дори беше вероятно разочарованието да се насочи към личността на Абу Кадир и към неговите придружители.

Денят настъпи и през цялата сутрин морето поклонници продължи да се излива от Мека в долината Мина като огромна приливна вълна. Някои караха със себе си агнета, кози и овце, други водеха камили. Повечето от по-дребните животни бяха вече заклани с ритуална церемония пред Великата джамия, други бяха живи и блееха, сякаш предчувстваха съдбата си.

Независимо от огромното струпване на хора и блъсканицата, Абу Кадир вървеше в празно пространство, защото неговите последователи му проправяха път, образували около него стегнат, придвижващ се напред обръч. Хаджи Мастан вървеше пред него и носеше закланото агне, а до него пристъпваше Ибн Сал, повел млада и скъпа камила, която щеше да бъде неговото приношение, защото по време на пътуването от Таиф и през последвалите го дни старият бедуин дълбоко бе поразен от Абу Кадир.

От ранния следобед множеството започна да се изсипва и да се настанява като огромна амеба в долината между предпланините. Поклонниците бяха извършили ритуалната церемония за прогонване на дявола с камъни, сега всички се бяха обърнали с лица към хълма

Арафат и се молеха. Мизра Фаруки се бе настанил близо до кръга от поклонници край Абу Кадир, Хаджи Мастан и Ибн Сал. Той ясно виждаше тримата, проснали се ничком в молитва. И други очи наблюдаваха по-скоро троицата, отколкото сухата земя, а устните им шепнеха не молитва, а предаваха коментарите си в малките скрити микрофони.

Във вилата в Аман Хоук, Гордик и Гемъл захласнато слушаха постъпващите доклади. Атмосферата бе изпълнена с напрежение, докато агентите обрисоваха сцената, а гласовете им потръпваха от нарастващата драматичност на момента. Тези доклади бяха препредавани на равни интервали с по-спокойна интонация от американския дежурен, който разчиташе сигналите на телекса, идващи от Хюстън.

Хоук погледна часовника на стената и обяви:

— След около три минути Хаджи Мастан ще пъхне пръста си в един разрез в корема на агнето и ще задейства насочващото устройство. Сателитът ще улови сигнала, точно след пет минути лазерът ще се включи и тогава три милиона души ще се насерат.

Точно тогава се разнесе разтревоженият и развълнуван глас на мъжа при телекса:

— Мистър Хоук, сър! Има смущения в предаването! Има смущения в предаването!

В Хюстън Елиът Уизнър буквално крещеше на директора на мисията:

— Имате три минути! Чувате ли, имате три минути!

Центърът за контрол буквално се тресеше, докато десетките техници, седнали пред редиците компютри и телеметрично оборудване, трескаво извършваха необходимите операции, за да отстранят нарушенията във връзката.

Координаторът поглеждаше ту огромния стенен часовник, ту редиците монитори, разположени край него.

— Никога не се е случвало — измънка той към Уизнър. — Имаме пълна, абсолютна липса на телеметричен контакт.

Един помощник пристъпи към него и му подаде телекс с указания от Хоук. Той го прочете и изръмжа:

— Знам! Знам! Кажи му, че правим всичко, каквото можем.

Шестдесет секунди по-късно Гордик втренчено гледаше тракация телекс, изсумтя присмехулно и запита:

— Всичко? Това ли е прехвалената американска технология, мистър Хоук? Или е някакъв номер?

Хоук не отговори. Той слушаше гласовете, докладващи от долината Мина.

Молитвата завърши и настъпи часът за принасяне на жертвите, но в долината цареше тишина и всички очи бяха обърнати към огромния кръг, в който бяха застанали тримата мъже. Ибн Сал поведе камилата си напред, но Абу Кадир вдигна ръка да го спре. Хаджи Мастан повдигна агнето с ръка, пъхната под корема му, бавно пристъпи напред и го положи в центъра на кръга. Настъпи изпълнена с очакване тишина, а после се разнесе гласът на Ибн Сал, който високо се обърна към Абу Кадир:

— Не е право, о, Расюл, че трябва да принесеш такава незначителна жертва!

Той вдигна ръка и рязко я насочи към главата на камилата.

— Направи ми чест, о, Расюл, и пренеси в жертва тази камила, гордостта на моето стадо.

Но Абу Кадир отрицателно поклати глава и с чист, извисяващ се глас каза:

— Братко, не стойността на жертвата има значение, а благочестието и смирението, с което се принася, защото нима Аллах не вижда в сърцето на всеки човек и не знае ли какво има там, та да обърне внимание на суетата?

Погледът му обиколи струпалите се в кръга около него, а хората се притискаха към веригата от заключени ръце на неговите следовници. После пристъпи напред, взе агнето, вдигна го и каза с пронизително силен глас:

— Дори това агне, охранено и сочно, е проява на суета!

Той бавно пристъпи към тълпата, докато очите му търсеха и се спряха върху една старица, нейния млад внук и мършавия измъчен скелет на козата, която тя беше донесла за жертва. Последователите му се отдръпнаха пред него, а той остави агнето в нозете ѝ и каза благо:

— Майко, приеми това с моето смирение и ми дай в замяна твоята жертва, за да благослови Аллах и двама ни.

И той взе мършавата коза. Хаджи Мастан застана до него. По лицето му се изписа паника, той прошепна нещо в ухото му и го дръпна за ръката. Но Абу Кадир го отстрани, целеустремено се насочи към центъра на кръга, сложи мършавата коза на земята, бавно отстъпи няколко крачки и вдигна очи към небето.

В комуникационния център в Аман гласовете възбудено предаваха сцената през микрофоните, докато Мортън Хоук тежко се бе отпуснал в едно кресло. Той сякаш не чуваше гласа на мъжа пред телекса, който му съобщи, че Хюстън не е успял да възстанови връзката със сателита.

Погледът на Гордик сновеше между Хоук и Гемъл, сякаш руснакът бе зрител на турнир по тенис.

— Какво става сега? — попита той.

Отвърна му Гемъл:

— Ако лазерът задейства, а тук имаме едно голямо „ако“, всичко ще стане след около шестдесет секунди. Лъчът ще достигне до агнето в краката на старицата. То ще се разпадне в облак от зелен дим и по всяка вероятност ще унищожи и самата жена.

Гордик мрачно се засмя:

— Човек трудно би могъл да повярва, че това ще е дело на Аллаха, всемилостивия и все състрадателния.

Абу Кадир бавно вдигна ръце над главата си и гласът му прокълтя:

— Аллах! Ти ме призова чрез своя архангел Гавраил и аз съм тук!

През тълпата премина шепот и хората започнаха да се притискат още по-близо и да се блъскат в заключените ръце на последователите.

Мизра Фаруки решително почна да си проправя път към кръга, като правеше знак на агентите си. Най-после имаше основание да действа.

— Нека правоверните видят твоя знак!

Гласът на Абу Кадир отекна в долината и множеството се заблъска напред в напрегнато очакване.

— Отрицателен! — каза с треперещ глас мъжът пред телекса. Хюстън съобщава за отрицателен контакт!

Хоук се бе навел напред от креслото и криеше лице в ръцете си. Гордик очаровано наблюдаваше, като с целия си инстинкт чувстваше, че това не е нито игра, нито номер.

Гемъл погледна часовника на стената и каза меко:

— Времето свърши. Всичко свърши. Така Аллах подари живота на старичката. Той е все състрадателен.

— Но не и към Абу Кадир — отговори мрачно Гордик. — Благодарение на американската технология или поради нейната неизправност и заради некомпетентните агенти тълпата набързо ще разкъса вашия Махди на парчета.

Сега настъпи моментът, когато тръпнещото очакване изискваше някакво удовлетворение. Това искане се разнесе като пенеща се вълна откъм трите милиона души, разля се в кръга и край вцепенения мъж и жертвената коза.

Абу Кадир бавно падна на колене, още веднъж вдигна ръце, погледна умолително към небето и извика:

— Знак, Аллах! Дай знак на своя Махди!

Три милиона чифта очи се впериха в синьото привечно небе и в същия миг видяха как един съвършен стълб от блещукаща зелена светлина окъпа долината, съсредоточи се върху мършавата коза и се задържа върху нея колкото две туптения на сърцето. После козата се разпадна в облак от все по-увеличаващ се зелен дим, който бавно обгърна вцепенената фигура на Абу Кадир.

Нищо не помръдваше в долината. Нито дори зрънце пясък, нито скала, нито изсъхнала вейка на шубрак, нито един-единствен мускул на трите милиона поклонници.

Мизра Фаруки беше достигнал до кръга от следовници на Абу Кадир, но сега бе замръзнал като статуя, също както агентите му и както цялото втрещено множество.

Обзет от паника, Хаджи Мастан си бе проправил път извън кръга, като се блъскаше между стоящите плътно един до друг хора, но видя лицата пред себе си, обърна се и също се закова на място с отметната назад глава и ръце, протегнати към ръцете пред него.

Пръв помръдна Абу Кадир. Зеленият дим се бе разсеял, оставяйки плитка черна яма в пясъка на пустинята. Той разтвори ръце с дланите надолу, после бавно ги протегна напред и се просна по очи.

Сякаш повалени от вятър, връхлетял огромно житно поле, поклонниците последваха примера му, докато долината Мина се покри с облечени в бяло, паднали ничком тела.

Една дума, произнесена с тих стон, отекна до падналата по очи фигура в кръга:

Махди!

ЕПИЛОГ

Един прислужник малаец се появи от сенките с втора бутилка „Шато Марго“ и отново напълни чашите.

— Удивително как е стигнало дотук — забеляза Периман, като вдъхваше от букета на шампанското.

— Докарват го с товарен свръхзвуков самолет с климатична инсталация — дрезгаво отговори Причард. — Едно от малкото преимущества на съвременната технология.

Той се обърна към другия си гост, също облечен в смокинг.

— Хайде, разкажете ми пак, Питър. Бих искал да видя лицата на Гордик и Хоук в този момент там.

Гемъл се облегна в креслото си и като хвърли кос поглед към Периман, отговори:

— Настъпи бъркотия. Истинска бъркотия. По пода се въргаляха десетки метри от телекси, Хоук не преставаше да мрънка „Как, по дяволите...“, а Гордик беше на радиостанцията, за да се свърже с Москва.

Причард стоеше с полузатворени очи, като се опитваше да си представи сцената.

— А когато Хаджи Мастан се върна в Джеда с насочващото устройство?

Гемъл се засмя:

— Настъпи още по-голяма бъркотия. Особено когато им каза, че е приел исляма. Че Махди му е простил двуличието и му е дал възможност да изкупи греховете си и да иде в рая.

— А Гордик? Той как го прие?

Гемъл сви рамене:

— Той си имаше свои хора в Джеда. Те надълго и нашироко разпитали Хаджи Мастан и накрая се убедили, че е искрен. Освен това проучили и насочващото устройство заедно с американците. Потвърдили, че това е единствена по рода си и оригинална апаратура.

Причард доволно въздъхна, а Периман съобщи:

— Разбира се, сателитът и лазерът се саморазрушиха. Совалката все още беше в орбита, бяха минали десет минути след събитието и нямаше следа от тях.

— Значи настъпи всеобщо объркване — засмя се Причард.

— Точно така — съгласи се Периман. — Но на американците не им трябваше много време, за да разберат, че конструкцията на телеметричната верига позволява прекъсване и отхвърляне. Те свързаха това обстоятелство с Ранс и неговата смърт, после стигнаха до заключението, че тъй като той е проектирал и насочващото устройство, би могъл да проектира и други.

— Все пак нищо не могат да докажат — заяви самодоволно Причард. — И нищо не могат да направят, както и руснаците, без да насочат съмненията към себе си.

Той отпи от виното и продължи доволно:

— Съвършената операция. Ако имаме предвид резултатите. С един удар ние върнахме Великобритания между свръхсилите. Американците сигурно ще разберат как сме го направили, а и руснаците ще разберат, но не могат да променят положението. Махди вече е провъзгласен и ислямският свят знае за него, особено в областта на Персийския залив. Той е нашият човек, нашият катинар, нашето петролохранилище и нашият петролен барел. Сега руснаците и американците ще трябва да дойдат при нас с шапка в ръка. Разбира се, те ще искат цените на петрола да паднат, но изведнъж ще разберат, че цените бързо се покачват поне дотогава, докато нашите собствени запаси не започнат да се изчерпват също така бързо, както е падала и цената. Тогава, използвайки нашия петрол за постъпления в държавната хазна, Великобритания още веднъж ще стане водеща индустриална сила. Нито руснаците, нито американците ще посмеят да убият Махди. Представете си само какъв смут ще предизвика това убийство. Те ще трябва да се примирят с положението. Ние ще им подадем ръка, но когато това ни е удобно, в зависимост от собствените ни интереси. Така още веднъж ще седнем начело на масата в световните организации. Преди Втората световна война ние бяхме главната сила в Персийския залив, но в продължение на тридесет години положението все повече и повече отслабваше, докато накрая станахме нищо. Сега пак ще дърпаме конците и те няма да могат да направят нищо.

Той отново огледа гостите си със задоволство.

— Още от самото начало, когато преди петнадесет години внедрих Абу Кадир, та до кулминацията днес това беше операция, достойна да заеме място в учебниците. Навярно най-голямата, предприемана досега. Педантично планиране и безкрайно търпение. Резултатът е съвършен — просто съвършен.

— Имаше и случайности — забеляза Гемъл и другите двама се спогледаха при нотките, прозвучали в гласа му.

— Питър, винаги има случайности — меко парира Периман.

— Естествено — съгласи се Причард. — Но при тези операции те бяха минимални. Един експерт по телеметрия и един тонрежисьор. Така или иначе, онова първо малко чудо сигурно е било нещо, което човек би трябвало да види.

— Така е — каза Гемъл. — Абу Кадир би трябвало да получи „Оскар“. Но имаше и други случайности.

— А, да, имате предвид руската балерина — каза Причард. — Разбира се, жалко, че стана така. Но пък беше извънредно важно руснаците да бъдат въввлечени. Те станаха страна в операцията, тъй че бяха впримчени и накрая преустроиша нашия план и резултатите от него. Знаете ги какви са, Питър. Беше извънредно важно да повярват, че със сила са си пробили път в играта, а не са просто поканени. Толкова са подозрителни, когато стане дума за покани.

Погледна към Гемъл с присвити очи:

— Изпитвахте ли някакви чувства към нея?

Гемъл не отговори, но лицето му беше меланхолично.

— Един агент от разузнаването — заяви поучително Причард — не може да си позволи подобни чувства да отвличат вниманието му. Такава една цел изисква подчиняване на всички лични емоции.

Гемъл въздъхна:

— Вие, Причард, очевидно сте съвършеният пример. В края на краищата, през всички тези години не сте виждали Абу Кадир и сигурно никога няма да го видите отново.

— Вярно е — тържествено се съгласи Причард. — Но пък аз му направих най-големия подарък, който един баща може да даде на сина си: абсолютната вярност на един милиард души.

Обърна се и махна с ръка в тъмнината зад себе си.

След няколко мига откъм черната река се разнесоха първите тактове на Вагнеровата опера „Залезът на боговете“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.